
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 4

I Legislatura

Any 1980

Presidència provisional del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 2 tinguda el dia 22 d'abril de 1980

SUMARI

Sota la presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera s'obre la sessió a tres quarts i sis minuts d'onze del matí.

El Sr. President anuncia la constitució dels diversos Grups parlamentaris i es llegeix tot seguit la llista de senyors Diputats que integren cadascun d'aquests Grups.

Ordre del dia:

Elecció del President de la Generalitat.

El Sr. President proposa a la Cambra el Diputat senyor Jordi Pujol i Soley com a candidat a la Presidència de la Generalitat.

El Sr. Jordi Pujol pren la paraula i exposa a la Cambra el seu programa de govern i la composició del Consell Executiu que proposa.

Se supèn la sessió a un quart i cinc minuts d'una del migdia.

Es reprèn la sessió a un quart i set minuts de cinc de la tarda.

Intervenien els representants dels diferents Grups parlamentaris.

Se suspèn la sessió a un quart i cinc minuts de set del vespre.

Es reprèn la sessió i intervé el senyor Jordi Pujol per contestar les intervencions dels Grups parlamentaris.

Els representants dels Grups parlamentaris expliquen llur intenció de vot.

Es procedeix a la votació nominal i pública del candidat a la Presidència de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

Fet el recompte, el candidat no aconsegueix la majoria absoluta necessària per a ésser elegit.

El Sr. President, d'acord amb l'apartat 4 de la Disposició Transitòria Cinquena, convoca una altra sessió per al dia 24.

S'aixeca la sessió a les deu del vespre.

S'obre la sessió a tres quarts i sis minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El Sr. **PRESIDENT**: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, em plau comunicar-los que en el termini prescrit per les normes de Constitució del Parlament, aprovades en la sessió anterior, tots els senyors Diputats, menys els quatre que constituïran el Grup Mixt, han adreçat a la Mesa la declaració signada expressant el Grup parlamentari al qual desitgen estar inscrits. Com que la composició d'aquests Grups era indispensable conèixer-la per al debat que haurà de tenir lloc avui, prego els senyors Secretaris que vulguin donar lectura dels senyors Diputats que integren cada un dels Grups que han quedat constituïts en aquest Parlament.

El Sr. **SECRETARI PRIMER**: Senyor President, de Grup Mixt està compost pels senyors Diputats José Acosta Sánchez, Josep Benet i Morell, Francisco Hidalgo Gómez, Pere Portabella i Ràfols.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana està compost pels senyors Diputats següents: Heribert Barrera i Costa, Joan Hortalà i Arau, Francesc Vicens i Giralt, Josep M. Poblet i Guarro, Josep Fornas i Martínez, Ramon Viñals i Soler, Jesús Prujà i Puig, Albert Alay i Seret, Josep Roig i Magrinyà, Francesc Subirà i Rocamora, Antoni Puigvert i Gorro, Victor Torres i Perenya, Francesc Dalmau i Norat, Marçal Casanovas i Guerri.

El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya està format pels senyors Diputats Anton Cañellas i Balcells, Eduard Punset i Casals, Vicenç Capdevila i Cardona, Higini Torras i Majem, Agustí Luna i Serrano, Alexandre Pedrós i Abelló, Alfons Pérez i Guerra, Josep Clua i Queixalós, Josep Panisello i Zaragoza, Joan Manuel Margalef i Miralles, Ramon Franch i Baiges, Pere Roselló i Esteban, Francesc Xavier Puig i Andreu, Josep Mesegué i Utgé, Joan Besa i Esteve, Marià Lorca i Bard, Enric Manuel-Rimbau i Tomàs i Albert Planasdemunt i Gubert.

El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat està compost pels següents senyors Diputats: Antoni Gutiérrez i Diaz, Francesc Frutos i Gras, M. Dolors Calvet i Puig, Joan Ramos i Camarero, Ramon Espasa i Oliver, Xavier Folch i Recasens, Jordi Borja i Sebastià, Alfonso Carlos Comin i Ros, Antoni Luchetti i Farré, Rafael Ribó i Massó, Celestino Sánchez Ramos, Justinià Martínez Medina, Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Marcel Planellas i Aran, Lluís Valentin i Fernández, Alfred Amestoy i Sáenz, Francesc Padullés i Esteban, Antoni Cuadras i Camps, Matias Vives i Marc, Agustí Forné i Roé, Miquel López i Tortosa, Pere Ardiaca i Martí i Lluís Medir i Huerta.

Pregaria el senyor Secretari segon que procedís a la lectura dels integrants del Grup parlamentari del Grup Socialista.

El Sr. **SECRETARI SEGON**: Senyor President, el Grup parlamentari del Grup Socialista està integrat pels següents senyors Diputats: Joan Reventós i Carner, Josep Andreu i Abelló, Carles Cigarran i Rodil, Eduard Martín i Toval, Joan Codina i Torres, Luis Arnet i

Coma, Felip Lorda i Aláiz, Juanjo Ferreiro Suárez, Joan Cornudella i Barberà, Luis Andrés García Sáez, Antonio Santiburcio Moreno, Higini Clotas i Cierco, Joan Comas i Basagañas, Isidre Molas i Batllori, Joan Baptista Prats i Català, Esteban Casado Poveda, Rosa Barrens i Martorell, Francesc Casares i Potau, Joan Oliart i Pons, José González Navas, Esteve Tomàs i Torrens, Joaquim Jou i Fonollà, Marta Mata i Garriga, Laureà Pérez i Ciudad, Josep Maria Simó i Huguet, Joan M. Roig i Borràs, Pere Ayguadé i Ayguadé, Francesc Craviotto i Blanco, Joan Ganyet i Solé, Xavier Guitart i Domènech, Salvador Sunyer i Aimerich, Josep Montero i García i Daniel Terradellas i Redon.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'integren els següents senyors Diputats: Jordi Pujol i Soley, Miquel Coll i Alentorn, Macià Alavedra i Moner, Josep M. Cullell i Nadal, Pere Pi-Sunyer i Bayo, Xavier Bigatà i Ribé, Josep M. Ainaud de Lasarte, Marià Vila d'Abadal i Vilaplana, Josep Laporte i Salas, Helena Ferrer i Mallol, Jaume Fonolleda i Aspert, Joaquim Pibernat i Lleyxà, Pere Parera i Cartró, Jaume Camps i Rovira, Ramon Camp i Batalla, Ferran Pont i Puntigam, Joan Colominas i Puig, Ramon Pla i Nadal, Josep Garrell i Pubill, Alfred Albiol i Paps, Josep M. Casals i Guiu, Simeó Selga i Ubach, Ferran Camps i Vallejo, Raimon Escudé i Pladellorens, Antoni Subirà i Claus, Ignasi Carner i Jorba, Jordi Escoda i Vila, Enric Olivé i Martínez, Joan Josep Martí i Ferré, Joan Ventura i Solé, Joan Descals i Esquius, Joan Oró i Florensa, Delfi Robinat i Elias, Lluís Virgili i Farrà, Josep Borràs i Gené, Miquel Verdén i Enrich, Joan Vidal i Gayolà, Ramon Sala i Canadell, Concepció Ferrer i Casals, Josep M. Nolla i Panadés, Ricard Masó i Llunes, Jordi Martínez i Planas i Trinitat Neras i Plaja.

ORDRE DEL DIA

Elecció del President de la Generalitat

El Sr. **PRESIDENT**: Senyores i senyors Diputats, passem ara a la raó essencial per la qual ha estat convocada aquesta sessió dintre del termini previst per la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut d'Autonomia.

Em plau comunicar a vostres senyories que, efectuant les consultes amb els representants dels partits polítics presents en aquest Parlament, tal com està previst a la Disposició Transitòria esmentada, he decidit proposar al Parlament com a candidat a la Presidència de la Generalitat el Diputat senyor Jordi Pujol i Soley. Prego, doncs, el senyor Jordi Pujol, que, com preveu la dita Disposició, vulgui prendre la paraula per exposar al Parlament el seu programa de govern i la composició del Consell Executiu que proposa.

El Sr. **PUJOL**: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en compliment de l'encàrrec que em va fer l'Honorable President del Parlament, i d'acord amb el que estableix la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut, em correspon presentar davant d'aquest

Parlament de Catalunya la meua candidatura com a President de la Generalitat als efectes de la qual, i sempre d'acord amb els mateixos termes estatutaris, sotmetré a la seva consideració i debat el programa de govern al qual penso ajustar la meua actuació per al cas d'obtenir la confiança del Parlament, assenyalant també la composició del Consell Executiu al qual penso confiar sota la meua coordinació i direcció el govern de Catalunya. És sabut que la proposta de govern que jo personalment i en nom de Convergència i Unió els hauria volgut fer no és ben bé la que faré.

No em refereixo, òbviament, a les persones que constitueixen el Govern, sinó a la seva fórmula política. Però no ha estat possible, i per això Convergència i Unió assumeix amb plenitud la responsabilitat que el vot popular del dia 20 de març li va conferir, és a dir, la d'oferir al Parlament i al poble de Catalunya un programa i un equip de Govern. Un programa i un equip que han estat pensats i redactats tenint en compte, entre altres, dos factors. El primer és que continua essent un programa de centreesquerra, tal com sempre l'hem defensat. El segon és que és un programa per a quatre anys. Estem oberts a totes les evolucions que el temps comporti, i, d'altra banda, Convergència i Unió, i jo mateix com a candidat, som conscients que el poder radica en el Parlament i que, per tant, podria ser que aquest, el Parlament, volgués imposar, mitjançant els instruments de control que l'Estatut de Règim Interior arbitri, un canvi en el govern del país. És més: ara mateix pot donar-se el cas que el Parlament rebutgi les nostres propostes, i no cal dir, és obvi, que acatarem sense reticències sempre les decisions del Parlament.

Però això són eventualitats que ja no depenen de nosaltres. El que depèn de nosaltres avui és presentar un programa fiable i políticament vàlid i un equip de govern solvent, i fer-ho pensant en termes de legislatura, és a dir, de quatre anys.

Perquè entenem que el país ha de superar l'etapa de la provisionalitat. Entenem que cal donar-li la confiança i la seguretat que existeix una voluntat d'atacar els seus problemes i d'atacar-los de debò, és a dir, amb decisió i amb perspectiva de temps.

No ens volem refugiar en les dificultats polítiques, evidents d'altra banda, del moment, per donar voltes als temes, per defugir els problemes, per posposar les coses, per fer veure que fem sense realment fer. Convergència i Unió, senyores i senyors Diputats, pretén, perquè aquesta és la seva responsabilitat, governar efectivament i efectivament atacar els problemes del país, evidentment d'acord amb el Parlament i sempre que el Parlament ens ho permeti.

La fermesa de la nostra política serà compatible amb uns criteris molt dialogants i molt oberts envers totes les forces polítiques catalanes. Ho hauria de ser, evidentment, per imperatius d'aritmètica parlamentària, però ho serà també i sobretot perquè ho demana la nostra filosofia política. Convergència i Unió som bàsicament uns partits nacionalistes amb un concepte globalitzador del nacionalisme. És a dir, el nacionalisme comporta per a nosaltres una exigència de servei al conjunt de la collecti-

vitat nacional. I som molt i molt conscients que nosaltres sols, ni que tinguéssim seixanta-vuit, setanta o setantacinc Diputats, no podríem construir Catalunya.

Ens cal, per tant, estar oberts a tots els suggeriments, a tots els apropaments i a totes, dic a totes, les col·laboracions. Sobre aquest particular, crec convenient fer un aclariment: nosaltres, i ho hem dit prou clarament, no creiem convenient la continuïtat d'un Govern d'unitat. No vol dir que hi estiguem en contra per principi, però no ho creiem convenient com a norma habitual.

En canvi, creiem que cal actuar, tant des del Govern com des de l'oposició, més amb sentit de país que amb sentit de partit. I això és una manera, una altra manera, evidentment, però és una manera també, d'intentar servir la totalitat del país i, per tant, d'actuar en termes d'unitat. Però si la unitat en el Govern no és un model que ens resulti acceptable, creiem, en canvi, que hem de fer un gran esforç per tal de mantenir en aquests moments, en aquests moments d'institucionalització política de Catalunya, una unitat d'acció en allò que fa referència a la posició col·lectiva del país, de la posició col·lectiva de Catalunya, en la negociació dels traspassos de serveis i en la definició dels criteris bàsics que han d'informar el contingut de les nostres lleis institucionals. En el programa que ara exposaré, aquest esperit dialogant que mirem de mantenir ha tingut ja alguns efectes. De fet, hi ha propostes i projectes que no són nostres, sinó d'altres partits o bé de sindicats, i que ells reconeixeran, n'estic segur, amb facilitat.

El nostre programa tindrà una altra característica: serà un programa nacionalista. Si vostès ens voten, votaran un programa nacionalista, un govern nacionalista i un president nacionalista. Votaran un determini: el de construir un país, el nostre. Votaran la voluntat de defensar un país, el nostre, que és un país agredit en la seva identitat. Votaran una ambició: la de fer de Catalunya no pas un país gran per la seva força material, que serà sempre limitada, sinó un país gran per la seva cultura, el seu civisme i la seva capacitat de convivència.

Finalment, el nostre programa ha estat preparat d'acord amb un criteri que per als nostres partits és bàsic: amb el criteri que no hi ha res pitjor que prometre el que després no es podrà complir; que no hi ha res pitjor que crear falses expectatives. Pensem que no hem d'ocultar al país cap de les dificultats que hi ha, ni cap de les limitacions en les quals ens movem. I, sobretot, que no li hem d'ocultar que només ens en sortirem a través del rigor i de l'exigència en la nostra conducta ciutadana, a través del treball i a través de l'esforç.

És un programa redactat tenint present la recomanació que un gran compatriota nostre, en Pau Casals, ens va fer quan ens deia als catalans que hem de defensar sempre els nostres drets, però que no hem d'oblidar mai els nostres deures.

Hem de defensar, hem de reclamar, hem d'exigir els nostres drets, però hem d'explicar al país, sense por, quina és la situació real, què podem fer i què, de moment, no podem fer, i hem de demanar que cadascú compleixi els seus deures.

En una primera etapa, la nostra acció de govern es

mourà en tres línies principals: la de la institucionalització de Catalunya, la de la defensa de la catalanitat i la de l'economia. En el primer terreny, ens proposem dur a terme dues coses: relançar la negociació dels traspassos de l'Estat i de les Diputacions i impulsar l'acció legislativa referent a l'organització bàsica del país. És propòsit del qui els parla, i del Consell Executiu que presento, mantenir en la Comissió Mixta de Traspasos Estat-Generalitat, pel que fa a la delegació catalana, una composició en què se sentin representades totes les forces polítiques catalanes. Com he dit al començament de la meua intervenció, és necessari mantenir una unitat bàsica d'actuació pel que fa a les qüestions que afecten la institucionalització del país, i en aquest sentit seria bo poder constituir un front unit en la negociació dels traspassos de competències. Aquesta, en tot cas, serà la línia inspiradora de la nostra actuació en aquest punt. I confiem, per tant, que en la negociació amb Madrid, de cara als traspassos i a les seves valoracions, el Govern de la Generalitat podrà comptar amb el suport ple dels partits representats en aquest Parlament, la col·laboració dels quals, com he dit, i voldria subratllar-ho, pensem demanar de forma que no hi hagi motius vàlids perquè pugui ser negada.

Pel que fa als traspassos de les Diputacions a la Generalitat, que fa temps que estan paralitzats —tot i que hi ha una sèrie d'acords presos per les Diputacions catalanes, que venien a transferir les seves competències a la Generalitat—, pel que fa als traspassos de les Diputacions, dic, ens proposem prendre les mesures necessàries perquè aquestes transferències es facin molt ràpidament. Aquests traspassos afectaran la titularitat de les competències, però és la nostra intenció que, fins que no s'aprovi la nova organització territorial i administrativa de Catalunya, aquestes competències, totalment o en part, puguin ser exercides, per delegació de la Generalitat, per les mateixes Diputacions, amb el fi de no allunyar totes aquestes funcions de les realitats comarcals que han de servir. Tot això representarà obrir una nova etapa d'actuació de la Comissió Mixta Generalitat-Diputacions, inspirada en idèntics criteris de representació que els assenyalats per a la Comissió Mixta Estat-Generalitat. Serà aquest el punt de partida que, relligant amb la nova Llei de Règim Local i d'Organització Territorial de Catalunya —de la qual parlaré més endavant— ens ha de permetre fer desaparèixer les actuals Diputacions, en tant que estructura de l'Administració local catalana.

Estic convençut, per les declaracions que conec de les diverses forces polítiques d'aquest Parlament, que totes elles voldran donar suport a aquesta política, d'una banda, de recuperació institucional catalana, i, de l'altra, de reforçament de les estructures locals y comarcals del nostre país. En aquest punt, per tant, i per resumir, diré que la nostra política perseguirà un triple objectiu: traspassar ràpidament la totalitat dels serveis i les competències de les Diputacions a la Generalitat; preparar la nova estructura territorial de Catalunya, i, mentrestant, utilitzar, sota ple control de la Generalitat, les estructures de treball de les actuals Diputacions.

He de dir, per acabar aquest tema, que creiem estar en

condicions de relançar eficaçment la política de traspassos, però, com els deia abans, per a això necessitem tenir, i confiem poder tenir, el suport massiu de tots els partits catalans. I com també els deia, procurarem que cap actitud sectària per part nostra faci difícil aquesta col·laboració de tothom.

Pel que fa a la legislació sobre l'organització bàsica del país, és a dir, tot allò que cal fer perquè el país funcioni d'acord amb la nova situació política, voldria fer unes observacions prèvies: estem en un règim parlamentari; és, per tant, el Parlament a qui correspon la tasca de legislar sobre aquestes qüestions bàsiques institucionals. Però hem de definir el paper que correspon al Consell Executiu, que té l'obligació d'impulsar l'acció parlamentària. I vull remarcar, en aquest punt de les relacions entre el Parlament i el Govern, que és el meu propòsit d'establir uns acords bàsics aportant dues grans qüestions. Per un costat, si bé el Govern està en condicions de presentar els pertinents projectes per a cadascuna d'aquestes lleis bàsiques institucionals, considera que haurien de ser elaborades del seu inici, totes o bona part d'elles, per una Ponència emanada de la Comissió pertinent d'aquest Parlament. Creiem que així, en la mesura que ningú no protagonitzi la iniciació del procés legislatiu, tots plegats servirem millor l'esperit que ha de marcar aquesta etapa legislativa que té una bona part de contingut institucional. No obstant això, respectem la sobirania parlamentària i la seva decisió i, per tant, si l'opinió del Parlament fos una altra, el Govern assumiria la responsabilitat d'iniciativa que també li correspon.

En un segon punt, és propòsit del Govern, que sotmeto a la vostra consideració, convenir per a cada període de sessions el programa legislatiu; és a dir, sense cap mena de renúncia a la iniciativa legislativa que a uns i altres correspon, considerem que seria positiu, que seria molt positiu per al bon funcionament institucional, que es programessin els projectes legislatius que han d'entrar en el Parlament. En aquest sentit, el Govern pensa demanar al Parlament un debat a l'inici de cada període de sessions per fer conèixer el seu programa legislatiu i rebre els suggeriments que els diversos Grups parlamentaris li vulguin fer.

Dit això, i d'acord amb els principis que inspiren les anteriors manifestacions, considero que durant un període de sessions de, proposo, deu mesos, el Govern ha d'impulsar un debat en el Parlament dels següents projectes de llei: Primer, Reglament del Parlament català. Aquest reglament ha d'incloure un element de gran importància per a la futura estructura territorial de Catalunya, que és la iniciativa legislativa comarcal que l'Estatut reconeix. Puc avançar que el criteri del Govern serà d'inspirar el nou Reglament en les línies bàsiques del Parlament de l'any 32. En tot cas, ha de ser un reglament que permeti una actuació àgil i eficaç. Però sobre això no voldria dir res més perquè temo que a partir d'aquí les meves paraules podrien interpretar-se com una interferència en la sobirania del Parlament; que sigui el mateix Parlament que iniciï el procés que l'ha de conduir a dotar-se d'un reglament definitiu. En tot cas, el Govern,

només d'una manera subsidiària, està disposat a presentar la seva proposta sobre aquest punt.

Segona llei, segon projecte: Llei sobre Organització, Funcionament i Règim Jurídic del Govern i Administració de la Generalitat. És a dir, la llei que ha de regular les funcions de la Presidència, del Consell Executiu, del Parlament i dels Organismes Autònoms, així com les relacions entre ells. És el que l'any 32 se l'anomenà Estatut Interior de Catalunya. També aquí, com en totes les lleis del capítol d'organització bàsica, i per tant no em caldrà ja repetir-ho, el Govern —tot anunciant el seu propòsit de defensar criteris que, bo i respectant les funcions i l'autonomia de cadascun d'aquests òrgans, assegurin un funcionament eficaç de la Generalitat—, el Govern, dic, afirma la seva voluntat de mirar d'aconseguir una àmplia concertació entre totes les forces polítiques.

Tercer projecte: Llei sobre Patrimoni, Pressupost, Comptabilitat i Sindicatura de Comptes.

Quart projecte: Llei de Règim Local i Organització Territorial de Catalunya. Aquesta és també, i de manera especial, una llei de gran transcendència per al país. La revitalització de la vida local catalana i la seva adequació a la realitat comarcal en què s'integra reclama urgentment l'elaboració d'aquesta llei. Per al Govern que els presento seran característiques bàsiques d'aquesta organització les derivades de la Llei Municipal de 1934, degudament actualitzada per criteris d'eficàcia i racionalitat en la prestació dels serveis públics. És evident —almenys aquest és el nostre criteri— que ens trobem en la necessitat d'una autèntica redistribució de competències en el marc nacional català. Moltes competències atribuïdes a la Generalitat hauran de ser redistribuïdes, hauran de ser assumides en un fort procés de descentralització pels òrgans locals i comarcals. En canvi, molts serveis locals requeriran una nova escala de gestió i planificació, que comportarà potenciar i agilitzar la mancomunitat de municipis. Les comarques es configuraran com a unitats administrativo-polítiques de gran responsabilitat, ja que damunt d'elles haurà de descansar la política, precisament, la política de coordinació de municipis. Però aquesta organització no s'acaba aquí, i haurà de contemplar altres unitats i formes d'actuació que potenciïn l'eficàcia de la vida local. M'estic referint a la necessitat de donar un tractament globalitzador al fet metropolità, que és un fet creador d'específiques necessitats i que la mancomunitat no sempre resol. I també s'haurà de contemplar el consorci com a figura administrativa idònia per a la coordinació de determinades activitats sectorials de les corporacions locals. Però, en definitiva, hi haurà el que hi ha d'haver, que és una gran voluntat d'autonomia, d'enfortiment de l'autonomia local en tots els sentits, fins i tot en els financers. És obvi que els municipis han assolit progressivament serveis que no els eren propis, carregant els seus pressupostos per damunt de les possibilitats reals dels seus recursos. Aquest és un tema que s'haurà de resoldre en el marc d'una participació en els recursos financers de la Generalitat i de l'Estat.

Sobre aquest punt vull fer tres darreres, tres últimes consideracions. La primera és que el Govern, que en línies generals dona per vàlida la divisió territorial de

1936, defensarà en alguns casos concrets la necessitat de fer recurs al referèndum per a la fixació de límits comarcals. La segona és que la política territorial catalana ha de respondre a la voluntat de correcció dels equilibris territorials, demogràfics, econòmics, culturals i de tota mena que s'han d'instaurar a Catalunya. I la tercera és que el Govern que els presento no farà costat a les iniciatives que tendeixin a minimitzar la nostra competència en el camp de la regulació del règim local que hagi de fer el Parlament espanyol. Aquesta ens afecta en una part mínima, que no condiona la nostra actuació; i demanar des de Catalunya que es faci pel Parlament espanyol aquella llei, creiem que podria originar interpretacions i malentesos que el nostre Estatut no autoritza.

El cinquè projecte fa referència a la Llei sobre la Funció Pública. Pensem procedir al suport de la funció pública catalana, i per això cal amb urgència fer una llei sobre la funció pública. Aquesta urgència, aquesta urgent necessitat deriva del fet que en aquests moments hem de muntar, estem muntant, en tots els nivells i en tots els àmbits la nova Administració catalana, i cal fer-ho amb normes precises i ben definides, perquè, d'una banda, hem de donar estabilitat i independència als funcionaris i, de l'altra, hem d'evitar la politització de la funció pública. Això, independentment de la qualitat tècnica i de l'esperit de servei públic que hem de procurar i que estem segurs que tindran els funcionaris de Catalunya.

En aquesta línia, i ara fujo, m'aparto un moment de la línia estrictament legislativa, una de les primeres coses que el Consell Executiu es proposa fer és donar un gran impuls a l'Escola d'Administració Pública creada per la Generalitat provisional. En tot cas, volem subratllar una cosa: creiem que en gran part, en una gran part, l'èxit o el fracàs de la nostra autonomia dependrà de l'eficàcia i de la independència dels funcionaris catalans, i fem per tant una crida a totes les forces polítiques perquè ajudin a crear un clima positiu en aquest sentit. Fem igualment una crida a tots els funcionaris de Catalunya perquè se sentin responsables més que ningú de la tasca de fer funcionar el país, amb el benentès que hem de ser especialment sensibles a les seves justificades reivindicacions.

El sisè projecte fa referència a la Llei electoral al Parlament de Catalunya. Aquesta llei, òbviament, és de la més gran transcendència, i si la situo cap al final no és pas per disminuir-ne la importància, sinó simplement perquè no es podrà començar a discutir fins que no s'hagin aprovat algunes de les lleis que abans he esmentat, entre altres la de l'Organització Territorial de Catalunya. Almenys des de la nostra perspectiva, des de la perspectiva del qui els parla, aquesta llei, la de Règim Local i Organització Territorial de Catalunya, és prèvia, perquè, tot respectant plenament els principis democràtics de la representació proporcional, pensem defensar criteris comarcalistes en l'elaboració de la llei electoral.

I finalment, dues lleis potser no tan urgents, però que igualment corresponen a aquest capítol de la institucionalització del país: hi ha la Llei sobre el Síndic de Greuges i la Llei sobre Actualització de la Compilació del Dret Civil Català, de la qual parlaré més endavant. I serà com a conseqüència de la política de traspassos i de l'a-

plicació d'aquestes lleis institucionals catalanes que s'obrirà el procés que ens haurà de permetre concretar i mesurar l'abast de la revisió de l'Estatut, fins a abastar les màximes possibilitats del sostre constitucional. Això és el que ens proposem fer en el que n'he dit el camp de la institucionalització.

El segon gran camp de la nostra actuació és el de la defensa específica de la catalanitat. He dit abans que som un poble agredit en la seva identitat. És a dir, no som només un poble que vol recuperar les seves institucions polítiques; som un poble en perill de desnacionalització i també de ruptura interna profunda i radical. No vegin en el que acabo de dir un signe de desànim. Catalunya és un poble del qual, com deia un de nosaltres no fa gaire, és un poble del qual a través de la història, els reis, els papes, els historiadors, els polítics i els sociòlegs i els estadístics han dit molts cops que ens havíem acabat, però que sempre hem tornat. I ara mateix estem tornant, estem superant un període difícil, d'amenaça mortal, i aquest Parlament mateix, aquest acte d'avui, en són la prova. Però això no treu que si un objectiu prioritari ha de tenir un govern català, i molt més, evidentment, un govern nacionalista català com el que jo us presento, que si un objectiu prioritari ha de tenir és la defensa, l'enfortiment i la projecció d'allò que fa que, a través dels segles, Catalunya hagi estat Catalunya: la seva llengua, la seva cultura, l'evidència de la seva història, el sentiment i la consciència de collectivitat, la defensa dels seus drets polítics, la voluntat de ser. Per tant, un dels objectius fonamentals del programa i del Govern que tinc l'honor de presentar en aquest Parlament serà la normalització de la llengua catalana. Actuarem fermament des d'aquest moment perquè el català sigui en la pràctica —i no solament com una afirmació de l'Estatut— que sigui en la pràctica la llengua pròpia de Catalunya. L'Administració, els serveis públics, els mitjans de comunicació, l'ensenyament i en general tots els àmbits de l'ús lingüístic ho han de fer evident. És a dir, cal una política de normalització lingüística que evidentment, i ho vull subratllar, ha de ser respectuosa i no gens discriminatòria per a la llengua castellana, però que ha de ser eficaç i ha de ser de signe inequívoc i ha de conduir a una revitalització irreversible del català. I només aconseguirem la normalització de la llengua catalana si el seu ús esdevé predominant, tot convivint amb la llengua de l'Estat, oficial també a Catalunya, i, no ho hem d'oblidar, pròpia d'una bona part dels ciutadans de Catalunya. I això ho vull subratllar. Donarem suport a les genuïnes expressions culturals d'aquest sector de la població de Catalunya, i la Generalitat garantirà a tots els ciutadans l'ús de la seva llengua, catalana o castellana, sense oblidar, però, que l'objectiu és d'aconseguir a través d'un procés que pot ser llarg, i que en tot cas ha de ser assumit lliurement i sense el més petit enfrontament, que, a Catalunya, la llengua i la cultura pròpies del país siguin les catalanes. Com a instrument d'aquesta política ens proposem crear uns serveis de normalització de l'ús oficial de la llengua catalana i d'assessorament lingüístic, com a instruments específics creats per una Llei de Bases d'Acció Cultural, i que pensem presentar en aquest Parlament amb el

mateix paquet legislatiu que hem assenyalat en la part relativa a la institucionalització de Catalunya. Perquè tot és institucionalització, però l'enfortiment i la consolidació de la nostra cultura i la nostra llengua també ho són. Aquesta llei ha de ser la base de la política nacional de defensa i enfortiment de la nostra cultura i de la nostra llengua. Hem de definir legislativament l'abast de l'oficialitat del català, hem de definir entre tots quines són les mesures que la Generalitat ha de prendre per a garantir l'ús de les dues llengües, del català i del castellà, per part de tots els ciutadans de Catalunya. I ens correspon, per tant, desenvolupar l'article tercer de l'Estatut en l'esperit de convivència i de respecte que ens ha caracteritzat sempre, però també en defensa de l'eficàcia de la definició com a oficial de la llengua catalana.

L'Estatut reconeix la competència exclusiva de la Generalitat en el camp de la cultura, i nosaltres durem a la pràctica aquest reconeixement esgotant totes les seves possibilitats legals. Ho farem, no pas exercint un nou dirigisme, que prou que n'hem patit, sinó a través de potenciar la llibertat de creació i d'expressió i de descentralitzar al màxim l'organització de la nostra cultura. I arribat aquest punt, vull expressar amb força una convicció profunda nostra i que el programa que els presento tindrà molt en compte en tot, i és que nosaltres creiem en la capacitat d'iniciativa del nostre poble. En tot, en l'economia, en l'acció social, en la cultura. Ni la riquesa ni les formes més pròpies de relació d'organització social, ni la cultura de Catalunya no són principalment obra de l'Estat, sinó dels catalans. Catalunya ha estat feta pel treball i per la creativitat, pel treball i per la capacitat d'iniciativa dels catalans. I quan dic catalans, vull dir, ho recordo, tot i que probablement és innecessari en el meu cas, quan dic catalans, vull dir tots els homes que viuen i que treballen a Catalunya i que de Catalunya en volen fer el seu país i, sobretot, el país dels seus fills.

Des de la Generalitat caldrà, evidentment, prendre iniciatives, moltes, però sobretot caldrà potenciar la capacitat del nostre poble de fer coses, la capacitat del nostre poble de crear.

Això ho farem en el camp de la literatura, del teatre, del cinema, de la música i de les arts plàstiques, a través d'una política d'ajut, de premis i de suport a l'edició, estrena, realització i exposició d'obres que potencii, en general, la producció editorial en català i faciliti la professionalització de l'escriptor; en el marc d'una política teatral que afavoreixi la creació de companyies estables i que obri el camí a la creació d'un teatre nacional de Catalunya i d'una política cinematogràfica que, al costat de donar impuls a un cinema autòcton, faci habitual l'exhibició de pel·lícules estrangeres doblades o subtítulades en català; en el marc d'una política musical que, basada en la promoció de l'ensenyament de la música, aconseguixi alhora la seva extensió a tot el país a través de grups corals i instrumentals, i tot plegat tenint com a base, tant com pugui, d'una banda, la promoció del més gran nombre possible de poblacions catalanes com a centres culturals i artístics i, de l'altra, la promoció de les entitats de caràcter popular, centres excursionistes, ateneus obrers, orfeons, esbarts, grups teatrals, cine-clubs,

associacions recreatives, etc. És a dir, totes aquestes institucions a través de les quals s'ha manifestat la creativitat del nostre poble i a través de les quals en els moments difícils el nostre poble ha respirat i ha sobreviscut.

Ens proposem també de reprendre la creació o ajudar les iniciatives locals que actuïn en aquest sentit; reprendre la creació, deia, de la xarxa de biblioteques, d'arxius i museus comarcals que va iniciar la Mancomunitat i que va continuar la Generalitat dels anys trenta.

No entro en el detall de moltes altres actuacions, però sí que vull assenyalar dos fets concrets per acabar aquest capítol. Un és que procurarem dur a terme una política de projecció exterior de la política catalana. Catalunya, òbviament, no pot aspirar a ser un país internacionalment de primera fila en molts camps, però hi pot aspirar en el de la cultura i, sobretot, més específicament, en el de l'art, i convé que no desaprofitem aquesta força i aquesta capacitat de presència internacional. De l'altre punt no puc deixar de parlar-ne tot i que és probable que se'n doni en alguns ambients una interpretació errònia i que s'atribueixi al que diré tota mena d'intencions. Em refereixo a la unitat lingüística i cultural del Principat, del País Valencià i de les Illes. Quedi clar que no dono a aquestes paraules cap intencionalitat política. Quedi clar que no parlo ni el Consell Executiu parlarà mai dels plantejaments polítics valencians i balears o del problema de la bandera, per exemple. No plantejo res d'això. Però la Generalitat de Catalunya no pot ser menys en la defensa de la llengua, que és la seva obligació defensar-la, no pot ser menys que l'Acadèmia de la Llengua Espanyola. I per tant hem d'afirmar aquesta unitat lingüística i cultural del Principat, del País Valencià i de les Illes; i hem de dir que la llengua de Catalunya, la llengua que es parla a Figueres, a Reus i a Tàrraga, es defensa a Reus, a Figueres i a Tàrraga i a Barcelona, però també es defensa a Xàtiva i es defensa a Ciutat de Mallorca; i no podem oblidar que hi va haver moments en què qui més va defensar la nostra llengua varen ser un noi de Xàtiva i una noia de Mallorca.

Per tant, amb ple respecte i sense cap ànim d'intromissió en res, el Consell Executiu procurarà mantenir una relació cultural viva amb les terres germanes del País Valencià i de les Illes.

M'he de referir d'una manera especial al tema dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, aprofitarem al màxim les possibilitats de l'Estatut, tant en la creació d'una ràdio i d'una televisió pròpies, com en el suport de la llibertat d'iniciativa d'àmbit català i d'àmbit comarcal pel que fa a aquests mitjans i pel que fa a la premsa. Però és en el camp de la televisió on durem a terme una de les accions més enèrgiques per a les quals esperem poder comptar amb el suport ple, decidit, massiu de totes les forces polítiques catalanes. És en el camp de la televisió, dic, on hem d'actuar d'una manera més enèrgica, perquè és en aquest punt on més que en cap altre ens juguem el nostre ser com a catalans. L'Estatut preveu la concessió de l'Estat a la Generalitat d'un futur tercer canal, Ràdio Televisió Espanyola haurà de crear una programació específica per a Catalunya, la qual, òbviament, haurà de respondre no solament a la nostra realitat com a poble,

sinó a la necessitat que tenim que la televisió deixi d'ésser un instrument de desnacionalització. D'altra banda, el Govern prendrà les mesures per tal d'assegurar des d'ara que els actuals programes de televisió en català, o realitzats des de Catalunya, tinguin les garanties d'objectivitat que l'Estatut Jurídic de RTE defineix. La Generalitat amb el Parlament, el Govern amb el Parlament, ha d'assumir el control de la gestió de la programació catalana. Aquesta ha de ser una gran fita de la nostra inicial actuació de govern.

El tercer gran camp d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat serà l'econòmic. Les dificultats empresarials i l'atur, o bé la manca de confiança i d'estímul evidents en molts sectors, tot això és prou conegut; no cal dedicar-hi temps a analitzar-ho, a comentar-ho més. En el que vull insistir, això sí, és en la voluntat del Consell Executiu d'ajudar a superar aquesta situació. Per això presentarem un programa d'actuació econòmica per al període 1980-1984 a primers de setembre. Un programa d'actuació econòmica que haurà d'incidir positivament, i aquesta ha de ser una de les seves intencions bàsiques, sobretot en la problemàtica social i laboral. Però volem deixar molt clar què és el que creiem que, Estatut en mà, podem fer i què és el que escapa a les possibilitats i competències de la Generalitat. Perquè aquest, el de la política econòmica i el de la política social, precisament per la facilitat amb què entorn d'ells es creen grans expectatives, és un dels punts en què la nostra voluntat de no crear falses expectatives ha d'actuar d'una manera més vigilant. La Generalitat no disposa, efectivament, de la gran majoria d'instruments i competències necessàries per a practicar el que se'n sol dir una política econòmica. És a dir, no tenim potestat sobre la política monetària, ni sobre la de rendes, és a dir, sobre els preus i sobre els sous. Tenim unes possibilitats limitades, força limitades en el camp fiscal, i encara de les competències que tenim és aconsellable no fer-ne ús, d'això en parlaré després. I també són limitades les possibilitats que ens dona l'Estatut en matèria financera, tot i que podem actuar sobre les Caixes. Volem que això quedi clar. Volem que això quedi clar perquè no es creïn segons quines expectatives. La majoria de decisions que poden tenir una repercussió ràpida sobre l'economia catalana cauen fora de l'Estatut. No podem pujar o abaixar el tipus d'interès del Banc d'Espanya o no podem rebaixar un coeficient bancari i així de cop alliberar molts milers de milions de pessetes que podran ser afectats a operacions comercials, i que per tant alleugeriran en pocs dies les condicions del mercat. O, en un altre terreny, no podem votar un crèdit especial de milers de milions de pessetes per a subvencionar l'atur. Totes aquestes coses no les podem fer. En canvi, podem fer moltíssim a mitjà termini, i naturalment a llarg termini, podem fer moltíssim per donar a Catalunya els mitjans i els instruments que ens calen per a superar la crisi de fons. La Generalitat només indirectament, vull dir només a través de la capacitat de pressió que té i que ha d'exercir per a actuar sobre aquestes mesures que, aquestes sí, poden actuar a curt termini, només indirectament es pot responsabilitzar del que passarà d'aquí a sis mesos. Però és del tot responsable, som tots del tot res-

ponsables del que serem econòmicament parlant, i per tant també socialment parlant, d'aquí a cinc anys. Tenim competències molt àmplies, sovint exclusives, en camps tan capitals com són l'agricultura, la comercialització, el turisme, l'urbanisme, l'ordenació del territori, l'habitatge o bé en activitats de tant de pes, quan el que es tracta és d'adaptar-se a una situació nova, com són la formació professional i el reciclatge de la mà d'obra, o bé la tecnologia i la recerca. I, a més tindrem, si no la malversem, tindrem una incidència real sobre molts centres d'iniciativa econòmica, privada i pública. D'acord amb el que acabo d'exposar, la Conselleria d'Economia i Finances, en col·laboració molt estreta amb les d'Indústria i Energia i de Comerç i Turisme, actuarà en tres línies principals.

Però abans els vull recordar —perquè de vegades sento comentaris que donen a entendre que no hi ha una idea prou clara, en general, de quines són les nostres perspectives quant a recursos, recursos de la Generalitat—, abans els vull recordar, senyores i senyors Diputats, que els recursos financers de l'Estatut són de quatre classes. Hi ha, en primer lloc, els impostos cedits per l'Estat d'acord amb l'Addicional Quarta de l'Estatut, que, com saben, són els impostos sobre el patrimoni net, sobre transmissions patrimonials, sobre successions i donacions i sobre el luxe en el lloc de destinació. En segon lloc, hi ha els recursos vinculats a les transferències, que de fet representen una participació dels ingressos de l'Estat, i que constituiran, de molt, la part més important dels nostres ingressos. El tercer component dels nostres recursos seran els impostos nous o recàrrecs que la Generalitat estableixi. I finalment tenim els ingressos que ens puguin correspondre a través del fons de compensació interterritorial.

Ja sé que la numeració precisa i exacta dels ingressos de la Generalitat és més complexa del que acabo de dir, com es desprèn de l'article 44 de l'Estatut. Però la descripció que ara acabo de fer resumeix l'essencial de la qüestió i deixa ben clar que el punt principal de les finances de la Generalitat, mentre no renegocï tot el tema de finances en un període màxim de sis anys, tal com preveu l'article 45, són els recursos vinculats a les transferències. Per tant, ara per ara, la negociació de les valoracions és la qüestió primordial des del punt de vista del pressupost de la Generalitat. Això dependrà de la Conselleria d'Economia i Finances, però també de la Comissió Mixta que preveu la Transitòria Tercera de l'Estatut. Comissió Mixta que, com hem dit, volem plantejar de tal manera, que totes les forces polítiques s'hi puguin sentir autènticament representades.

Pel que fa a la possibilitat de crear impostos, he de dir que el nostre Consell Executiu no pensa fer ús d'aquesta potestat en un futur previsible, i això per dues raons. Perquè en el moment actual de crisi econòmica, generalitzada, uns nous impostos tindrien uns efectes negatius, i perquè, no estant encara la Generalitat en condicions, com no ho està, de prestar tot el servei que la col·lectivitat n'espera, l'increment de pressió fiscal no es podria justificar. És a dir, vindrà un dia en què la capacitat de la Generalitat de donar un servei millor en un determinat

aspecte justificarà un nou impost o un recàrrec i una gran part del país l'acceptarà, perquè un impost és més o menys oneros segons el servei del qual deriva. Però en el nostre cas, avui, de moment, tot aconsella no fer ús de la nostra potestat impositiva.

Dit tot això, em referiré a les tres línies d'actuació que abans he anunciat. Primera: seguiment de molt a prop de la política pressupostària de l'Estat, a fi de vigilar que el pressupost general no sigui lesiu per als interessos catalans. Cal fer aquest seguiment tant pel que fa a l'administració ordinària de l'Estat com pel que fa als programes d'inversió pública o a les contribucions, ajuts especials i programes específics que fa l'Estat. Hi ha una certa tendència al nivell general d'Estat a pensar que Catalunya s'espavilarà pel seu compte i a oblidar-nos a l'hora de la inversió i de les contribucions públiques de tota mena, i és veritat que nosaltres estem disposats a sortir-nos-en a través, fonamentalment, del nostre esforç, però també és veritat que nosaltres tenim dret, i tenim necessitat, de l'atenció que l'Estat ens deu.

Un cas flagrant d'aquesta interpretació abusiva és, per exemple, el de l'escola pública a Catalunya, especialment a la província de Barcelona, que, amb motiu de l'inici de l'actual curs, es va posar prou de manifest. Però el mateix passa en altres coses, en moltes altres coses, en la recerca, per exemple, on l'Estat atribueix a Catalunya només un 10% del que proporcionalment li correspondria, i en moltes altres. I, de fet, avui només dos Ministeris inverteixen en aquest moment a Catalunya les quantitats que proporcionalment ens pertoqueuen.

Segona línia d'actuació: elaboració i aplicació d'un programa de quatre anys, tal com ja he anunciat, que articularà totes les actuacions en el camp agrícola, industrial, financer, comercial, interior i exterior, urbanístic, d'obres públiques i d'habitatge, de formació i de reciclatge professional, de promoció de la inversió, d'introducció de noves tecnologies i de recerca que la Generalitat pot dur a terme.

Aquest programa contemplarà també la participació que la Generalitat convé que tingui en l'empresa pública existent a Catalunya i el paper que hi ha de jugar.

Si bé el programa en qüestió haurà de ser jutjat en el seu moment per les forces polítiques, socials i econòmiques del país, puc avançar, a tall d'exemple, que ens proposem crear algunes institucions i alguns instruments d'acció econòmica i social que al nostre entendre són necessaris per a la batalla que Catalunya ha de donar de cara a la transformació dels anys vuitanta. Institucions i instruments com l'Institut Català de Governos Exteriors, a causa de la nostra convicció que una economia moderna no sobreviurà si no és capaç de competir internacionalment. Em refereixo també, entre altres iniciatives, a l'Institut Català de Foment Empresarial i, d'una manera immediata, al Consell Consultiu del Crèdit, com a primer pas cap a la futura creació d'un autèntic Institut Català de Crèdit.

Puc avançar, també, que aquest pla preveurà la coordinació i el potenciament de totes les mesures per a lluitar contra l'atur que estan a l'abast de la mateixa Generalitat i d'altres institucions i òrgans de poder, espe-

cialment els ajuntaments. Com també puc dir que farem tots els possibles per treure el màxim rendiment de les possibilitats que, de fet —i hem de ser sincers, són limitades—, l'Estatut ens dona en matèria financera.

Els he dit que els parlaria amb sinceritat, i per tant he de dir que no és clar el que en la pràctica representarà l'ordenació del Crèdit, Banca i Assegurances que ens correspon dintre del marc de la legislació bàsica de l'Estat. Però hi ha una cosa clara, i és que, poc o molt, la Generalitat tindrà un dret d'actuar sobre aquestes activitats. Per tant, ho hem de fer. Aquest és un primer punt.

El segon punt és més clar, i fa referència a la nostra competència sobre les institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial i sobre les Caixes d'Estalvis. Podem intervenir, entre altres coses, en l'estructuració, composició i funció dels seus òrgans de govern, en la fixació dels subcoeficients sectorials o territorials, en la determinació de l'aptitud dels valors als efectes de la regionalització de les inversions, en la fixació d'un ordre de prioritats sectorial, en la computabilitat dels títols emesos i en moltes altres coses d'aquest estil.

En tot cas, i recordant el que ja he insinuat —que les nostres competències en el camp financer en un cert sentit estan per acabar de guanyar i per acabar de definir—, vull insistir en el fet que ara és tan o més important l'estratègia a seguir que no pas els objectius immediats concrets.

En aquest sentit, la Presidència de la Generalitat es proposa crear de moment el Consell Consultiu del Crèdit, amb participació de les diverses classes d'entitats financeres, i amb l'objectiu de procedir a l'elaboració d'un projecte d'institucionalització del crèdit a Catalunya. No entro en el detall de tot el que creiem que haurà de fer aquest Consell, però hem d'arribar a poder crear una institució similar als Länderbank alemanys, per tal de fomentar la inversió a Catalunya.

I la tercera línia d'actuació és que la Conselleria d'Economia, sempre en col·laboració amb les d'Indústria i de Comerç, disposa al nostre entendre d'una arma que potser alguns consideraran poc tangible, però que a mi em sembla de la més gran importància si se sap utilitzar: en refereixo a la utilitat i a la capacitat de convocària que la Generalitat tindrà i té si fem les coses bé. Em refereixo també a la capacitat de proposta que la Generalitat té envers l'Administració central. El país no ens demana que fem miracles. El país ens demana només que demostrarem un autèntic interès pels seus problemes reals, i que fem tots els possibles de debò per resoldre'ls. Això ho farem, i quedarà molt clar que ho farem, i d'aquí sortirà una capacitat d'orientació, de promoció i d'estímul de tota l'activitat econòmica molt superior de la que es desprèn de la lectura estricta de l'Estatut. Sempre, repeteixo, si tenim alguna manera de fer, que sigui competent, realista i sincera. Crec que el Consell Executiu que presento és especialment indicat per a dur a terme una tasca d'aquesta mena, perquè justament es caracteritza per la fe que té en la capacitat d'iniciativa dels catalans, per la convicció que no hi ha fórmules miraculoses per a tirar el país endavant, sinó simplement el treball i el realisme. Confio que la nostra política tindrà la resposta que

necessita i que es mereix per part dels sectors socials catalans que poden ajudar més a crear llocs de treball, que tenen més responsabilitat en la creació de llocs de treball. Tots tenim la nostra part de responsabilitat en l'esforç per treure el país de la crisi econòmica, i justament un Consell Executiu que proclama la seva fe en la capacitat d'iniciativa dels catalans té dret a esperar que aquesta capacitat s'exerceixi, i en tot cas anuncio que farem tot el que sigui al nostre abast perquè així sigui.

Però a part d'aquests tres grans camps d'actuació, a mesura que es vagin produint les transferències, hi haurà necessitat de legislar sobre les matèries traspassades. Per tant, al llarg d'aquesta legislatura, i d'acord amb el ritme de traspassos i sempre amb la voluntat, com ja he dit abans, de convenir amb el Parlament el programa legislatiu, pensem presentar a aquest Parlament, per mica que les transferències ens ho permeten, que el ritme de transferències ens ho permeti, a més dels ja mencionats, els següents projectes de llei:

En el camp de l'ensenyament, cultura i mitjans de comunicació, una Llei General d'Educació, una Llei d'Universitats, una Llei de Foment i Organització de la Investigació a Catalunya, una Llei sobre la Protecció del Patrimoni Artístic, Històric, Monumental i Cultural, una Llei sobre Col·legis Professionals, una Llei sobre Fundacions i Institucions Benèfiques, Culturals i Assistencials, una Llei sobre la Publicitat, una Llei sobre l'organització de la Ràdio i la Televisió a Catalunya.

En el camp de l'urbanisme, de l'ordenació del territori i dels mitjans de transport, una Llei sobre Ordenació del Territori, Urbanisme i Habitatge, una Llei sobre Ordenació General de Turisme, una Llei sobre Organització i Coordinació dels Transports a Catalunya i una Llei sobre Ordenació de Ports i Costes.

En el sector d'esports i espectacles, una Llei sobre Espectacles, Casinos i Sales de Joc, una Llei sobre Caça i una Llei sobre Ordenació de l'Esport.

En el capítol de sanitat, higiene i medi ambient, una Llei sobre Higiene, una Llei sobre la Protecció del Medi Ambient.

En el capítol dels diversos sectors econòmics, una Llei d'Aigües, una Llei sobre Cooperatives, Pòsits i Mutualitats, una Llei General del Comerç i Defensa del Consumidor a Catalunya, una Llei sobre Ordenació Industrial, una Llei sobre Ordenació de les Caixes d'Estalvis i Institucions de Crèdit Públic, una Llei d'Atracció i Incentius de la Inversió a Catalunya, un Estatut de l'Empresa Pública a Catalunya, un Estatut de l'Empresa Familiar Agrària, una Llei d'Arrondaments Agraris, una Llei de Protecció de Zones d'Alta Muntanya i una Llei de Pesca i Ordenació del Sector Pesquer.

Aquest Parlament, al qual demano el vot, és lícit que conegui, no només les grans línies d'acció del nostre programa legislatiu, sinó també les nostres opcions bàsiques en els temes fonamentals de la vida social i política. És el que faré ara, al més breument possible.

En el camp de l'ensenyament, actuarem d'acord amb els criteris següents. Primer, que hi hagi a Catalunya la deguda inversió en escola pública. Ja m'he referit abans a l'escandalós dèficit que tenim en aquest sentit, i herra

d'assolir en aquest punt nivells europeus. Segon, aconseguir escola gratuïta de qualitat per a tothom. Això tampoc no es farà en un any, ni depèn només de nosaltres, però aquest és l'objectiu. Objectiu, la consecució del qual dependrà en bona part del ritme que sobre aquest particular tingui l'Estat, i de la força negociadora que la Generalitat tingui, perquè és evident que la consecució d'aquest objectiu passa per un gran esforç de creació d'escola pública. Estic segur que en aquest punt podrem comptar amb el suport de totes les forces polítiques catalanes. Tercer, defensar la llibertat d'ensenyament d'acord també amb el model de la majoria de països de l'Europa occidental. Quart, defensar igualment l'eficàcia de l'escola, evitant tendències excessives a l'experimentació, i més encara a la instrumentalització. Cinquè, adequar l'ensenyament a les necessitats de la societat catalana per tal d'evitar la frustració cada cop més generalitzada que es produeix entre molts llicenciats. Sisè, defensar a ultrança l'autonomia i la catalanitat de les nostres universitats. I setè, dur a terme un pla de recerca tan científic com humanista, utilitzant racionalment els mitjans de què actualment es disposa, els que pugui proporcionar la Generalitat i la part que en justícia ens correspon i que hem de reclamar del pressupost general de l'Estat.

Pel que fa al camp de l'actuació de la Conselleria de Treball, el Consell Executiu s'orientarà cap a una política de concertació i de diàleg constant. La creació d'un marc de discussió i d'un clima dialogant és condició indispensable, no ja per a redreçar l'economia, sinó per a evitar-ne l'empitjorament, no ja per a reduir l'atur, sinó per a evitar nous tancaments d'empreses i noves pèrdues de llocs de treball.

En aquesta línia, el Consell Executiu procurarà enfortir l'autonomia de les parts, és a dir, dels empresaris i dels sindicats, i propiciarà, al nivell català, un acord marc.

Això representa, evidentment, acceptar i donar suport a la línia assenyalada per l'acord marc de la UGT i de la CEOE, però voldríem que en el cas de Catalunya pogués incloure totes les sindicals. Ens proposem també aprofitar les atribucions que en aquest sentit ens dona l'Estatut per a democratitzar els organismes encarregats de tota la problemàtica de l'atur, de la col·locació i de l'Institut Nacional de Previsió, amb participació dels sectors afectats.

La millor forma de lluitar contra l'atur és, òbviament, aconseguir, abans de res, salvar l'economia, salvar les empreses en crisi. És a dir, amb el to de sinceritat que vull que tingui aquest discurs, que hi ha perspectives fosques en més d'un punt, i que caldran l'esforç i l'acció ben conjuntada de tothom per a defensar-nos d'alguns problemes greus que ens amenacen.

Penso, per exemple, —i és un exemple potser el més gros de tots però no pas l'únic, de bon tros— en el greu perill que en aquests moments podria comportar segons quina evolució de la SEAT, i no només per als obrers de la SEAT, sinó per a tots els de la indústria auxiliar. Però dit això, afirmo, que aprofitarem totes les competències que ens dona l'Estatut per a lluitar des d'aquí contra la crisi laboral.

I tindrem en aquest sentit —no ho tenim encara, però

ho tindrem a mesura que es practiquin les transferències— uns grans camps d'acció en la formació professional i en el reciclatge de la mà d'obra. Farem tot el que calgui per tal d'evitar també que l'Administració estatal de fet ens tregui la potestat de mediació, com darrerament ha semblat que intentava fer. I utilitzarem tota la nostra força per tal que els fons de distribució estatal sobre els quals no tenim competència tinguin degudament en compte la problemàtica de l'atur català, que no és pas menys greu, en contra d'una imatge que a vegades s'estén fora de Catalunya, que a d'altres zones de l'Estat.

En tot cas, en el camp laboral, per la importància que té, des d'un punt de vista de justícia i des d'un punt de vista de creació d'un marc de convivència, hem d'aprofitar fins a la darrera engruna les nostres possibilitats i competències.

La Conselleria de Justícia requereix una explicació prèvia. Sóc conscient que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, són escassos els instruments que permeten una actuació de fons del Govern de la Generalitat en aquest camp, i precisament aquest serà un dels temes que haurem de plantejar amb més urgència de cara a una possible revisió que doni plenitud a una competència que avui és excessivament limitada. Però ja des d'ara tenim per endavant una tasca important, que és iniciar el procés que ens ha de conduir a la ràpida creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, un Tribunal de Justícia que hem de procurar que sigui capaç d'heretar el prestigi que en poc temps d'actuació va saber-se guanyar el nostre Tribunal de Cassació, el darrer President del qual, per honor i satisfacció nostres, tenim avui entre nosaltres en aquest Parlament.

A més, és propòsit del Consell Executiu presentar ràpidament a aquest Parlament un projecte de llei que fixi les demarcacions judicials de Catalunya ajustant-les a la nostra realitat.

I, en darrer terme, de manera també urgent, el Govern de la Generalitat haurà d'ocupar-se d'establir els vincles de cooperació amb l'administració de justícia que permetin millorar les actuals dotacions de la judicatura, tant pel que fa a mitjans humans com a mitjans materials, superant una imatge de paralització derivada d'una greu desatenció per part del poder central.

Serà en el marc d'aquesta Conselleria, també, que ens proposem incorporar els serveis derivats dels traspassos de competències en el camp de la Protecció i Tutela de Menors, Reinserció Social i Institucions Penitenciàries. I també, en el marc d'aquesta Conselleria, és propòsit del meu Govern confiar a la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat l'elaboració d'un projecte de llei sobre actualització de la compilació del Dret Civil català.

Finalment, ens proposem fer funcionar una Comissió de Coordinació Legislativa amb la finalitat d'estudiar tota la legislació que es vagi produint en el Parlament espanyol i la seva incidència en la legislació del nostre Parlament i en l'aplicació de l'Estatut.

En el camp de l'agricultura, sortim de la base que, si volem una agricultura forta —i la volem—, l'hem d'ajudar. Volem una agricultura forta, en primer lloc, per una raó de justícia. Se'ns diu de vegades que en el camp

sobra gent. Jo no sé si això és veritat en altres indrets, però els cent mil pagesos que en números rodons hi ha a Catalunya no sobren. I volem una agricultura forta, en segon lloc, perquè és imprescindible per a reequilibrar el país. Això requereix una política de millora de les condicions de vida del medi rural, cosa en la qual ara no m'aturaré, i requereix, des del nostre punt de vista, reforçar els dos pilars que, al nostre entendre, ha de tenir l'agricultura catalana, que són la competitivitat i una estructura basada en l'empresa familiar agrària. No exclouem l'existència d'empreses més grans que circumstàncies de rendibilitat o de capacitat innovadora justifiquin, però creiem que la base del camp català ha de ser l'empresa familiar agrària. Ens proposem, per tant, potenciar aquest tipus d'empresa a través d'un Estatut de l'Empresa Familiar Agrària que ha de reunir tota una sèrie de mesures de caire jurídic i fiscal de crèdit, de protecció de cara a l'adquisició de terres o de cara a l'adaptació dels contractes, tot pensat, tot orientat a fer que hi hagi seguretat i estabilitat del pagès a la terra. Tot això ho proposarem tenint en compte la diversitat comarcal de Catalunya. En la mateixa línia de reforçar el camp català, ens proposem, en la mesura que les nostres competències financeres ho permetin, facilitar el finançament agrari, així com potenciar el cooperativisme agrari. El projecte de Llei de Cooperatives a què abans he fet referència tindrà especialment en compte el cooperativisme agrari, que, evidentment, és el més vigorós que hi ha a Catalunya. Finalment, i tancant aquest breu resum dels nostres projectes sobre aquest tema, presentarem un pla d'actuació en les zones d'alta muntanya, en la línia aplicada a Catalunya de les propostes que la Minoria Catalana va fer al Parlament espanyol el mes d'agost de 1978.

En el camp de l'urbanisme i de les obres públiques, la nostra política s'inspirarà en el següents principis: primer, tenir cura que la inversió de l'Estat en obres públiques sigui la que correspon a Catalunya. Segon, estudiar, posar al dia i establir un ordre de prioritats dels grans projectes d'infraestructura que hi ha a Catalunya. Em refereixo especialment a dos, que són l'eix transversal i el problema de l'aigua a Catalunya. Hi ha altres qüestions també importants que el Govern de la Generalitat no pot deixar de banda sigui quin sigui aquest Govern, com són el port de Barcelona o bé el túnel o els túnels del Cadí o de Toses. Però els dos abans esmentats, els de l'eix transversal i el de l'aigua, són d'una gran, d'una extrema, d'una gravíssima urgència, sobretot el de l'aigua. Aquest tema de l'aigua pot esdevenir dramàtic en un futur no llunyà. Això requereix una difícil negociació i una política de desenvolupament econòmic en algunes comarques, especialment a les terres de l'Ebre i a les de Lleida. És un tema d'autèntic interès nacional, i jo espero que tots els partits catalans sabrem enfocar aquesta qüestió sota el prisma de l'interès col·lectiu. I tercer punt, en aquest mateix camp de l'urbanisme i de les obres públiques, ens proposem continuar la tasca de racionalització, d'informació i, quan calgui, de correcció de la problemàtica urbanística que ha dut a terme, fins ara la Conselleria d'Urbanisme i d'Obres Públiques. La relació entre la

Conselleria i els Ajuntaments ha de ser molt intensa i ha de permetre superar l'actual situació d'excessiva frenada de la construcció d'habitatges i, en alguns casos, d'instal·lacions industrials. Cal dir que una bona part d'aquest estancament és fruit, més que res, de la manca de demanda, la qual, en part, és provocada per unes facilitats financeres molt insuficients, però en bona part, en principal part, és deguda, simplement, a la profunda crisi que patim. Vull dir amb això que una política de relançament —que en tot cas nosaltres mateixos volem que sigui moderat— de la construcció tindrà de moment efectes limitats, però això no treu que les traves excessives que en alguns casos es donen han de desaparèixer.

En el camp de la sanitat i de l'assistència social, el Consell Executiu basarà la seva política en l'actuació equilibrada i molt adaptada a les nostres realitats. Una actuació, per a entendre'ns, que trobi el punt just entre les tendències contraposades que volen posar l'accent massa especialment en una medicina hospitalària molt sofisticada, o bé en una assistència massa exclusivament primària. És el nostre propòsit utilitzar els importants materials preparats per l'actual Conselleria de Sanitat. I, a partir d'aquests materials i de l'inventari de recursos disponibles, fer un pla sanitari que inclogui prioritàriament, entre altres, els següents objectius: potenciació de l'assistència primària de medicina preventiva, correcció dels dos equilibris existents, atenció als col·lectius més vulnerables, coordinació de la xarxa hospitalària i reciclatge i eventual reconversió tècnica dels professionals sanitaris. És obvi, d'altra banda, que cap d'aquests objectius no podrà ser assolit sense comptar amb la total col·laboració dels diversos estaments de professionals de la sanitat. Per això caldrà actuar, en tot cas, d'acord amb els respectius Col·legis Professionals i amb altres institucions científiques, tècniques i acadèmiques, tot comptant, no cal dir-ho, que tots els professionals sanitaris es responsabilitzaran plenament de la seva tasca.

És obligat parlar de la seguretat ciutadana, que, junt amb l'atur, és una de les primeres preocupacions dels catalans. Tinguem o no tinguem competències prou àmplies en aquest camp, la Generalitat, com a poder públic que és i com a poder públic que vol ser, no es pot desentendre d'aquesta qüestió i ha de contribuir a crear seguretat. Sabem també que la delinqüència, i sobretot la delinqüència juvenil, no és només un problema diguem-ne policíac. Té unes causes profundes d'origen social, com són la marginació, l'atur, la duresa de la mateixa societat, la baixa qualitat de vida en un urbanisme salvatge, etc. Sabem que la delinqüència només es combat en profunditat combatent aquestes causes, tot i respectant, evidentment, les llibertats.

En tot cas, sigui com sigui, sigui coordinant les policies locals, sigui a través de la Junta de Seguretat que coordinarà les competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria de seguretat i que es constituirà en el termini de tres mesos a partir del nomenament del Consell Executiu —o sigui, també a través de la Conselleria de Governació i Direcció General d'Ordre Públic—, la Generalitat ha de contribuir i ha de pressionar perquè les mesures policiaques siguin les pertinents.

D'altra banda, ens proposem que en el termini d'aquesta legislatura es creï la Policia Autònoma de la Generalitat per a tenir una acció directa en la protecció de persones i béns i en el manteniment de l'ordre públic.

El Consell Executiu que proposo, que presento en aquest Parlament, donarà, en cas de comptar amb la confiança de vostès, una gran importància a l'esport. Propiciarà l'ensenyament de l'esport a les escoles, fomentará la creació de consells d'esport locals i ajudarà a la construcció d'instal·lacions esportives per als practicants. Tot això ho volem fer compatible amb la idea que la cellula bàsica de l'esport han de ser els clubs, especialment a Catalunya. El que demanem és suport i ajut, no que ens donin les coses fetes. A Catalunya on, una vegada més, també en l'esport, el que ens ha donat nivell ha estat la capacitat d'iniciativa i d'agrupament que abans he comentat dels catalans.

Hi ha una altra qüestió, a més, diguem-ne interdisciplinària, però que és de les que més ha de caracteritzar la política del govern que els proposo. He dit abans que no podem fer mai de Catalunya un poble gran per la seva dimensió o pel seu pes demogràfic o econòmic, però el podem fer gran en altres aspectes, com són la qualitat de vida, el grau de civisme i, sobretot, l'atenció que s'hi doni a les persones i als grups de persones més amenaçades de marginació. El que avui determina el caràcter més o menys progressista d'una societat ja no són només les rendes i la seva distribució, sinó també el tracte i la situació de les persones grans, dels infants i dels minusvàlids físics i mentals. És a dir, la situació i el tracte de tots aquells que per ells mateixos no es poden defensar. Serem aquell país que, en frase d'en Martí i Julià, hauria de ser Catalunya: «Un país —deia— d'alta qualitat humana, en el grau que sapiguem, dintre del que es pot, resoldre aquesta mena de problemes». I l'Estatut ens dona, en aquest sentit, possibilitats considerables, que pensem aprofitar.

Finalment, el Consell Executiu que els presento es proposa, si surt elegit, seguir molt de prop la negociació d'Espanya amb la Comunitat Econòmica Europea. Catalunya ha estat tradicionalment partidària de la integració a Europa, i ho continua essent, però de la forma com en el tema econòmic es produeixi aquesta integració, en depèn que la nostra economia sigui o no capaç de superar la prova dels anys vuitanta, i, per tant, que el nostre nivell de vida i la nostra organització social siguin realment progressives. Per tant, tot i que l'Estatut no ens reconeix potestat d'intervenció en la negociació, res no ens priva —i ho hem de fer— que a Madrid i a Brussel·les la seguim de prop i que hi fem sentir la nostra veu en defensa dels interessos catalans. I és la nostra opinió que aquest seguiment, no l'ha de fer el Govern tot sol, sinó assistit d'una comissió que agrupi les forces polítiques, sindicals i econòmiques del país.

Per dur a terme una obra de govern que s'ajusti a tot aquest programa, els vaig a fer ara una proposta de govern amb el benentès que no faré la presentació de les persones que el constitueixen, no pas només perquè son prou conegudes, sinó perquè és el seu conjunt el que els demano de valorar. I els prego que les crítiques que vul-

guin formular al Govern en aquesta seva presentació me les adrecin a mi, perquè jo en sóc el responsable global i meva és la responsabilitat de l'elecció i de la decisió: Conseller Adjunt a la Presidència, Miquel Coll i Alentorn; Conseller de Governació, Joan Vidal; Conseller d'Economia i Finances, Ramon Trias; Conseller de Comerç i Turisme, Francesc Sanuy; Conseller d'Indústria i Energia, Vicenç Oller; Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Max Cahner; Conseller d'Ensenyament, Joan Guitart; Conseller de Treball, Joan Rigol; Conseller d'Agricultura, Agustí Carol; Conseller d'Obres Públiques, Josep Maria Cullerell; Conseller de Sanitat, Josep Laporte.

Creiem que aquestes Conselleries tenen totes elles la seva substantivitat. Possiblement, algunes d'elles no caldrà que disposin de serveis gaire complets o d'una estructuració interna molt desenvolupada, però convé que hi siguin, que tinguin un titular. Convé crear des de l'inici el que ha de ser un Govern propi en tots els camps de les nostres competències.

Senyores i senyors Diputats, és per dur a terme aquest programa i amb aquest Consell Executiu que demano la seva confiança. És un programa que assegura el procés d'institucionalització que el país necessita, que es compromet a defensar amb la màxima energia la nostra personalitat nacional i que es proposa dur a terme una política possible, una política viable, de progrés, de justícia i de construcció del país. És un programa i un estil de govern que pretén fer la síntesi de la voluntat de construcció metòdica, de construcció sistemàtica de país d'en Prat de la Riba i d'aquell esperit també d'ardent patriotisme, d'aquell esperit obert, d'aquell esperit també constructiu del President Macià.

Crec que hi ha sectors del Parlament que se'l poden fer seu. També n'hi ha que hi estan d'acord en moltes coses i que hi poden trobar punts concrets o bé alguns plantejaments generals que els siguin de difícil acceptació. I ho comprenc. Però, amb tot, els vull fer avinent que no veig que cap altre programa o cap altre plantejament general els pugui donar avui tanta garantia de progrés i alhora d'estabilitat.

Senyores i senyors Diputats, no puc acabar aquest parlament sense retre homenatge a tots els homes i a totes les dones que a través de la història han fet que Catalunya sigui, i en especial als qui durant els darrers quaranta anys han mantingut viva la nostra voluntat de ser. Vull retre homenatge també a tots els qui han mantingut viva la nostra institució de govern, la Generalitat, i especialment als Presidents Macià i Companys. I no puc acabar tampoc sense referir-me amb especial reconeixement a l'home que va restaurar ara fa tres anys la Generalitat de Catalunya, que va assegurar així la continuïtat històrica de la Generalitat i que ha contribuït més que ningú, amb la col·laboració d'alguns de nosaltres, a crear la Generalitat provisional durant aquest temps. I enllaçant, precisament, amb aquest exemple del President Tarradellas de defensa de la institució, una cosa vull que quedi clara: sóc molt conscient que la responsabilitat que personalment assumeixo en el suposat cas que aquest Parlament em doni la seva confiança és una gran

responsabilitat. Per això, des d'una actitud de modèstia personal, he de dir que no acceptaré res que pugui dèmerèixer, reduir o perjudicar el prestigi de la institució de la Presidència de la Generalitat. I ho dic, no per mi, sinó per allò que la Presidència representa per a tots nosaltres. I tot això, només amb una finalitat: transmetre al qui m'hagués de succeir, si ara el Parlament em donés la seva confiança, una institució respectada i enfortida en aquesta llarga continuïtat dels cent catorze Presidents que la Generalitat ha tingut fins avui. (*Aplaudiments a la tribuna del públic.*)

El Sr. PRESIDENT: Prego els senyors que ocupen les tribunes que s'abstinguin d'aplaudir. Senyors i senyores Diputats, la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut preveu que abans de la votació relativa a l'elecció del President de la Generalitat tingui lloc un debat.

La Mesa i els portaveus dels Grups han decidit ordenar aquest debat de la manera següent: els diferents grups intervindran per ordre invers al nombre de Diputats que els integren, amb una duració màxima de les intervencions de trenta minuts cada una. Tenint en compte l'heterogeneïtat del Grup Mixt, la Mesa i la Junta de Portaveus han acceptat que la intervenció d'aquest Grup pugui ésser dividida en dues parts iguals i que cada intervenció de quinze minuts pugui ésser efectuada per una persona distinta, de manera que les dues ideologies presents al Grup puguin, totes dues, expressar-se. Acabades les intervencions dels Grups, el senyor candidat a la Presidència de la Generalitat podrà efectuar un parlament de rectificació, sense limitació de temps. A continuació, aquells grups parlamentaris que ho desitgin podran exposar llur intenció de vot, en un temps màxim de deu minuts. El Grup Mixt podrà també migpartir el seu temps d'intervenció. Finalment, acabada l'exposició de les intencions de vot, es procedirà a la votació, que serà nominal i pública. Els senyors Diputats seran cridats per l'ordre alfabètic de llurs noms, i se sortejarà la primera lletra amb la qual començarà la crida. Cada Diputat haurà de manifestar si vota a favor o en contra del candidat, o si decideix abstenir-se. En fi, la Mesa i els Portaveus dels Grups han cregut convenient fer possible que els diversos grups poguessin, abans del debat, estudiar amb la detenció necessària el programa exposat pel senyor candidat a la Presidència. És amb aquest fi que interrompem ara la sessió per reprendre-la a les quatre de la tarda. Se suspèn la sessió. (*És un quart i cinc minuts d'una del migdia.*)

Es reprèn la sessió a un quart i set minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. D'acord amb l'ordenació del debat que hem indicat aquest matí, té la paraula en nom del Grup Mixt el Senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, permeteu-me que les meves primeres paraules en aquest Parlament Català recuperat siguin dedicades a la memòria de totes aquelles persones que lluitaren en defensa de l'autonomia de Catalunya durant la guerra i d'aquelles que, després de la desfeta, continuaren el com-

bat per recuperar-la. És just de fer-ho, perquè no hem d'oblidar mai que és gràcies al seu combat que es va salvar la dignitat del nostre poble i que avui torna a existir aquest Parlament. Per no oblidar cap nom individual, recordem almenys, atès que encara no ho ha fet ningú en aquesta Cambra, l'Assemblea de Catalunya, l'organisme més unitari i més representatiu forjat en plena clandestinitat i que, en la mesura que li va ser possible, va ser una prefiguració, una mena de prefiguració, d'aquest Parlament. Cal recordar-ho, també, perquè tinguem present, en començar la tasca de reconstruir la Catalunya autònoma, que al nostre poble res no li serà donat graciosament, i que res de sòlid no podem construir si oblidem l'experiència del nostre tràgic passat; construir la nova Catalunya autònoma, de tots i per a tots els qui vivim en aquesta terra, sigui quin sigui el lloc del nostre naixement. Aquesta és la difícil i dura tasca que ens correspon de realitzar en aquesta nova ocasió històrica que es presenta al poble català, una ocasió que no ha de ser una nova ocasió perduda com tantes n'hi ha hagut en la història de Catalunya. La responsabilitat que no sigui així recau molt especialment en nosaltres, els membres d'aquesta Cambra. Tots n'hem de ser ben conscients. Perquè és així, aquest primer debat parlamentari té una enorme importància, car, segons quin sigui el seu resultat, la nova ocasió històrica que se'ns ofereix serà o no una nova ocasió perduda.

He escoltat aquest matí, amb la major atenció, el discurs de presentació de programa que ha pronunciat el candidat proposat a la Presidència de la Generalitat i l'anunci que ha fet de la composició de Govern que ofereix per dirigir la construcció de la nova Catalunya autònoma. Crec que el programa que ens ha estat exposat té nombrosos punts positius, però que en el seu conjunt és confós perquè sovint barreja propostes de govern i programa legislatiu. En alguns punts, em dol de remarcar-ho, és d'una ambigüïtat total; en altres, és merament indicatiu del que cal fer per a desenvolupar l'Estatut d'Autonomia. Es diu que és un programa nacionalista, i, en canvi, en algunes qüestions que afecten punts fonamentals de la llengua i cultura catalanes, crec que és molt inconcret i no arriba a utilitzar les possibilitats que ens dona fins i tot l'Estatut d'Autonomia actual, tan retallat. Per exemple, en les relacions amb les altres terres de llengua catalana, de dins o de fora de l'Estat espanyol, les facultats que ens reconeix l'article 27, apartat 4, i la Disposició Addicional Cinquena de l'Estatut són molt més positives del que es dedueix en el programa. Una timidesa incomprendible, també, m'ha semblat trobar en la qüestió de la televisió, i l'acceptació d'una mena d'ajornament sine die de l'ús del segon canal en una espera potser il·lusòria d'un tercer canal. I això em sembla greu, perquè no hi pot haver una autèntica política autònoma a Catalunya si no disposem d'una televisió autònoma. La confusió que s'observa en el programa prové, al meu parer, del fet que el seu autor no acaba d'acceptar com un fet evident que el període que va a viure Catalunya durant aquesta primera legislatura, i molt especialment durant els dos primers anys de la legislatura, serà un període excepcional, serà un període constituent amb totes les

característiques que té sempre un període constituent. Nosaltres creiem que anem a entrar en aquest període constituent, amb totes les dificultats que comporta, dificultats, a més, acrescudes per la crisi econòmica mundial, que pesa sobre el nostre poble molt més durament que no hi pesava la de 1929, durant la construcció de la Catalunya autònoma dels anys trenta, un període constituent durant el qual un dels objectius principals serà la difícil negociació amb el poder central.

Un programa, a més, necessita un instrument ample per a ser realitat, i aquest instrument és un Govern de determinades característiques. Ara, el Govern que se'ns proposa no és, al meu parer, aquest instrument. En afirmar-ho, no nego pas que entre els seus membres no hi hagi persones competents, i algunes de molt competents. En conec algunes, i d'algunes m'honoro amb la seva amistat. Però un Govern és quelcom més que una relació de persones més o menys competents. El Govern que se'ns proposa potser podria ser un Govern correcte en una altra ocasió, en una Catalunya autònoma ja construïda, però no és, certament, el que reclama el període constituent que anem a viure. ¿En quin país del món s'ha vist mai que un període constituent, sempre difícil, hagi estat presidit per un Govern minoritari i tan minoritari com el que se'ns proposa? Enlloc del món. I, tanmateix, aquesta experiència inèdita es pretén ara de fer a Catalunya, i precisament per un partit, per una coalició que durant la seva campanya electoral es cansà de declarar que no volia convertir Catalunya en un camp d'experiments, en un camp d'experiències, en un conillet d'índies. I ara, aquesta és la primera cosa que se'ns proposa; és precisament convertir Catalunya en un camp d'experiments de quelcom que no s'ha fet mai en el món. Se'ns proposa reconstruir la Catalunya autònoma de tots per un Govern minoritari integrat pels representants de tots els partits polítics, els quals, en la coalició electoral, han aconseguit només 43 Diputats entre els 135 que formen aquesta Cambra, presidit per un líder d'un partit que ha conegut 35 escons, és a dir, només 2 més que el Partit dels Socialistes de Catalunya, una coalició electoral que representa només el 28% dels vots emesos el passat dia 20, que representen, si no m'equivoco, el 17% de l'electorat de Catalunya, o sigui, un partit que obtingué 743.788 vots, mentre que els partits d'esquerra, PSC, PSUC i Esquerra Republicana de Catalunya, n'obtenien en conjunt 1.359.953, és a dir, 605.166 vots més. Si, amb permís dels respectius partits, sumem els vots de Convergència i Unió amb els de Centristes de Catalunya-UCD, el resultat d'aquesta suma és d'1.042.404 vots, o sigui, que fins i tot amb aquesta suma, les esquerres de Catalunya continuen tenint una majoria en el país de 317.549 vots. Quant a escons en aquesta Cambra, les esquerres en tenen 72, mentre que Convergència i Unió i Centristes de Catalunya-UCD en sumen en total 61. Per tant, queda ben clar que els votants de Catalunya el passat dia 20 van votar majoritàriament les esquerres. I ara, ¿Quin Govern se'ns proposa? Un Govern de Convergència i Unió escorat cap a la dreta amb l'exclusió total de les esquerres. Però, a més, se'ns proposa un Govern que representa en aquest Parlament 754.788 vots, mentre

que la resta de la Cambra en representa 1.719.670, és a dir, gairebé un milió de vots més. ¿Quina autoritat moral pot tenir aquest Govern tan minoritari davant el poble de Catalunya i davant del poder central amb el qual caldrà negociar durament?

Certament que aquest Govern pot arribar a superar la prova de les votacions en aquesta Cambra, gràcies a certes habilitats i compensacions de votacions que en alguns casos potser no seran casaments, però que poden arribar a ser amistançaments que difícilment comprendrà una gran part del nostre poble. Certament que fins i tot es podrà mantenir amb penes i treballs durant alguns mesos amb el suport incert i canviant d'alguns dels partits que no participen en aquest Govern proposat.

Aquest govern serà un d'aquells que, segons Maurice Duverger, s'assemblen a Penèlope esperant Ulisses, teixint de dia els suports parlamentaris que de nit s'han anat desteixint. ¿És amb un govern tan dèbil i inestable que construirem la Catalunya autònoma de tots i per a tots? Se'ns ha dit que el govern que se'ns presenta és un govern nacionalista, amb un programa nacionalista i un president nacionalista. ¿No s'hauria de corregir aquesta afirmació dient que és un govern d'un sector del nacionalisme? Perquè en aquesta Cambra existeixen molts altres nacionalistes en els diversos grups, i fins i tot existeix un grup parlamentari que s'afirma també nacionalista i que està absent del govern. En aquesta hora de construir la Catalunya autònoma de tots i per a tots, en lloc d'un govern d'un sector del nacionalisme, ¿no seria millor un govern plenament nacional català?

La construcció d'aquesta Catalunya autònoma pot ser la gran ocasió de convertir aquesta població invertebrada que és la Catalunya actual en un poble. Els gairebé quaranta anys d'opressió lingüística i cultural que ha sofert Catalunya sota el franquisme, precisament en un moment o en un temps de grans moviments emigratoris, han creat aquesta població invertebrada. Ara és l'hora que es converteixi en poble. Si és així, ¿algú pot dir seriosament que el govern que se'ns proposa és el que cal per a dur a terme aquesta tasca essencial quan, en aquest govern, no hi tenen cap lloc els partits que tenen la major representació de la classe obrera i, per tant, dels homes i dones que han arribat d'altres terres i s'han convertit en ciutadans de Catalunya? ¿És que pot reeixir en aquesta tasca un govern minoritari, format per dos partits polítics amb 47 diputats en aquesta Cambra, dels quals ni un sol no ha nascut fora dels Països Catalans? ¿No s'adonen els qui proposen aquest govern i els qui pensen donar-li suport amb el seu vot, o amb la seva abstenció, en la primera, segona o tercera votació, que el govern que se'ns proposa pot contribuir a la divisió de Catalunya, a aquesta ruptura de Catalunya de què se'ns ha parlat aquest matí, i afavorir així, per tant, un neolerrouisme, un lerrouisme que encara no és pas mort?

Jo no vull que un dia, per no haver sabut construir la Catalunya autònoma, es puguin aplicar a la meua terra catalana aquelles paraules d'advertiment que Joan Maragall va dir un dia: «Aquí potser hi hagué una gran població, però no hi ha hagut un poble.» I això pot arribar a

esdevenir, com pot esdevenir que en nom d'un nacionalisme merament verbal algú arribi a destruir la nació.

La construcció de la Catalunya autònoma hauria de ser també l'ocasió de fer un gran esforç per vèncer la crisi econòmica i les seves gravíssimes conseqüències a Catalunya. Certament, el govern autònom tindrà pocs mitjans per aconseguir aquest objectiu, i així ho ha reconegut avui el candidat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya.

Però també ho és que una bona política pot facilitar molt la solució de la crisi, en crear el clima de confiança i de col·laboració en la societat catalana que és imprescindible per a vèncer aquesta crisi. Permeteu-me que faci una nova pregunta: ¿podrà crear aquest clima i impulsar aquest esforç col·lectiu un govern minoritari escorat a la dreta, on no tenen representació els partits d'esquerra ni els que representen majoritàriament la classe obrera?

Tots estem convençuts que cal un govern estable, però, ¿pot ser un govern estable el que se'ns proposa, si arriba a néixer, la vida del qual dependrà constantment del suport que puguin donar-li des de l'exterior altres partits amb el seu vot o amb la seva abstenció, que mentre voten o s'abstenen pot ser que esperin que aquest govern minoritari fracassi per substituir-lo? La nova Catalunya autònoma, ¿pot construir-se sota signe de la inestabilitat governamental?

Senyores i senyors Diputats: s'ha dit i s'ha repetit que Catalunya seria ingovernable en el període històric que ara comença. Jo no crec pas que hagi de ser així fatalment. Jo crec que Catalunya és i pot continuar essent un poble perfectament governable, fins i tot amb aquest Estatut d'Autonomia retallat que hem hagut d'acceptar. Però també haig de reconèixer que si aquest Parlament no sap donar al poble de Catalunya el govern que reclama, en aquest període constituent que anem a viure aquell pronòstic pot convertir-se en una trista realitat. Ara, si això arriba a esdevenir-se, la responsabilitat que sigui així recaurà sobre nosaltres, sobre aquest Parlament, i més concretament sobre els parlamentaris que hagin aprovat amb el seu vot o hagin facilitat amb la seva abstenció la constitució d'un govern minoritari inestable, monocolor i sense suficient suport parlamentari i del poble.

Aquest govern que se'ns proposa és evident que no és el que necessitem per a construir una Catalunya autònoma de tots i per a tots. Per això crec que al candidat proposat a la Presidència de la Generalitat, quan en les consultes realitzades amb els caps dels grups parlamentaris comprovà que no podia fer altra cosa que oferir aquest govern a la consideració del Parlament, potser li corresponia renunciar a l'encàrrec rebut del President de la Cambra, d'acord amb la pràctica parlamentària i democràtica. El que jo no puc creure és que el candidat proposat, del patriotisme del qual no dubto gens ni gota, estigui convençut que aquest govern que anuncia és el govern que necessita Catalunya en aquest període constituent que anem a viure.

Senyores i senyors Diputats: no oferim el trist espectacle de no ser capaços de donar un govern estable, prestigiós i àmpliament representatiu que és el govern que

necessita Catalunya, el poble de Catalunya, en aquesta hora crucial, en aquest període constituent.

L'Estatut ens dona temps per a reflexionar, per a reconsiderar posicions, per a pactar. Si cal paciència, prenguem-la, però donem al nostre poble el govern que necessita, i no un govern dèbil i de circumstàncies. Podem fer-ho i hem de fer-ho.

No oblidem que Catalunya, des de la meitat dels anys seixanta, fou exemple d'unitat i de seriositat política per a tots els altres pobles de l'Estat espanyol, amb la creació, primer, de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques, després amb la creació del Consell de Forces Polítiques i de l'Assemblea de Catalunya. I més encara: des de la constitució del govern de la Generalitat provisional, el mes de desembre de 1977, fins al dia d'avui, existeix a Catalunya un govern unitari, integrat pels cinc partits polítics catalans d'aquesta Cambra. Un govern que fins ahir era lloat i posat com a exemple pels mateixos partits catalans d'aquesta Cambra, com a prova del seny polític i del pactisme del poble català. Si ha estat així, ¿per què avui serem incapaços nosaltres, els parlamentaris, d'oferir al nostre poble el govern àmpliament representatiu que necessitem?

Senyores i senyors Diputats: acabo. Hi ha moments en la vida dels pobles que el patriotisme exigeix de prendre posicions que poden no coincidir amb els interessos personals, de classe o de partit. Ara ens trobem davant d'un d'aquests moments. Que el patriotisme guï les nostres decisions en aquesta hora, quan anem a començar a construir una Catalunya que ha de ser la Catalunya de tots i per a tots.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, el candidat a la presidència, senyor Jordi Pujol, em prega de rectificar un lapsus que ha comès aquest matí en la seva intervenció. A saber, l'omissió entre la llista dels Consellers proposats del senyor Ignasi de Gispert, que el senyor Pujol proposa per a la Conselleria de Justícia.

Continuant el debat, té la paraula, en nom dels Diputats del Partit Socialista Andalús del Grup Mixt, el senyor Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDAGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados: quiero que nuestras primeras palabras sean de congratulación y felicitación a la nación catalana, por haber conseguido en estos momentos recuperar su institución soberana, el Parlamento Catalán, y sobre todo en esta hora en que nuestro pueblo andaluz lucha también por recuperar sus instituciones de autogobierno.

La razón de ser del PSA en Cataluña está clara en el día de hoy, tras una campaña electoral y unos resultados concretos de la misma que han traído a esta Cámara dos Diputados de nuestro Partido. Lo que, expresado en términos políticos, significa que un sector importante de la ciudadanía de este país ha dado pleno sentido a nuestra causa al convertirnos en sus representantes en esta institución tan decisiva para la reconstrucción nacional de Cataluña. ¿Qué queremos aportar nosotros a esa reconstrucción en la que vamos a participar de la forma más activa y positiva, en tanto ciudadanos de pleno derecho y responsabilidades? o lo que es igual, ¿qué cuestiones

consideramos insoslayables en la construcción de una Cataluña democrática y que sea efectivamente de todos los que en ella vivimos y trabajamos?

En primer lugar, y lo hemos dicho muchas veces, es necesario que la reconstrucción nacional de Cataluña se realice respetando escrupulosamente las identidades y derechos de las comunidades culturales que en este país conviven con la comunidad cultural catalana, como consecuencia de la llegada a esta tierra en las últimas décadas de más de dos millones de personas venidas de otros pueblos del Estado español, de otros pueblos de España, y que tanto han contribuido y siguen contribuyendo a la prosperidad, a la riqueza y a la recuperación de las instituciones democráticas de Cataluña. Traducido a términos aún más claros, nosotros no podemos otorgar nuestro voto a un programa de gobierno para Cataluña que propugne, bajo la forma que sea, un proceso de catalanización forzada, un proceso que encubriría en el fondo una colonización cultural de las gentes llegadas de otras tierras, y en concreto de la importante parte del pueblo andaluz emigrado a Cataluña. No nos negamos, como no lo hemos hecho nunca, a nuestra integración en este país, pero ha de ser una integración bien entendida, racional, respetuosa con todos los intereses y lejos de todo tipo de colonización o alienación de cualquiera de los sectores sociales que aquí conviven.

Esto no es un tema banal para Cataluña. Esta no es una cuestión secundaria para la reconstrucción de este país. Es algo fundamental e insoslayable. Por ello no es casualidad que nuestra voz se oiga en esta Cámara. Una voz que viene respaldada por más de 70.000 votos. Por ello nadie debe engañarse en este tema, y las fuerzas políticas aquí presentes deben asumirlo con toda seriedad y consecuencia, conscientes de que al hacerlo están respondiendo a uno de los retos decisivos de este pueblo. Este tema escuetamente enunciado como se acaba de hacer, este tema profundo que constituye en sus múltiples vertientes y secuelas la razón de ser básica de nuestro Partido en esta Cámara, este tema, decimos, no puede ser atendido desde una perspectiva de gobierno bajo simples declaraciones genéricas en la forma de las puras declamaciones a la galería que estamos acostumbrados a oír, y, efectivamente, no vemos que se haya contemplado de otra manera la cuestión que nos ocupa en el discurso del programa del candidato a Presidente de la Generalitat.

Cuando nosotros afirmamos que nos encontramos ante uno de los programas o uno de los problemas fundamentales de Cataluña, estamos diciendo, por encima de cualquier otra cosa, que se trata de un problema concreto, un problema concreto que exige planteamientos concretos, soluciones concretas.

En suma, estamos reivindicando, exigiendo un tratamiento parlamentario de la cuestión y una acción de gobierno, y está claro que tal tratamiento se ha de materializar en la norma que en su día habrá de emanar del poder supremo de Cataluña encarnado en este Parlamento. Norma que, a su vez, debe determinar una acción específica de la Generalitat: norma que nosotros incluimos en ese bloque de leyes constituyentes de Cataluña,

que ya se perfigura y que ocupará las jornadas próximas de las Comisiones de esta Cámara; norma, señoras y señores Diputados, que nosotros concebimos como una ley de derecho de las comunidades culturales en Cataluña; norma que nosotros no hemos visto ni siquiera insinuada en el programa de gobierno que se nos ha ofrecido hoy.

También queremos que se concrete en normas y acción de gobierno algo estrechamente vinculado a la cuestión que acabamos de tratar, algo que viene a representar otra vertiente y que habrá de poner a prueba la verdadera disposición de Catalunya respecto a los pueblos de donde gran parte de las masas trabajadoras de este país han venido. Nos estamos refiriendo al tema tan declamado de la solidaridad de Cataluña con las nacionalidades tan subdesarrolladas de España, y tampoco hemos oído en el programa del candidato las concreciones, la firme voluntad de gobierno que dicha cuestión exige. Nuestro pensamiento al respecto está también definido.

La vocación solidaria de este país con los pueblos desangrados por la acción de un sistema económico que sólo ha atendido a la acumulación del capital debe especificarse en unas normas elaboradas por este Parlamento y concretadas en una acción de gobierno. Es muy sencillo lo que pretendemos con nuestra presencia en esta institución suprema de Cataluña, presencia avalada democráticamente, a saber: que se conviertan en leyes las declaraciones de solidaridad y comprensión con la gente llegada de otras tierras y con sus pueblos empobrecidos, declamaciones que venimos oyendo desde hace años, sobre todo en las campañas electorales, a la hora siempre oportunista de la captación de votos. Puestos a precisar el contenido de discurso programático oído esta mañana, hay dos puntos que nos han chocado de manera especial. Uno, el contraste entre el tono bastante realista utilizado en la campaña por el partido hoy mayoritario en esta Cámara —tono basado en el reconocimiento de la pluralidad cultural de Catalunya— y el radical catalanismo cultural que ha vertebrado y marcado la intervención del candidato a la Presidencia. Consideramos que constituye una incoherencia, de consecuencias forzosamente negativas, ignorar en un programa de gobierno lo que públicamente se ha reconocido antes, a saber, el gran problema de la existencia en Cataluña de culturas e identidades no catalanas.

Si como ha dicho esta mañana el candidato a la Presidencia de la Generalitat, en un alarde de pragmatismo, lo primero que este país pide al partido gobernante es que demuestre su preocupación por los problemas reales, no vemos francamente que ese imperativo se haya cumplido en lo que respecta a la esencial cuestión que venimos exponiendo. Más bien creemos que este tema tan real de la Cataluña de nuestros días ha sido orillado en el programa de gobierno propuesto. Nos basta recordar para demostrarlo, además del contexto general del discurso programático ya elocuente al respecto, el hecho tan significativo de que, a la hora de exponer el candidato la acción de impulso y promoción de expresiones artísticas que habrá de marcar la actividad de la Consejería de

Cultura, sólo ha nombrado, de manera por lo demás muy consciente, entidades estrictamente catalanas, es decir, centros y focos culturales que pertenecen a la cultura exclusivamente autóctona. Y siendo así que en este país coexisten con esas entidades otras que expresan, que reflejan la expresión cultural, las manifestaciones artísticas e idiosincráticas de la gente llegada de otros pueblos de España, hay otras expresiones y focos culturales que también merecen la atención del gobierno de la Generalitat, atención, respeto y apoyo lejos de todo paternalismo y enmarcado en una acción política. Porque, si realmente queremos ir a la Cataluña de todos, la única democrática, la política cultural de la Generalitat debe atender a las demandas de todas las comunidades culturales coexistentes en este país como consecuencia del importante hecho inmigratorio. De otra manera, si los presupuestos de cultura se dedican exclusivamente a la cultura autóctona, además de la injusticia fiscal que ello representa, en cuanto todo contribuyente tiene derecho a que los poderes públicos atiendan a su cultura concreta, además de eso, en sí negativo, hay el hecho más preocupante de que las culturas no catalanas, que sería absurdo negar, queden condenadas a una existencia subterránea, desfasada gravemente de la cultura oficial y generadora de recelos y resentimientos nada beneficiosos para esa Cataluña del futuro que el propio himno de este país canta como «rica i plena».

Por todo ello, estamos convencidos de que, al reivindicar el reconocimiento, respeto y apoyo gubernamental a la personalidad y culturas de los ciudadanos de este país llegados de otras tierras de España, que han estado ausentes en el discurso oído esta mañana, no sólo defendemos, como es nuestra obligación, la existencia y cultura del pueblo andaluz en la emigración, así como la de otros pueblos aquí presentes también, sino que potenciamos al mismo tiempo el acervo civilizador de esta tierra, de esta nación, constante en toda su historia y que no debe truncarse hoy.

En síntesis, la política cultural de Cataluña no puede limitarse a la defensa de la cultura catalana, porque la Cataluña de hoy no es sólo de los catalanes, sino de todos aquellos que viven y trabajan y hacen suyo el destino de este país, aún de aquellos que legítimamente no desean renunciar a su identidad ni a su tierra de origen, aún de aquellos que, cuando quieren conservar su identidad, su derecho a esa identidad, proclaman su defensa de la cultura catalana y están dispuestos a luchar por esta cultura, por este engrandecimiento. Así vemos la reconstrucción nacional de Cataluña en esta vertiente tan rica y trascendental de la cultura, vertiente que de ninguna manera se debe minimizar o subvalorar como culturalista, porque lo cultural, y mucho menos en Cataluña, no se acaba en la cultura, sino que produce toda una complejidad de efectos sociales que ya han comenzado a apuntar en la vida diaria de este país, con riesgo de marginación o discriminaciones. Estamos convencidos, y por ello denunciaremos el contenido del discurso programático de esta mañana, que es obligación del gobierno catalán prevenir los riesgos de un proceso de catalanización que entraría en contradicción con la realidad social y cultural

de Cataluña, y pondría en entredicho una voluntad integradora y la vocación civilizadora de este país, diverso y plural en su verdadera naturaleza de hoy.

La otra ausencia que nos ha chocado fuertemente en el discurso programático de esta mañana, ha sido, según hemos apuntado ya y es preciso resaltar, la de la solidaridad de Cataluña con los pueblos de España, especialmente con aquellos más subdesarrollados e inermes, de donde un día llegaron tantos centenares de miles de trabajadores a Cataluña. Semejante omisión diríamos que no sólo es sorprendente sino inédita en los anales últimos de Cataluña, y sobre todo en el contenido de un discurso eminentemente político. No queremos pensar que existe actuante una voluntad insolidaria del partido que pretende gobernar con esos pueblos entre los que figura el nuestro, o una indiferencia siquiera respecto a este tema. Sólo nos vemos obligados a constatar el extraño y alarmante hecho de que la palabra solidaridad, esa solidaridad concreta, no haya aparecido una sola vez en el discurso oído esta mañana. Semejante ausencia en la exposición de intenciones y en la política general del primer gobierno de Cataluña, no la podemos considerar como simple anécdota, como olvido irrelevante. Nos cuesta creer en esa anécdota, en ese olvido. La solidaridad jamás debe olvidarse en esta hora de los pueblos de España, en esta hora de Cataluña, en esta hora de Andalucía. Nada más. Gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Victor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria que les meves primeres paraules en aquesta intervenció inicial del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana fossin per saludar, amb tota la deferència que es mereixen, la Presidència i la Mesa del Parlament, com també tots els grups que componen aquesta Assemblea legislativa. Aquesta salutació voldria que anés acompanyada del desig que l'actuació de la nostra institució sigui presidida tothora pels principis de respecte, de comprensió i de cortesia que són les regles fonamentals de tot organisme democràtic. Que l'encert inspiri la nostra tasca, i que aquesta es desenvolupi en un clima de companyonia i d'alt sentit de responsabilitat és el vot fervent que formulem en l'inici d'aquesta etapa tan important per al futur del nostre poble.

En el moment del trànsit de la Generalitat restaurada, el mes de setembre de 1977, a la Generalitat nascuda de la Constitució espanyola, de l'Estatut d'Autonomia i de les eleccions del proppassat dia 20 de març, creiem útil dedicar unes paraules, encara que siguin molt breus, a les institucions presidides fins avui per l'Honorable President Josep Tarradellas. Possiblement sigui prematur lliurar-se a fer valoracions concretes de l'actuació de l'Executiu català d'ençà de la seva restauració. Però no ens podem estar de dir que seriem injustos si no reconeguéssim que en conjunt el camí recorregut fins ara és senzillament esperançador. I encara seriem més injustos si no reconeguéssim l'alta contribució aportada per l'Honorable Josep Tarradellas en la difícil comesa d'endegar el país pels viaranys de l'autonomia retrobada en un cli-

ma d'unitat i de pau cívica, que tant ha contribuït a donar prestigi nacional i àdhuc internacional a les nostres institucions.

Però avui ja no es tracta d'aturar-se en la contemplació d'un passat que ja està entrant en la nostra història, sinó que ens pertoca encarar-nos resoltament amb les realitats polítiques eixides dels textos constitucional i estatutari i amb la necessitat de posar ràpidament en estat de funcionament el nou Executiu català, d'acord amb allò que prescriu la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut. I m'escau a mi, en nom de l'Esquerra Republicana, de precisar la nostra posició en aquest important debat, després d'haver escoltat la declaració efectuada pel senyor Jordi Pujol, candidat proposat pel President del Parlament a la Presidència de la Generalitat.

Ha estat una tesi constant del nostre partit amplament divulgada durant el període electoral, a través dels seus homes i dels seus organismes rectors, que, tot i reconèixer els mèrits i les virtuts de la política d'unitat de totes les forces polítiques que s'ha practicat fins ara, calia, després de les eleccions al Parlament de Catalunya, entrar de ple en el joc parlamentari democràtic amb les seves diverses opcions polítiques, majoritàries o minoritàries, i amb les consegüents confrontacions de programes, prioritats o tendències. Si la prudent dissimulació de les preferències polítiques era justificable i fins i tot aconsellable en el si del govern durant la darrera etapa, ja no ho seria ara, quan ja hem recuperat el poder legislatiu, la possibilitat de fer lleis catalanes, car legislar vol dir encarar-se amb les realitats vives del país i assajar de trobar solucions als diferents problemes, respectant les preferències dels nostres conciutadans manifestades a través del pluralisme polític i del sufragi universal.

El poble de Catalunya ha parlat i ha parlat clar, i a nosaltres, els seus representants electes, ens pertoca de respectar i d'interpretar la seva voluntat. Per a l'Esquerra Republicana no hi ha cap dubte. Les eleccions del dia 20 de març, cal interpretar-les com un avenç del sentiment nacionalista i com una confirmació dels ideals esquerrans i de progrés social. No és el moment potser de lliurar-se a una exegesi dels resultats electorals, car la premsa i els mitjans de comunicació social ho han fet a bastament i els mateixos partits polítics han efectuat les anàlisis corresponents. Però per a nosaltres, repeteixo, és evident que els ciutadans de Catalunya han volgut exterioritzar inequívocament llur voluntat d'un veritable règim d'autogovern sense paliatius i al mateix temps el refús d'una situació social en la qual els privilegis, les injustícies i les desigualtats inadmissibles tenen encara una predisposició massa marcada a perpetuar-se i a agreujar-se. En presència d'aquest veredicté electoral varem creure que el millor per a Catalunya hauria estat la formació d'un govern de coalició que recollís les orientacions abans esmentades a través d'un Consell Executiu integrat per membres de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes de Catalunya amb la col·laboració possible, però no indispensable, de l'Esquerra Republicana.

Aquesta solució hauria tingut, al nostre judici, els següents mèrits fonamentals. Primer: s'hauria format un

govern majoritari, és a dir, disposant d'una àmplia base parlamentària que li hauria permès de portar a terme una labor legislativa important, sense haver d'estar tothora subjecte i condicionat per la correlació de les forces polítiques. Segon: hauria estat un govern amb la suficient homogeneïtat i cohesió, car les tendències nacionalistes i progressistes haurien estat convincentment representades en el si del Consell Executiu. Nosaltres creïem, doncs, i ho continuem creient, que aquesta hauria estat la millor combinació política per tal d'endegar amb petjada ferma el procés constructor de l'autonomia catalana. Aquesta solució, malauradament, no ha estat viable. Lluny de nosaltres el propòsit de fer-ne retrets a ningú, car els partits són mestres i comptables de la seva pròpia estratègia, però que se'ns permeti, tanmateix, de formular el desig i guardar l'esperança que en un esdevenidor no massa llunyà el que avui no ha estat possible pugui realitzar-se plenament per al bé de Catalunya i de les seves institucions.

Donada, doncs, la impossibilitat de construir un govern de coalició majoritari, calia resignar-se a la formació d'un Consell Executiu compost per una força minoritària al Parlament. Jordi Pujol ens ha explicat el procés polític que l'ha conduït a la formació del Consell Executiu que avui es presenta a la recerca dels nostres sufragis. No insistirem, doncs, en aquest aspecte del problema, però sí que voldríem precisar les dues raons fonamentals que ens han aconsellat de no entrar a formar part del govern.

La primera, que podríem definir com una motivació de tècnica parlamentària, és que nosaltres no som partidaris d'un govern de coalició que sigui minoritari, car un govern d'aquesta vocació tindria probablement menys possibilitats d'acció durable i d'eficàcia que un govern perfectament homogeni, monocolor com es diu avui. En efecte, un govern com el que el senyor Jordi Pujol ens ha presentat aquest matí gaudeix d'una cohesió que sembla evident, i en conseqüència les possibilitats de crisi provinents de l'interior del Consell Executiu queden reduïdes a la més simple expressió. Les possibilitats de crisi poden venir, és cert, de la confrontació amb les altres forces polítiques en l'exercici normal de la democràcia parlamentària. Però em sembla obvi que un govern de coalició amb implantació minoritària correria el doble perill de trobar-se en minoria al Parlament i, a més a més, hauria de vetllar en tot moment per a mantenir la indispensable solidaritat governamental. Altra cosa hauria estat si Convergència i Unió i Esquerra Republicana haguessin assolit la majoria absoluta en les darreres eleccions. Aleshores hauria estat possible de formar un govern de coalició amb un programa prèviament i detalladament negociat gaudint d'una majoria al Parlament. Si aquesta eventualitat s'hagués produït, Esquerra Republicana no hauria refusat el seu concurs per a la formació d'un govern de coalició, com tampoc no l'hauria refusat si la coalició majoritària hagués estat possible amb el Partit dels Socialistes de Catalunya.

El segon motiu fonamental que ens ha induït a no participar en el Consell és que el nostre partit, si així ho hagués fet, hauria desatès la vessant netament esquerra-

na i progressista del seu programa, que ha rebut l'aprovació de molts milers de catalans. I hauríem acceptat al mateix temps el risc d'haver-nos de refiar massa sovint d'un suport parlamentari molt allunyat del nostre ideari i de les nostres opcions actuals. És doncs, per una prujja de coherència i de respecte de la voluntat popular que Esquerra ha decidit de no participar en el govern minoritari que ha estat presentat aquest matí pel candidat a la Presidència.

Afegim-hi tot seguit, però, que el refús de formar part del Consell no significa, ni de bon tros, desig de situarse en una oposició sistemàtica, i menys encara refús de cooperar en l'àmbit parlamentari a les tasques primordials de l'estructuració de les institucions de Catalunya. Som perfectament conscients dels nostres deures, i sabem que l'esdevenidor de l'autonomia dependrà del grau de responsabilitat que sabrem donar a les nostres actuacions. Seguirem les tasques del Consell Executiu que surti elegit amb esperit crític, certament, però sense prejudicis destructors. Analitzarem amb rigor i severitat tots els projectes i totes les realitzacions, però sense perdre mai de vista que esperit crític, rigor i severitat no poden identificar-se de cap de les maneres amb el derrotisme, la irresponsabilitat o la demagògia. Això, d'una part.

Però també volem que quedi ben clar que no es podrà comptar amb nosaltres si un dia es tractava de desvirtuar el mandat que ens han donat els nostres electors. Afirmem solemnement que no acceptarem cap disminució ni cap rebaixa a les ja migrades possibilitats que ens ofereixen la Constitució i l'Estatut, fruit de compromisos que nosaltres hem denunciat i acceptat a contracor; que no tolerarem cap defallença ni cap retard que no sigui motivat en el traspàs dels serveis, competències i recursos financers que ens pertoquen en virtut de la llei; que no serem còmplices ni encobridors si algun dia es pretenia portar a terme una política d'abandó dels drets de la nació catalana a exercir la soberania que li correspon, no solament pels textos constitucionals, ans encara en virtut de la seva pròpia existència com a comunitat nacional multiseccular; que no participarem amb la nostra aprovació en qualsevol acte de govern o tasca legislativa que no sigui clarament respectuosa de la voluntat de progrés social manifestada per la majoria dels ciutadans de Catalunya.

En fi, i gairebé diria sobretot, que quedi ben entès que no ens resignarem a acceptar com a definitiu un text estatutari que se situa molt per sota de les nostres aspiracions, i que reclamarem amb insistència, com a objectiu de primera importància, la posta en marxa dels mecanismes de reforma, utilitzant les possibilitats que ofereixen l'article 150 de la Constitució i els articles 56 i 57 de l'Estatut, fins a aconseguir com a mínim que tornin a la Generalitat aquelles atribucions i competències que ens foren arrabassades per la força.

I voldria referir-me ara, més concretament, a la candidatura del senyor Jordi Pujol, seguint el procediment establert per l'apartat tercer de la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut, que preveu l'aprovació o el refús simultani de la Presidència de la Generalitat, del Consell Executiu i del programa de govern, procediment, dit sigui

de passada, que em sembla molt discutible i que potser caldrà matisar més així que es pugui. No tenim cap objecció a formular contra la persona del candidat a la Presidència de la Generalitat, prou conegut de l'opinió pública catalana. A més, trobem normal i legítim que el President del Parlament l'hagi escollit entre d'altres possibles candidats per la raó fonamental d'haver estat el dirigent de la formació política que ha obtingut el major nombre de sufragis en les eleccions a Diputats. Tampoc no tenim cap objecció a formular en el que respecta a les diverses persones proposades per a fer-se càrrec de les diverses Conselleries. En canvi, no podem ésser tan afirmatius en el que fa referència al programa de govern presentat pel senyor Pujol. No pas que les línies generals del que ha estat exposat siguin contradictòries amb els nostres plantejaments. No pas que l'enumeració dels objectius prioritaris no coincideixi fins a cert punt amb aquells que nosaltres proposàrem. Però que se'ns permeti formular certes reserves, algunes d'elles importants, al programa de govern que caldrà passar a votació. En primer lloc, voldriem dir que no és possible, en un espai de temps tan curt, comentar, ni tan sols succintament, els nombrosíssims problemes evocats pel senyor Jordi Pujol. Ell mateix es limita en la major part dels casos a fer un simple inventari, un catàleg de les lleis que caldria presentar al Parlament, però sense que ens digui quin contingut se'ls hauria de donar. Així, per exemple, quan es refereix a la futura llei electoral, creiem que no n'hi ha prou amb l'afirmació que —cito— «pensem defensar criteris comarcalistes». I quan es parla de problemes tan importants —al meu judici, un dels problemes primordials que té plantejat el nostre país és el problema dels desequilibris territorials, demogràfics, econòmics i culturals—, em sembla que hauríem pogut esperar altra cosa que una simple «voluntat de correcció».

El mateix es podria dir dels temes culturals tractats amb una extensió comprensible i lloable, però deixant múltiples zones d'ombra i deixant punts poc precisats tan capitals com és el de la televisió i, en particular, el seu finançament. En el terreny econòmic, notem, d'una part, la confessió d'una limitació evident d'atribucions estatutàries i, d'altra part, l'anunci d'un ambiciós programa de quatre anys que articularà totes les activitats econòmiques del país. Ens caldrà, doncs, esperar, car, com diu el mateix candidat, aquest programa haurà de ser jutjat en el seu moment per les forces polítiques.

Diguem també que hi hem trobat a faltar referències més concretes a temes tan preocupants com és, per exemple, el de l'energia. No sabem exactament quins seran els criteris que seguiran per protegir el medi ambient. En l'agricultura de muntanya, les referències són poc precises i poc afalagadores del desig i dels anhels que inquieten els nostres pagesos muntanyencs.

El problema de l'aigua, l'ha tractat el candidat, al nostre judici, superficialment, i la gent de Tarragona i de Lleida saben que és un problema de primordial importància i que cal consagrar-hi una atenció, una dedicació i uns plantejaments totalment prioritaris i perfectament concrets.

Pel que fa referència a l'ordre públic, hauríem volgut

que se'ns expliqués de quina manera es compensaran les migrades competències que ens han escaigut per l'Estatut amb l'amplitud del problema de la inseguretad ciutadana, i hauriem volgut que se'ns expliqués de quina forma, amb quins objectius i amb quins mitjans s'estructurarà i es posarà en peu la futura policia catalana. Ens hauria agradat que ens hagués dit quina serà la reacció del Govern de la Generalitat enfront del projecte de Llei Orgànica de Polícies Autònomes, que agradeix d'una manera inconsiderada els mateixos textos estatutari i constitucional.

Em seria possible allargar la llista dels punts programàtics tractats insuficientment i enumerar-ne d'altres que no han estat evocats, però no ho farem i ens limitarem a recordar que solament es fa referència a la reforma de l'Estatut, i d'una manera encara indirecta, quan es parla de la Conselleria de Justícia i es reconeix que serà aquest un dels temes que plantejarà amb més urgència una revisió que doni plenitud a una competència excessivament limitada. El mal és que, en matèria d'administració de justícia, la reforma ens sembla molt compromesa, perquè el sostre constitucional és tan baix que, malgrat la bona voluntat dels uns i dels altres, em sembla que serà molt impossible aixecar-lo. Aquest, el problema de la reforma, és per a nosaltres un problema greu, important, i desitjariem que se'ns donessin més explicacions sobre els propòsits de millorament de l'Estatut d'Autonomia.

Aquestes són unes de les consideracions que ens ha suggerit el programa de govern que ens ha estat presentat, consideracions forçosament breus per raó del temps reduït de què hem disposat. Hauriem volgut pronunciar-nos definitivament ja des d'avui en forma d'acceptació o de refús, però temem que no ens serà possible, car no s'hi val, quan es tracta de l'esdevenidor del país, de treballar de forma precipitada i de forma improvisada. Dit això, el Grup parlamentari de Esquerra Republicana no serà un simple espectador crític i passiu del que faran els altres, i es disposarà a jugar el paper que li correspon per la voluntat dels seus electors. Volem participar, i participarem des del Parlament, en totes aquelles comeses de signe positiu que vagin a fer una Catalunya més puixant i més civilitzada. Farem costat, sense reticències ni regateig, a aquelles iniciatives que tendeixen a estructurar sòlidament les institucions de l'autonomia. Cooperarem resoltament en les accions del Govern i del Parlament que tinguin com a objectiu eixamplar el marc de les nostres atribucions i incrementar els nostres recursos. En resum, la nostra actitud serà d'una vigilància crítica i constructiva perquè aquest és l'imperatiu que tenim tots els catalans en aquests moments, i perquè aquest és el repte al qual hem de saber respondre amb seny, amb comprensió i amb patriotisme.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores, senyors Diputats, com a representant de Centristes de Catalunya, el més nou dels partits que integren aquest Parlament, resulta obligat que esmenti, en primer lloc, un

fet que considerem fonamental: l'inici de les sessions parlamentàries que estem celebrant no pot desvincular-se de la història passada de Catalunya. Al contrari, tenim plena consciència que formem part d'una continuïtat històrica de segles i que avui estem consolidant una nova anella essencialment idèntica a les anteriors. Vull proclamar públicament que en aquests moments vivim el començament d'una nova fase en la història de Catalunya. A molts de nosaltres ens ha tocat viure'n d'altres en les quals els drets del nostre poble i la seva supervivència, com a col·lectivitat es veien discutits i ignorats, si és que no eren conculcats explícitament. Gràcies a una lluita sense defalliments, a una esperança convinguda en la victòria final i a la fortalesa que només tenen els pobles que assumeixen el seu destí, avui podem posar la primera pedra del grandios edifici de la Catalunya futura.

La reinstauració de la Generalitat com a òrgan d'autogovern a Catalunya no ha estat una concessió benvolent o generosa, sinó el reconeixement d'un dret històric. Així l'entenen nosaltres, i per aquesta fita hem lluitat des de sempre. Per consegüent, la Generalitat de Catalunya ha d'aprofitar les experiències del passat, tant del passat més llunyà com del que molts de nosaltres hem conegut de forma directa. El significat històric del moment, tanmateix, té un contingut específic: constitueix la definitiva afirmació de l'autonomia catalana. Quan hem defensat l'autonomia del nostre país, no ens limitàvem a ser fidels a la nostra història i al nostre passat gloriós. L'autonomia, ja tothom ho reconeix, és una exigència del nostre poble i de la seva fidelitat a ell mateix, però el seu contingut no s'escapa aquí. L'inici de la tasca pròpia d'aquest Parlament de Catalunya ens exigeix a tots nosaltres l'exercici de la responsabilitat i de la coherència.

El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya no pot i no vol abdicar aquest exercici. Cal començar afirmant que els resultats electorals han estat eloqüents. El poble català s'ha decidit d'una forma majoritària per les opcions que defensaven una Catalunya reformista i avançada. D'acord amb una interpretació objectiva de la voluntat popular, sembla evident que una política de govern eficaç a la Catalunya autònoma demanaria la creació d'un Consell Executiu dotat del que jo qualificaria d'unitat natural. Molt sovint, la política d'unitat només amaga el desig d'instrumentalitzar la voluntat popular a favor dels interessos d'una minoria privilegiada. Òbviament, no és aquesta la unitat que nosaltres proposem, però hi ha, en canvi, unitats positives. La unitat natural a la qual he fet esment consisteix en la lògica articulació d'aquelles forces polítiques que lluiten per un mateix projecte de societat, una mateixa defensa de la justícia i de la llibertat, un mateix respecte als drets de Catalunya.

Salvaguardant les diferències específiques existents entre les forces polítiques moderades, hem ofert la nostra participació i la nostra corresponsabilització en la tasca de govern del nostre país. Malgrat el nostre desig de cooperació i la nostra total disponibilitat sense exigències partidistes, la coalició majoritària no ha intentat la configuració d'aquesta unitat eficaç, coherent i responsable. Unitat que disposaria d'un ampli suport parlamentari

permetent alhora el necessari i democràtic diàleg entre la majoria i la minoria. Tant la majoria que nosaltres estem disposats a integrar perquè el vot popular així ho ha decidit, com la minoria que estaria situada a l'oposició, tindrien un dinamisme natural com a conseqüència d'un fet perfectament comprovable. Ambdós sectors representen grups amb opcions diverses, però en definitiva la majoria avui existent està clarament a favor d'una Catalunya justa i plena de llibertats d'acord amb els projectes polítics vigents a l'Europa occidental. A alguns els ha semblat que Centristes de Catalunya condicionàvem el nostre vot positiu al candidat a la Presidència de la Generalitat a les hipotètiques contrapartides que se'ns oferissin en forma de Conselleries o d'alts càrrecs administratius. S'ha suposat alegrement que els Centristes de Catalunya votariem favorablement qualsevol programa que ens presentés avui el Diputat senyor Pujol. Sento haver de decebre els qui hagin pronosticat això. La nostra actitud, després d'haver escoltat el candidat a la Presidència i el seu programa de govern, serà conseqüència lògica del que ha estat la nostra línia de conducta de sempre. La Catalunya autònoma exigeix una Generalitat forta, sòlida, i no un Govern monocolor que només disposi de 43 Diputats en el millor dels casos. Quan cal crear uns hàbits de govern democràtic, un parlamentarisme responsable, una Administració pública preparada i eficient, i sobretot quan cal resoldre una crisi econòmica i social molt profunda, resulta imprescindible sumar més recursos, més voluntats i més capacitats per tal d'edificar les bases estables de la Catalunya del futur.

Hem escoltat aquest matí amb molt d'interès l'exposició que ha fet el Diputat senyor Pujol com a candidat a la Presidència de la Generalitat en representació de la coalició que ha obtingut més vots en les passades eleccions del 20 de març. Aquesta exposició ens ha permès comprovar a tots que la coalició majoritària, és a dir, la minoria més votada, considera que hi havia altres fórmules de govern diferents a la que nosaltres proposàvem basada en un acord entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes de Catalunya. Però això no ho és tot. Encara que no hi hagués un acord al nivell polític, respectant sempre la identitat pròpia de cada Grup parlamentari, podia haver-hi hagut un acord programàtic. La minoria majoritària podia haver-nos consultat oportunament i amb la deguda antelació el programa de govern que pensava portar a terme i que abans hem escoltat. Així nosaltres podríem haver discutit aquest programa, haver-hi portat els nostres punts de vista i haver arribat a un eventual suport polític. No s'ha volgut fer això i no s'ha fet. Comprenem les posicions partidistes, encara que neixin de vegades d'una interpretació parcial i exclouent dels resultats electorals. Comprenem els enfocaments voluntaristes i reconeixem la importància que molt sovint manifesten les actituds testimonials, i sabem que en certs casos influeixen positivament sobre sectors reduïts de l'electorat. Tanmateix creiem amb profunda convicció que, per tal de constituir un govern sòlid i d'establir aliances duradores, no s'ha de recórrer a les combinacions merament formals, sinó a les coincidències programàtiques. També estem convençuts

que la construcció de la Catalunya autònoma reclama la participació de tots aquells que estiguin disposats a participar-hi, i que, a més d'això, els responsables del futur de Catalunya, els qui integrin el Consell Executiu i la nova Administració pública catalana han de ser aquells que siguin capaços de portar a la pràctica un programa reformista de redreçament i d'obertura de llibertats públiques i privades i de justícia social profunda i real.

No s'ha buscat un acord polític, no s'ha volgut un acord programàtic. Queda molt lluny de les nostres intencions presentar ara aquest memorial de greuges. No és el nostre estil ni és aquesta la circumstància més idònia. No obstant això, tenim l'obligació de fer públiques les raons que justifiquen a bastament la nostra actitud enfront del que ha estat la praxis adoptada per la coalició Convergència i Unió, a partir de les passades eleccions.

Els paralelismes existents entre aquesta coalició i el nostre partit de Centristes de Catalunya han portat certs sectors de l'opinió pública a considerar que calia donar com a segur el nostre suport al candidat de Convergència i Unió a la Presidència de la Generalitat. Em veig obligat a afirmar un altre cop que aquest hipòtesi resulta prou aventurada.

En primer lloc, si som una força política sobrera, en opinió dels qui avui demanen l'aprovació parlamentària del seu programa de govern, també els han de sobrar els nostres vots. Si no som necessaris en el terreny dels acords polítics o programàtics, també resultem innecessaris com a força de suport dels programes d'altri. D'altra part, les eventuais coincidències que en el terreny ideològic pugui haver-hi en relació amb el programa que ha exposat el Diputat senyor Pujol reclamen de nosaltres una actitud de reflexió serena. Els objectius poden ser vàlids, les intencions poden estar carregades de bona voluntat, però la política catalana ja no es limita a les declaracions d'intencions ni a l'enunciat de principis abstractes.

L'ambigua i contradictòria exposició que ha fet aquest matí el Diputat senyor Pujol ens deixa en una situació de lògica confusió. Els objectius que ha assenyalat, ¿com seran portats a la pràctica? ¿Quina serà la forma concreta d'aconseguir les fites que ha proposat? Evidentment, la resposta a aquestes preguntes, una resposta suficient, veritablement aclaridora dels interrogants, exigia un diàleg previ, un diàleg previ que no s'ha produït. Diàleg que era factible, i al qual estàvem plenament oberts, encara que no tingués com a resultat l'assoliment d'un acord programàtic estable, condicionat o incondicional. Diàleg acompanyat d'unes garanties efectives, que ens donessin la seguretat requerida per una decisió tan transcendent.

El vot popular ha estat el que ha decidit quina força és la que avui aspira a constituir el primer govern de la Catalunya autònoma, i ha estat el mateix vot popular el que ha assenyalat quina ha de ser la funció de Centristes de Catalunya dins d'aquest Parlament. La nostra funció com a representats d'un important sector del nostre país consisteix a demanar les suficients garanties que els programes de govern beneficiaran realment la majoria dels

ciutadans, vetllant per tal que la seva aplicació pràctica afavoreixi a tots i molt especialment els més febles i els més necessitats.

No se'ns ha encarregat de dictar la política de govern, però hem d'assegurar-nos que la política de govern doni les garanties oportunes de realisme, d'austeritat i d'eficàcia. En aquest sentit, trobem a faltar en l'exposició del senyor Pujol una clara definició de les relacions de la Generalitat amb la resta d'Espanya, pel que respecta a la política econòmica. S'ha parlat, això sí, d'exercir pressions, i s'ha fet esment del poder de convocatòria de la Generalitat. No se'ns ha ni tan sols insinuat la possibilitat de concertar una política de desenvolupament comú i de solidaritat amb tots els pobles d'Espanya, tot i que reconeixem la intercomunicació avui existent entre els factors productius. Essent la crisi conjuntural que ens afecta el problema central de la fase inicial de la nostra autonomia, considerem perillosa aquesta omisió. El redreçament de Catalunya no s'aconseguirà aïlladament, i menys encara amb perjudici de tercers.

Aquesta omisió, que qualifiquem de perillosa, és acompanyada d'altres manques de realisme. Considerem excessiva la creació de dotze Conselleries, no tan sols per raons de cost financer, sinó també per motius de racionalització burocràtica. La frondositat de l'Administració pública no acostuma a ser paral·lela a la seva eficàcia. Molt sovint es limita a estar imposada per criteris de clientela política que pretenen satisfer, sense aconseguir-ho, els diversos sectors d'una coalició o d'un partit. A més d'això, la burocratització ha estat sempre l'enemic tradicional de la bona Administració pública. No podem permetre que la recuperació autonòmica comporti un augment, ni que sigui mínim, de les disfuncions característiques de les burocràcies. La Generalitat, en tant que autogovern de Catalunya, no pot aparèixer als ulls dels seus ciutadans com a institució desitjosa d'imposar noves complicacions i més oficines a un conjunt ja sobrecarregat. Al contrari, ha de donar proves d'agilitat, que potencii la imatge d'eficàcia i de proximitat al ciutadà. Aquesta mentalitat burocratitzant ens fa pensar que, malgrat totes les promeses programàtiques d'aquest mati, ens trobem al davant d'una nova contradicció. Només a través d'un notable augment de la pressió fiscal podrà finançar-se aquest aparell administratiu. Seria perillosíssim que la praxis del govern donés la raó als enemics de les autonomies, quan afirmen que l'autogovern implica necessàriament una major càrrega impositiva sense contrapartides apreciables en la qualitat de vida del ciutadà. Un increment de la fiscalitat tindria com a conseqüència inevitable el desprestigi de les nostres institucions i l'hostilitat declarada del nostre poble, que no està esperant precisament això, sinó tot el contrari.

La Generalitat ha de començar a governar, i a governar bé, des del primer dia. Catalunya no pot admetre ja més dilacions, amb l'excusa que manquen mitjans econòmics o que cal crear una estructura administrativa massa sofisticada. L'Estatut vigent constitueix un marc suficient per a avançar decididament i eficaçment pel nou camí que el nostre poble ens assenyala i ens reclama urgentment. Si nosaltres estàvem disposats a ajudar a la

creació d'una majoria parlamentària, això no era a causa d'un desig de protagonisme, sinó per col·laborar activament en una tasca que serà de dimensions gegantines. S'ha de crear una nova Administració, i s'ha de crear en una conjuntura de crisi econòmica profunda, amb eficiència i amb imaginació per tal d'aprofitar de manera òptima tots els recursos existents.

A moltes comarques de Catalunya hi ha una gran preocupació perquè s'està anunciant un desmantellament de les Diputacions, cosa que provocaria una disminució de la ja migrada representació comarcal. Centristes de Catalunya considera que la nova ordenació territorial de Catalunya reclama uns òrgans administratius supracomarcal, però que la desaparició de les Diputacions sense una immediata substitució institucional seria negativa per als interessos de nombrosos sectors i territoris del nostre país. Per exemple, cal assegurar que els beneficis generats pel cànon d'energia elèctrica vagin als llocs on es produeix aquesta energia, de tal manera que no siguin absorbits per l'aparell administratiu general.

La manca de garanties efectives no ens permet veure cap a on s'adreça i com es portarà a terme el pla de govern que s'ha de sotmetre al nostre vot. Al llarg de les darreres setmanes, la coalició majoritària ha seguit un camí erràtic, volent el suport de qui no estava disposat a donar-l'hi, i rebutjant una base àmplia parlamentària. Això provoca un fenomen inquietant: el primer Govern de la Generalitat naixerà amb una feblesa innecessària.

Els Centristes de Catalunya estem preocupats pel fet que Convergència assumeixi tota sola una concentració de responsabilitats molt superior al seu pes electoral real. Els Centristes de Catalunya som plenament conscients de la responsabilitat que recau sobre nosaltres en tant que força parlamentària que molt sovint resultarà imprescindible per a l'aprovació de les lleis, i que en tot cas ha d'exercir un control acurat de les funcions legislatives. Hem de construir entre tots l'estructura jurídica bàsica per al correcte desenvolupament de la nostra vida col·lectiva a Catalunya i per al funcionament eficient de la Generalitat. A la iniciativa en matèria legislativa se suma un tema de gran transcendència durant la fase inicial del govern autonòmic: el traspàs de competències del Govern central a la Generalitat. El nostre Grup parlamentari considera que hi ha certs criteris que no són respectats suficientment en l'exposició programàtica del candidat a la Presidència del poder executiu.

En primer lloc, cal establir un calendari de traspassos. Les prioritats, independentment de les competències de caràcter normatiu, s'haurien d'orientar a assolir la complementació dels traspassos ja prou dits, car això suposa la plena assumpció de la matèria, entesa aquesta com a conjunt d'activitats, béns i institucions que fan referència a un determinat sector homogeni.

A la vegada, aquesta interpretació permet continuar desenrotllant funcions sense creació de noves estructures administratives i amb el mínim cost econòmic. D'altra part, el traspàs dels serveis inherents a les competències que corresponen a la Generalitat s'haurà de fer d'acord amb les bases que estableix la disposició transitòria sisena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que preveuen

el nomenament d'una Comissió mixta, encarregada d'inventariar els béns i drets de l'Estat que hauran de ser traspassats, de concretar els serveis i institucions objecte d'aquests traspassos i de procedir a l'adaptació dels que passaran a la competència de la Generalitat.

Tanmateix, les diferents classes i gradacions de competències i la manca de previsions concretes sobre quins hauran de ser els criteris per a l'establiment dels calendaris i terminis de traspàs de cada servei atorguen una dosi considerable de complexitat a qualsevol consideració d'aquest tema.

Això no obstant, i atès que en el curs dels darrers dos anys s'han anat produint una sèrie de traspassos de competències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat, sembla possible establir un esquema aproximat a partir d'aquests indicadors amb totes les reserves que imposi una predicció de futur relativa al camí a seguir en els propers traspassos.

Vull ara recapitular, senyores i senyors Diputats, el que acabo d'exposar, deixant ben clar per què ens abstenem de votar favorablement la candidatura del Diputat senyor Pujol, en representació de la coalició Convergència i Unió.

Ni amb posteritat a les eleccions del 20 de març ni a l'exposició programàtica d'aquest matí no hem trobat suficients garanties que el govern que demana el nostre suport tingui la solidesa i la força que requereix un primer Govern de la Catalunya autònoma. L'ambigüitat dels postulats, la indecisió en la conducta negociadora, les declaracions contradictòries i sobretot la manca d'una clara visió de correlació de forces existent en aquest Parlament ens impedeixen aprovar una proposta com la que avui se'ns ha formulat.

Els ciutadans de Catalunya desitgen que el resultat de les eleccions garanteixi un govern moderat, eficaç, just i pragmàtic, defensor de les llibertats i respectuós del model de societat humanista i occidental. Tot això implica que els Centristes de Catalunya hem d'exercir un control parlamentari autèntic, assumint posicions coherents i vetllant per l'efectiva instauració de la nostra autonomia. Conseqüència de la nostra actitud ha de ser des del primer moment una actitud clara d'exigència d'un govern que governi a benefici de tot Catalunya i del seu poble. Els ciutadans de Catalunya, els quals tenim l'honor i la greu responsabilitat de representar en aquest Parlament, esperen molt de nosaltres. Volem una Catalunya on valgui la pena viure, on ells i els seus fills puguin desenvolupar-se amb la plenitud i la riquesa que proclama el nostre himne. El nostre compromís bàsic va lligat amb el poble de Catalunya en conjunt i amb la nostra nacionalitat. Per tant, la coalició Convergència i Unió, i la resta de representants en aquest Parlament, ens trobarà sempre al costat de tot allò que signifiqui un benefici real per al nostre país, però també ens trobarà sempre en la més ferma oposició en tot el que impliqui un retrocés o una omissió en el servei de Catalunya. Centristes de Catalunya és un partit català. Assumeix les aspiracions històriques de Catalunya, en tant que nacionalitat, la seva identitat cultural i el seu autogovern, en els termes de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya. Som

un partit democràtic, defensem la democràcia com la forma més adequada d'organització social i la que garanteix amb més eficàcia els principis de llibertat, igualtat i convivència ciutadana. Som un partit progressista i interclassista. Mirem la societat com un conjunt dinàmic en el qual mai no s'arriba a una combinació ideal de democràcia política, econòmica, social i cultural.

La nostra actitud, avui, sense cap dubte, serà una forma positiva de servir el país en unes circumstàncies com les actuals, quan no volem revalorar actituds partidistes, febles i mancades d'autèntica visió d'Estat. Les urnes van proclamar el proppassat 20 de març un veredictat molt clar. Els resultats electorals que han permès la configuració d'aquest Parlament també permeten aconseguir una majoria sòlida i estable que sigui fidel al model de societat volgut majoritàriament pel poble català.

Volem que la Generalitat comenci a funcionar amb una base àmplia, i que garanteixi que assolirem tot el que Catalunya s'ha proposat. Aquest és el nostre compromís públic, i aquest és el criteri amb el qual volem que se'ns judiqui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez i Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en prendre la paraula per primera vegada en el nostre Parlament en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, vull expressar aquí, públicament, la voluntat del nostre Grup de traslladar al Parlament l'esforç que el nostre partit ha estat fent durant els seus prop de quaranta-cinc anys d'existència en la lluita per les llibertats nacionals i democràtiques de Catalunya.

També vull expressar la satisfacció del nostre Grup pel fet històric que avui, aquí, els comunistes ens trobem en el Parlament català integrats en un grup propi des del qual, junt amb els altres, defensarem els interessos de la classe treballadora, de les capes populars, dels catalans de naixement i dels catalans d'immigració.

Senyor President, senyores, senyors, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que la Cambra ha de refusar la proposta que, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, ens ha presentat avui, aquí, el Diputat senyor Jordi Pujol. I ho entenem així perquè creiem que reclamem de la Cambra un servei a Catalunya, un servei a les necessitats de la reconstrucció d'una collectivitat nacional amb voluntat de progrés.

La proposta del senyor Jordi Pujol es desqualifica, al nostre entendre, pels seus profunds continguts, per les seves preteses proposades programàtiques, de principis d'una gran ambigüitat, i també per alguns aspectes de la concepció global de la formació de govern que ens ofereix.

En un moment en què el món es debat en un augment de la tensió davant de l'agressivitat de l'imperialisme, en què apareixen de nou els perills de la guerra, la guerra freda o la guerra calenta, en un moment en què estem davant d'una crisi de civilització, en un moment en què hi

ha una situació a Espanya que, per tractar-la generosament, podríem dir que no sap ben bé a on va, ens plantejarem reconstruir les nostres institucions, fer avançar el nostre poble, marxar cap a la nostra autodeterminació.

I això, sols és possible amb una voluntat unitària de tots aquells sectors polítics i socials amb contingut de progrés, amb voluntat nacional. Amb un govern monocolor, monocolor en l'aspecte polític, però monocolor també en l'aspecte social, no es pot oferir a la Cambra, responsablement, una activitat de govern que tingui seriosament l'objectiu de representar els interessos globals de Catalunya. I això es veu ja immediatament en la contradicció que hi ha entre la proposta d'un govern monocolor i la petició d'una unitat parlamentària. El senyor Jordi Pujol ens ofereix un govern monocolor i ens diu: «No hagués estat aquesta la nostra voluntat». Però el senyor Jordi Pujol, el seu partit, la seva minoria, no són les víctimes, són els responsables, i el primer acte de govern fallit és arribar avui a la Cambra amb una proposta monocolor. I és clar, diuen, ah!, nosaltres hem demanat, hem trucat portes, i ens han dit que no.

Analitzem com han trucat, com han demanat que s'obris les portes.

Centristes de Catalunya ens ho acaben de dir: no els han volgut.

Els interessava més deixar una ombra a la dreta per dissimular els continguts incontestablement dretans que hi ha en la política de Convergència i Unió. Els servia de paraigua, i, a més a més, els servia per a apaivagar la imatge que pugui donar compromisos més profunds amb la política del Govern de l'Estat.

I ens deien en la seva campanya electoral —i no ho han dit avui aquí, però és clar i notori—: no res amb el PSUC, no res amb els comunistes; invocant què? Jo no vull creure de cap de les maneres que el senyor Jordi Pujol, em consta, quan invoca l'anticomunisme ho faci amb ressonàncies històriques molt pròximes que tots volem oblidar. Però sí que ho fa defensant determinats continguts de classe, per afeblir la força de l'esquerra. No es tractava, en realitat, de marginar el PSUC; es tractava de trobar una esquerra afeblida que es pogués integrar en la seva política. No es tractava de fer una política unitària de tu a tu; es tractava de portar els altres a la pràctica de la pròpia política. Sí, la coneixem, la política del pal de palla, en la qual els altres són palla. Però, de vegades, aquest pal no serveix per a reunir la palla, sinó per a iniciar un ball de bastons que divideixi Catalunya. I això serà molt folklòric, però, en realitat, no ajudarà aquesta Catalunya d'unitat.

La proposta, en la seva concepció, és una proposta anticatalana, és una proposta de desnacionalització, perquè no arranca dels continguts reals de la nostra història recent, de les necessitats de les nostres classes socials, de les possibilitats d'avançar modestament, però realment, en la reconstrucció de la nostra petita pàtria, sinó que es tracta de defensar uns interessos propis. I quan es defensen uns interessos propis s'és responsable dels resultats, i, avui, aquí, la incapacitat de Convergència i Unió d'oferir a la Cambra un govern amb suport majoritari, representa també la seva incapacitat de govern futur, representa

la possibilitat de malbaratar les possibilitats de Catalunya.

I això es reflecteix ràpidament en les propostes programàtiques que el senyor Jordi Pujol ens ha ofert. Són propostes programàtiques que, en realitat, no són res més que una posició de principis genèrica, intemporal i aegogràfica. No estan, perquè no podien estar-ho, arrelats en la realitat mateixa de Catalunya, perquè, si no, conseqüentment, hauria hagut de demanar un plantejament unitari. I per això, el senyor Jordi Pujol ens ha parlat de grans principis.

Quan ens ha parlat de la política legislativa, no ens ha parlat d'una política de govern; ens oferiria, com si fos el President del Parlament, un programa legislatiu. I és més, encara se'ns apareixia amb la benevolència de voler deixar a la Cambra aquelles qüestions legislatives que representen un reforçament de les institucions. No, no! Aquí, el senyor Jordi Pujol s'ha llegit malament l'Estatut. L'article 30, l'article 30 del nostre Estatut diu clarament que és el Parlament a qui corresponen la direcció política i la vigilància del Govern, i l'article 32, en l'apartat sisè, diu que la iniciativa correspon als Diputats i al Govern, però primer als Diputats, i, per tant, la sobirania de la Cambra no pot posar-se en qüestió. I és un principi de necessitat inqüestionable que les lleis que tendeixin a reforçar les nostres institucions, que tinguin a veure amb el conjunt de la nostra collectivitat nacional, han de ser d'iniciativa negociada de la Cambra, no de generosa prestació d'un Govern monocolor.

Però quan el senyor Jordi Pujol passa al terreny econòmic, terreny que li hauria de ser tan propi, les vagues arriben a un punt incommensurable: ni una paraula sobre la crisi de la petita i mitjana empresa que estem sofrint; ni una paraula sobre la necessitat de la reconversió del tèxtil, de la situació real, no fictícia, de la construcció, de la petroquímica; ni una paraula sobre la situació d'arts gràfiques; ni una paraula sobre la transformació del metall.

El senyor Jordi Pujol ha oblidat tota una sèrie d'empreses que en aquests últims temps han tancat les seves portes; per dir-ne poques: Sedicsa, La Farga Casanoves, Secoinsa, la Moritz, Valera Ricci, Mail Ibèrica, Hilanderias de Manresa, Indústries Afa; ha oblidat que durant l'any 1979 solament s'han tancat a Catalunya 1664 empreses i ha augmentat el nombre d'obriers parats en 20.491; i quan ens parla del problema de l'atur, el senyor Jordi Pujol ens diu que és un problema «molt fosc». Molt fosc segurament perquè n'està distanciat, però molt dolorós per als treballadors que es troben immersos en aquesta situació. I no ens fa cap proposta de com anem a la reconversió industrial de Catalunya, amb uns plantejaments tecnològics nostres, propis; amb una orientació que tendeixi a augmentar els llocs de treball; amb una política que ens porti a ser competitiu. I ens parla de l'entrada al Mercat Comú i de la necessitat d'intervenir; però, ¿amb la política de deixar-nos lligar les mans davant la penetració de les multinacionals? Perquè el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat de les multinacionals. Tal vegada és que a Catalunya no han arribat les multinacionals... Però jo em pregunto: ¿què ha passat amb la

Inter, que ha passat a mans de la Grundig? Què ha passat amb l'Anglo, que ha passat a mans de la Parasonic? Què ha passat amb la Lavis, que ha passat a mans de la Sharp? Què ha passat amb la Pegaso, que ha passat a les mans de la Harvester, o amb la Motor Ibèrica, que està volejant la Nissang japonesa? I ens ha parlat de la Seat... Ah, es troba molt preocupat per la Seat, però no ens ha parlat que en aquest procés de la Seat hi ha hagut una introducció de capital multinacional, transnacional, de la Fiat, que posa pràcticament fora de les mans de l'economia catalana la possibilitat d'incidir en tot això. Senyor Pujol, és veritat, ens hem de preocupar de la situació industrial de Catalunya, però hem de procurar que la nostra estimada, la nostra volguda Catalunya, que no és sols patrimoni de la nostra llengua i de la nostra cultura, sinó que també és una realitat socio-econòmica, no quedi convertida en un suburbi de les multinacionals. Que les nostres petites i mitjanes empreses no les cridem sols a l'hora d'anar a les eleccions, a l'hora de demanar diners per a les campanyes electorals, sinó que les tinguem en compte a l'hora d'orientar la nostra política econòmica, a l'hora de fer una seriosa reconstrucció industrial del nostre país.

I el senyor Jordi Pujol ens ha parlat del camp, però ha silenciado un dels anhels més importants de la nostra pàtria: la desaparició de les Cambres Agràries, la substitució de les Cambres Agràries pels organismes de Servei Agrari... ¿Quina és la posició del seu projecte de Govern, davant un problema tan sentit? ¿Quina és la seva posició davant la necessitat d'impulsar un autèntic moviment cooperatiu, tenint en compte la importància de l'empresa agrícola-familiar, com ell ha dit?

I el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat gens ni mica —tal vegada perquè la seva proposta era ageogràfica— de la reestructuració pesquera, de la necessitat dels nostres pescadors de plantejar-se seriosament una política de reestructuració que tingui en compte el cubicatge, el tonatge, que tingui en compte la necessitat de la regulació de les vedes, la necessitat de la regulació de les trames, de les xarxes...

Però el senyor Jordi Pujol ens ha parlat també, molt genèricament, com sembla que volia ser el seu estil, de la necessitat de la potenciació cultural i lingüística de Catalunya. Sap que aquest és un terreny de fàcils coincidències. Però cal dir, també, que en aquest terreny hi pot haver també diferències importants. Perquè quan es parla de la política educativa, quan es parla de la llibertat d'ensenyament, voldriem saber de quina política educativa s'està parlant, de quina llibertat d'ensenyament s'està parlant; si està parlant o no de l'Estatut de Centres Docents aprovat en el Parlament espanyol, o s'està parlant de quelcom diferent. I quan es parla d'ajudar la cultura catalana, volem saber si es tracta d'una fomentació clientelar o si, en realitat, el que es vol de veritat és dotar d'instruments de creació cultural incondicionalment posats a mans de la nostra collectivitat.

Senyor President, prego que, si em passo del temps, tingui la bondat d'avisar-me.

Perquè, en realitat, el senyor Jordi Pujol ha parlat que ell representa un partit nacionalista, que si la Cambra el

vota, votarà un govern nacionalista, un programa nacionalista... Senyor Jordi Pujol, vostè no es troba a la Cambra espanyola, ni es troba al Parlament Europeu. Es troba al Parlament català; un Parlament que, per si mateix, és un Parlament nacional. I aquí, el que volem votar és un Govern nacional, una política nacional, una política catalana de la qual som tots corresponsables, perquè en aquest Parlament, totes les Diputades, tots els Diputats, tenim una voluntat nacional, catalana, indiscutible. I amb la seva intervenció el senyor Jordi Pujol ha perdut tota credibilitat davant un sector importantíssim de la nostra collectivitat nacional: els catalans d'immigració. No es pot dir que s'ha inventat un dia que som catalans tots els qui vivim i treballem a Catalunya, i després, a la pràctica, reservar-ho per a alguns només dels qui treballem a Catalunya. No, no, no, no! Cal arbitrar una política per al que avui és el conflicte cultural més important que Catalunya té plantejat, que és el lingüístic. I no es pot parlar només del que és fonamental: que el català és llengua pròpia de Catalunya, sense dir a continuació que és llengua pròpia, però no exclusiva; sense deixar ben clar que el procés d'integració, si és realitzat, ha de ser voluntari, progressiu, sense violències i respectant les manifestacions culturals de la immigració. Si no, el que s'està promovent és una desconfiança, un ressentiment, una dificultat per a fer de la nostra collectivitat una sola collectivitat, per a instal·lar-nos en un procés que eviti una cristallització bicultural a Catalunya.

I, és clar, el senyor Jordi Pujol s'ha oblidat de moltes coses, i no és perquè la Cambra li hagi limitat el temps, que tots varem desitjar que el senyor Jordi Pujol pogués parlar tantes hores com volgués. Però, ¿per què no ens ha dit res, el senyor Jordi Pujol, de la política energètica a Catalunya? Per què no ens ha dit res de quin model de creixement i quin model de societat hem d'impulsar? Per què no ens ha dit res del perill d'instal·lació de noves centrals nuclears a Catalunya? Ah! ¿És que ho ha posposat, com el seu programa, per a la verema, quan hagi madurat el raïm el setembre? És avui que ens demana el seu vot, és avui que volem conèixer quines són les seves posicions concretes, les seves posicions reals, sobre problemes tan importants com aquest.

I el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat de la joventut. Com si Catalunya no tingués joventut... Ah! Ha parlat un moment de la paraula «juvenil», però referida a la delinqüència. Ens ha parlat de la delinqüència juvenil. S'ha recordat dels joves a l'hora de la delinqüència. I és veritat. Hi ha delinqüència juvenil. El que és menys cert és que el camí per a solucionar els problemes de la delinqüència siguin només la repressió, i fixin-se, senyores Diputades i senyors Diputats, que entre les propostes de senyor Jordi Pujol només n'hi ha de repressives: coordinar les forces d'ordre públic i la creació de la Policia Autònoma. Segur, segur que en deu tenir moltes altres però no ens les ha dites. Ha estat llàstima que no hagués conegut quins altres plantejaments té, de cara a la delinqüència: de la delinqüència en general i de la delinqüència juvenil. I ha estat una llàstima que no ens hagi dit com comptarem amb la joventut de Catalunya, perquè sense la joventut podrem estar molt cofois, però n

reconstruïrem Catalunya. O incorporem en el nostre projecte tots els sectors socials amb potencialitat de transformació, o no farem avançar Catalunya. I la joventut és una realitat, i una realitat que no ens escolta i una realitat que no va a votar i que cal no imputar-ho a les seves culpes, sinó a les nostres. Cal examinar això un xic autocríticament. Cal examinar això amb voluntat d'entesa. Cal començar a pensar que la joventut té entitat en si mateixa, que no cal dir-los: «No us preocupeu; encara que no ho vulgueu, ja deixareu de ser joves, i quan sigueu grans, ja podrem parlar, però, ara per ara, ni parlieu ni parlem de vosaltres.» No, no! La joventut cal incorporar-la amb el seu protagonisme, amb tota la seva força, amb la capacitat, no de futur, sinó de renovació, actual.

I el senyor Jordi Pujol no ha parlat —i suposo que no ha estat per descortesia— de la situació de marginació en què estan situades les dones. Hi ha un problema real, jurídic, social, fàctic, de marginació de la dona. Hi ha una realitat en la nostra collectivitat que fa pocs dies s'ha vist reflectida amb els escarafalls que s'han fet quan s'ha vist que s'intentava informar les dones del que és el seu dret, del que és la responsabilitat de la collectivitat. D'això, ni mitja paraula. Potser és per això que fem governs només d'homes, però, en realitat, aquesta és una necessitat fonamental d'una política de govern.

El senyor Jordi Pujol ens ha dit que ell, si és President, i si no ho és també, defensarà la personalitat, la representativitat del cap de la nostra institució. I nosaltres entenem que la proposta de no separar les funcions representatives de les funcions executives cedides a un Conseller primer, compromet el President de la Generalitat amb les contingències de la política quotidiana; i en certa forma, si el senyor Jordi Pujol arriba a ser elegit, amb la proposta que ha aportat avui, haurà compromès, en certa forma, aquesta personalitat. Per tant, nosaltres entenem que cal que el President sigui el President de tots els catalans, d'una Catalunya que hem de fer entre tots, i que, per tant, la figura del President cal respectar-la des de fora i des de dins, quan s'intenta materialitzar-la, i per això nosaltres creiem que la proposta del senyor Jordi Pujol es desqualifica també per aquesta manca de separació. Ell ens ha dit que qualsevol crítica que s'hagi de fer als homes i dones —perdó—, als homes i homes que componen el seu Govern, que li sigui adreçada a ell mateix; jo voldria fer, encara que sigui breument, una reflexió sobre la proposta de la Conselleria de Treball. Una Conselleria que no representa la presència de la classe treballadora en el Govern de la Generalitat. I una Conselleria des de la qual el senyor Jordi Pujol ens fa la proposta que s'avanci cap a un acord marc. Jo voldria recordar-li, al senyor Jordi Pujol, en primer lloc, que l'acord marc signat al nivell d'Estat no ha estat una tasca de govern, malgrat que el Govern l'hagi vist amb ulls benevolents i satisfets, sinó que ha estat un compromís entre les central sindicals i les organitzacions empresarials; que plantejar-se fer un acord marc des del Govern expressa, si més no, una mentalitat empresarial que correspon a altres nivells i no als alts dissenys d'un Govern de Catalunya.

Una altra cosa seria ja parlar d'uns pactes generals com varen ser els Pactes de la Moncloa. I potser s'ha confós el senyor Jordi Pujol, però també cal recordar que els Pactes de la Moncloa que vàrem signar tots els Grups parlamentaris, després, dipositats en mans d'un Govern monocolor, no varen ser realitzats, i, per tant, van anar en detriment de la classe treballadora. Una vegada més torna a aparèixer la necessitat que, per a donar confiança a un Govern, cal estar corresponsabilitzat, no des de fora, no amb benevolència, sinó des de dins i amb plenitud de responsabilitats, de deures i d'obligacions.

És per això, honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, que el Partit Socialista Unificat de Catalunya, a través del seu Grup parlamentari, demana que la Cambra refusi la proposta que en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió ens ha presentat el senyor Jordi Pujol. I que el senyor Jordi Pujol i el seu Grup entenguin per al bé de Catalunya la lliçó d'aquest refús. Que aprofitin les quaranta-vuit hores que queden per a la propera sessió perquè des d'aquí puguem escoltar el que no hem escoltat avui; si més no, una guspira de confiança que se'ns ofereix per a presidir la Presidència de la Generalitat un home d'Estat: una ombra de confiança que hi ha un programa real de Catalunya, que vol dir arrelat en la nostra situació actual, i que hi ha una composició de Govern que compta amb la confiança del Parlament, que, no ho oblidem, vol dir la confiança del nostre poble, perquè avui som aquí, no amb una representació individualitzada, sinó a través de la confiança que ens ha donat el nostre poble. Esperem, desitgem, que Convergència i Unió compleixi amb aquesta confiança i ens ajudi a tots a complir-hi.

El senyor PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El senyor JOAN REVENTÓS: Honorable senyor President del Parlament de Catalunya, senyores Diputades, senyors Diputats. Abans de res unes primeres paraules de salutació en nom de tots els Diputats que formem el Grup Socialista en aquest Parlament.

Aquesta no és una institució de nova creació a Catalunya. Com digué el President Francesc Macià el 24 d'octubre del 1932, les antigues Corts Catalanes foren de les primeres d'Europa. Aquell any el Parlament de Catalunya es constituí com ara gràcies a la fidelitat i tenacitat del nostre poble en les reivindicacions de les llibertats nacionals i del dret a l'autogovern. És, doncs, amb emoció que els socialistes tornem a ser en aquest Parlament. Hi tornem a ser amb una presència notable, i hi som, com tots vostès, i hi venim com a representants del poble de Catalunya, amb la voluntat de fer-nos dignes de la confiança que ell ens ha donat.

Abans d'entrar en la matèria específica d'aquesta intervenció, la representació que ostento m'obliga a fer algunes reflexions del balanç de l'etapa que ens ha portat a l'acte d'avui. En ella, els socialistes hem estat punta de llança de la recuperació democràtica i de la recuperació de l'autogovern de Catalunya. És el procés polític que, a partir de les eleccions del 15 de juny del 1977, transformà la reforma política en un procés constituent en què s'aconsegui, primer, el restabliment de la Generalitat, i

amb el retorn del President Josep Tarradellas, un Govern d'unitat a la Generalitat provisional. Després, l'elaboració i aprovació de la Constitució, i després l'elaboració de l'Estatut de Sau i la seva defensa a Madrid. També la democratització i posta en marxa dels nous ajuntaments.

Cal recordar que aquests resultats han estat assolits en el context d'una crisi econòmica a què nosaltres, els socialistes, hem contribuït responsablement a afrontar, negociant els Pactes de la Moncloa en el seu dia, i, en aquests darrers temps, donant suport a l'acord interconfederal entre la CEOE i la Unió General de Treballadors. Avui acabem una etapa difícil i determinant del nostre poble, la de la recuperació d'allò que per a molts semblava impossible: l'autogovern de Catalunya. Sabiem que era una acció política difícil i responsable, que generaria uns costos per al nostre Partit, que assumim perquè pensem que aquest ha estat el nostre servei a l'etapa que tanquem i perquè estem guiats pel criteri d'anteposar els interessos de la majoria del poble de Catalunya als interessos de partit.

Les eleccions del 20 de març i la constitució d'aquest Parlament obren una nova etapa en la vida política de Catalunya. L'Estatut d'Autonomia consagra la democràcia parlamentària com a forma política del nostre autogovern, i tots ens hem d'esforçar a enfortir les arrels populars de les nostres institucions i a aconseguir el seu ple funcionament democràtic, una etapa en la qual els socialistes assumirem el nostre paper. La democràcia s'expressa sempre pel respecte a la voluntat popular. En la pràctica, vol dir que els resultats electorals marquen que el partit o la coalició situat en primer lloc és el que té en primera instància la responsabilitat de presentar un candidat a la Presidència de la Generalitat, proposar un Consell Executiu i exposar un programa de govern d'acord amb allò que hagi exposat al poble al llarg de la seva campanya electoral. Qualsevol altra opció en primera instància seria desvirtuar el sentit del vot del poble que nosaltres, els socialistes, acceptem i acceptarem sempre.

Ara bé, si el candidat al Consell i el programa que es presenta no són acceptats pel Parlament, és palès que altres opcions són possibles. A ningú no se li escapa que els resultats del 20 de març ofereixen en el seu conjunt una major implantació de les forces polítiques d'esquerra. És en aquesta lectura dels resultats electorals i en la voluntat socialista de sacrificar els interessos de partit o personals en favor de la cristallització d'aquesta majoria parlamentària d'esquerra, que varem donar suport a l'actual Presidència del Parlament elegida amb els vots del nostre Grup, el primer entre les forces d'esquerra en aquest Parlament.

I anem ara al tema central de la meua intervenció. Hem escoltat, amb l'atenció i el respecte que ens mereix, el discurs del candidat a la Presidència de la Generalitat senyor Jordi Pujol exposant el programa de govern i la proposta de persones per a integrar el Consell Executiu. De les seves paraules, se'n desprenen algunes valoracions que cal i vull contestar. Implícitament, ha vingut a dir que aquest no és el Govern que ell hauria volgut per a Catalunya; que ha demanat la nostra col·laboració per a

formar Govern i que es veu forçat a compondre un Govern minoritari que ell no hauria volgut.

La nostra posició sobre aquesta qüestió és ben clara. Formava part de les nostres anàlisis anteriors als resultats electorals i constituïa un element central del compromís davant del poble. La democràcia, ja ho he dit, té una de les columnes vertebrals en el fet de l'alternança en el poder. Varem dir també que formariem Govern només sobre la base del programa socialista perquè enteníem que només un Govern constituït sobre la base d'aquest programa i sobre la base d'un equip coherent amb aquest programa podria garantir les perspectives de progrés que volem i que constitueixen el nostre projecte irrenunciable. I això, amb Convergència i Unió com a principal força de govern és impossible, i més amb el programa que ens ha estat exposat. És el que varem dir davant de les eleccions. ¿És que algú podia esperar una altra cosa? Per coherència política, per fidelitat als nostres electors i més enllà dels interessos del Partit. És ben cert que canviar avui de posicions esdevindria participar en unes parcel·les de poder que altrament ens són vedades. Però no canviem d'opinió. És aquesta coherència que ens allunya de l'oferta de participar en el Govern i ens incardina en la millor de les tradicions socialistes de no acceptar de governar amb posicions de subordinació a la dreta. Però vull aprofundir més les raons de la nostra posició. En l'actual fase política que viu Catalunya, tots sabem distingir les dues accions polítiques que, perquè son distintes, han de tenir un tractament diferent. Una és el programa i la gestió de govern, és a dir, les tasques de l'Executiu; i l'altra la institucionalització de Catalunya, és a dir, el desenvolupament legislatiu previst en l'Estatut i la dotació de continguts a la nostra autonomia. Vull examinar separatament una i altra.

El senyor Pujol ens ha explicat un programa que, al nostre judici, és un programa poc elaborat i sobretot poc concret. Realment entre el que ha dit i s'ha compromès durant la campanya electoral i el que ens ha dit avui aquest matí ens queda sempre el dubte de saber què és el que farà. Jo voldria assenyalar alguns punts inicials de les nostres discrepàncies amb el programa de govern que ens ha exposat aquest matí el candidat a la Presidència de la Generalitat.

Una de les primeres discrepàncies està en com ha considerat les relacions entre el Govern i el Parlament. I aquí, cosa que no acostumo a ser mai, haig de ser dur. Fa més de cent cinquanta anys que ningú no ha discutit la sobirania dels Parlaments, dels Parlaments en la democràcia. I un dels principis de sobirania parlamentària és que el Parlament es faci el propi reglament. I avui hem hagut d'escoltar la gosadia del candidat a la Presidència de la Generalitat, tot dient-nos que en última instància o que subsidiàriament, com ha dit, estaria disposat a enviar un projecte de reglament a aquest Parlament. Això, si fos així, a més de ser un acte de gosadia que no vull qualificar, constituïria realment un atac a la sobirania d'aquest Parlament.

Un segon punt de discrepància també important: ens ha assenyalat que el seguiment de la legislació estatal vol, segons el seu programa, que sigui fet des de la Con-

selleria de Justícia. Nosaltres creiem que precisament una de les tasques primordials d'aquest Parlament, i també de totes les institucions de Catalunya —naturalment el Consell Executiu, naturalment la Conselleria de Justícia, però en primer lloc el Parlament de Catalunya—, és el seguiment de la legislació estatal en tot allò que pugui afectar els continguts estatutaris.

Una tercera discrepància important: ha parlat el candidat, en la seva intervenció d'aquest matí, de quan aquest Parlament podrà fer les lleis. Nosaltres hem de manifestar la nostra absoluta discrepància respecte al que ha dit en aquest terreny. Aquest Parlament no pot començar a fer lleis quan comenci a haver-hi transferències. Sembla com si el candidat senyor Pujol pensés ara només en les lleis institucionals i després en les lleis sectorials, lleis que són precisament les que poden tenir repercussió directa i més immediata sobre la vida dels ciutadans de Catalunya. No! No, en primer lloc, perquè no partim de zero: el treball de la Generalitat provisional ha donat ja competències a la Generalitat estatutària; i no, perquè entenem que ja des d'ara una i altra facultat són potestat d'aquest Parlament. No podem admetre, com es desprèn del discurs del candidat, que el poder legislatiu d'aquesta Cambra quedi condicionat pel procés de la negociació de transferències. Dir això és tant com retallar l'Estatut per endavant.

Respecte a la política de transferències en si mateixes, vull expressar aquí, en nom del nostre Grup, la voluntat política, voluntat profundament sentida pels socialistes, la voluntat solidària amb la política de transferències. Vetllarem per aquesta unitat de totes les forces polítiques amb la defensa dels serveis i recursos que l'Estat està estatutàriament obligat a transferir-nos, i expressarem aquesta voluntat solidària en aquest Parlament. Però les transferències són més que això. Són també, i aquesta és la gran segona absència del programa de govern que hem sentit aquest matí, un programa polític, establint, en les transferències, prioritats, calendaris, continguts, criteris polítics sobre punts tant decisius com el personal, les mateixes valoracions i les fórmules de connexió amb les respectives Conselleries; i d'això, el candidat, no ens n'ha dit pràcticament res.

A més d'aquestes vaguetats, hi ha incongruències en la intervenció del candidat en exposar el seu programa en relació amb les transferències, que és una de les peces cabdals de la política immediata. Incongruències com la de donar a la Conselleria d'Economia i Finances la responsabilitat primordial de les valoracions, quan aquesta responsabilitat està, per l'Estatut, atribuïda a una Comissió especial. És evident que sense superar aquestes vaguetats i inconsistències no podrà fer-se efectiva la idea que nosaltres reollim, proposada pel candidat, d'un front unitari de tot el Parlament de Catalunya per a assolir la immediata transferència de serveis.

Vull anar més endavant en la nostra valoració del programa que hem escoltat aquest matí. Més que un programa era un llistat, un catàleg de problemes. Però era un programa sense fixar prioritats. No hi havia pressupostos mínims per a programar les funcions prioritàries que des del Consell Executiu es volen portar endavant. Jo

diria, per dir-ho amb frase ben col·loquial, que no sabem per on es vol començar i encara sabem menys per on es vol acabar. És evident que de les competències recollides en l'Estatut en un calaix, se n'han fet dotze calaixos, que són dotze Conselleries, però en cap moment no se'ns ha explicat amb quins criteris s'ha fet i s'ha formulat aquest projecte de dotze Conselleries.

Tenim un desacord global amb les idees del programa presentat, i això, ¿per què? Perquè el programa de govern que exposava el candidat és un programa substancialment diferent del nostre. Ja ho sabíem. També té alguns punts de coincidència. També ho sabíem. Però allò important és que l'alternativa global, el projecte polític que li dona suport, encara és més diferent.

El nostre és un projecte polític, un projecte nacional, amb una concepció diferent de com ha de ser la gestió del Consell Executiu en la reconstrucció nacional de Catalunya, que veiem i volem centrada pels treballadors i les classes populars catalanes en una perspectiva de progrés i de canvi. I un partit socialista no està fet per satisfer possibles apetències personals o de grup, sinó per avançar amb coherència, en el sentit dels nostres objectius de construcció de la Catalunya del poble treballador, de la Catalunya justa, lliure i solidària.

I, senyores i senyors Diputats, això no són paraules; les diferències globals s'expressen també amb objectius diferents de política concreta entre el programa que ha exposat el candidat i el programa que nosaltres defendem.

He parlat de la política de prioritats que per a nosaltres és essencial, però vull exemplificar alguns casos concrets. En matèria d'ensenyament, em plau de constatar que per primera vegada i amb claredat el candidat coincideix en la necessitat d'aconseguir una major inversió en l'escola pública i també que s'expressa a favor d'una escola gratuïta igual en qualitat per a tots. Però lamentem que no hagi recollit la idea de la programació pública en l'educació, que no ha manifestat; no s'ha manifestat per la concepció de l'educació com a servei públic, irrenunciable per a nosaltres i plenament compatible amb la iniciativa privada i el respecte al pluralisme.

Senyor candidat, no hi ha una concepció europea de la llibertat de l'ensenyament, n'hi ha moltes i moltes en l'Europa occidental; i, fins avui, la manifestada pel candidat, no ara en aquest Parlament sinó en el Parlament de Madrid, es correspon amb les concepcions més retrògrades de l'ensenyament. I també dic que ha manifestat reticències sobre allò que ha estat sempre la definició de l'escola catalana, que és l'experiència pedagògica.

En una altra àrea, en un altre camp del programa, trobem a faltar un projecte capaç de fer possible la incorporació dels catalans d'immigració, la vehiculació en la construcció nacional de Catalunya d'allò que ha estat un ingredient històric, constant, el que Vicenç Vives definia com l'aportació vivificadora de la immigració.

En aquest sentit creiem imprescindible l'establiment i l'explicitació d'un sistema de garanties de tots envers tots i el disseny de mecanismes concrets, a nivell d'escola, mass-media, de política urbanística, que són els que han

d'afermar Catalunya com a una única comunitat nacional.

¿I què direm de la política d'obres públiques? Des de la titularitat de la Conselleria que canvia i, segons ens diu el candidat, deixa de ser Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, constatem mancances profundes en el programa que ha exposat aquest matí. És evident que el problema prioritari a Catalunya en aquesta àrea són les aigües, però una política d'obres públiques ha de fonamentar-se en estudis sòlids, en estudis i en la participació de tots els sectors territorials afectats. I ara, en aquest moment, centrar-se en un objectiu prioritari en funció d'un problema territorial concret, és no tenir en compte les necessitats globals i les prioritats que se'n desprenen.

¿I què direm del que ens ha dit dels problemes de la seguretat ciutadana? És evident que aquest és un dels grans problemes de la nostra societat, però aquí la improvisació del programa de govern del candidat, aquest matí, és total. Des de l'expressió que cal afrontar els problemes de la seguretat ciutadana —entre cometes ho dic— «sigui com sigui», i aquest sigui com sigui, que té elements tan diferents com són la coordinació de la política municipal, una política en la Junta de Seguretat o la creació d'una policia autònoma, expressa la total absència de programa de govern en aquest camp. S'ha de dir com, de quina manera, de quina forma, amb quins mitjans i amb quins finançaments es vol crear, per exemple, aquesta policia autònoma, i, sobretot, s'hauria de definir la política a fer a la Junta de Seguretat que és una de les polítiques essencials per a afrontar la seguretat ciutadana en el pròxim futur.

Ha parlat d'una de les altres lleis importantíssimes per al futur polític de Catalunya que és la llei electoral, i no ha fet cap referència a criteris sobre com ha de ser aquesta llei electoral que ha de regir la composició de la segona legislatura d'aquest Parlament. Per a nosaltres hi ha tres valors d'una futura llei electoral que volíem haver sentit i escoltat del candidat. Aquella regla democràtica fonamental que diu: una persona —no dic un home, dic una persona—, un vot: la proporcionalitat; aquella regla que per a Catalunya és clara: que tots els àmbits territorials amb personalitat pròpia han de tenir representants en aquest Parlament; i també aquella regla: que totes les circumscripcions electorals han de tenir una representació política plural.

I anem ara al programa econòmic. I prego el senyor President una mica de tolerància amb la meua intervenció. També aquí convindran els senyors Diputats que poc programa econòmic ens ha exposat el candidat. Jo diria, i convindrà amb mi el candidat, que en altres ocasions ell i jo, en una altra cambra, hem reclamat d'un president, a Madrid, un programa d'acció econòmica i social. Avui l'haig de reclamar aquí, en la primera sessió de debat polític en el Parlament de Catalunya, al candidat a la Presidència de la Generalitat, perquè no ha exposat un programa econòmic i social. Ens ha parlat que fins al mes de setembre, i falten molts mesos per al mes de setembre, no portarà a aquesta cambra un programa econòmic. I això en un període de crisi, en un període en

què els problemes s'agreugen de dia en dia amb una gravetat extraordinària, i qui més ho senten són els treballadors, la pagesia, les capes populars; jo haig de dir clarament que això és inacceptable. Ens ha dit que la Conselleria de Finances és la que hauria de seguir la política parlamentària feta a Madrid en el terreny dels pressupostos. Certament, però també ho ha de fer aquest Parlament i és tasca que haurà de complir aquest Parlament.

Alguns dels altres que han intervingut abans que jo en nom del Grup Socialista ja han parlat d'altres aspectes concrets, com de l'absència del programa econòmic de la política agrària. No ens ha dit res de política agrària en un tema que ha mobilitzat mantes vegades la primera de les organitzacions sindicals agràries d'aquest país, la Unió de Pagesos: què pensa fer amb les Cambres Agràries. No hi ha una paraula, en la política de pressupostos, de criteris per a formar el pressupost de la Generalitat d'aquí a final d'any. No hi ha paraules respecte a intencionalitats i projectes de reconversió industrial. I aquí vull dir una cosa molt concreta. En la seva campanya electoral el candidat i el seu partit van dir que si governaven els socialistes, si governaven les forces d'esquerra, augmentaria la crisi econòmica i social, i que sols ells podien fer una política que reduís el problema de l'atur. En aquest sentit, nosaltres reclamarem, estarem i estarem especialment amatents als processos d'inversions privades i públiques, i exigirem, des d'aquest Parlament, al Govern de la Generalitat, mesures puntuals, concretes i efectives per a la creació de llocs de treball, estimulants la inversió privada i creant també formes concretes d'inversió pública de les quals tampoc no ens ha parlat. I respecte a la política de les Caixes d'Estalvis, tampoc no ens ha dit el candidat quina política vol fer amb les primeres institucions financeres del país; no ha definit una política perquè tots sabem les pressions que existeixen des dels poders tradicionals per a trencar el principi de territorialitat de les Caixes d'Estalvi, que voldria dir tant com posar-les fora de la competència exclusiva que l'Estatut dona avui a la Generalitat i a aquest Parlament per a legislar sobre elles. Quedem plenament insatisfets quan el senyor Pujol ens proposa la creació d'un Consell Consultiu de Crèdit format per diverses entitats financeres que no és res més que un aigua-barreg; quan, a més, sabem que en el passat no es va donar suport a aquella gran possibilitat que ofería la proposta de crear un Institut Català de Caixes d'Estalvis.

Sobre l'acord marc. Bé, nosaltres hem estat l'únic partit polític a Catalunya que hem donat suport a l'acord marc. Acord que és el resultat d'un procés d'acció responsable d'una central sindical, la Unió General de Treballadors, que arriba a un acord amb la CEOE. I jo vull dir al candidat que reclamar un acord marc català penso que és, d'una part, no saber exactament el que significa un acord marc interconfederal, que vol l'autonomia de les parts, que en tot cas implica quelcom que el senyor candidat no ens n'ha parlat, que és la capacitat del poder executiu per a tenir iniciatives i poder incidir en la política de rendes, que precisament amb mesures i prudència cauteloses ha dit que la Generalitat no tindria. De tota manera jo vull dir que estem oberts a tot procés per

millorar les condicions de treball, i fer-ho amb responsabilitat, però això sí, respectant sempre les parts afectades. I encara més, el candidat res no ens ha dit de quelcom que per a nosaltres els socialistes és també fonamental en un programa de la Generalitat de Catalunya: la concepció de l'avenç en la consolidació de la democràcia, de l'aprofundiment de l'autonomia, i aquesta expressió que és la de la solidaritat amb els altres pobles, la de la voluntat d'ajudar a construir l'Estat de les autonomies.

Voldria assenyalar moltes altres mancances, però estic acabant el meu temps si no l'he acabat ja. Mancances en la política de la dona, en la política juvenil, de la joventut, manca tremenda, cap, pràcticament, referència a la Seguretat Social, i de la política a fer amb la Seguretat Social, que va ser un dels combats més durs en la negociació i defensa del projecte d'Estatut a Madrid, i on al final es van aconseguir competències importants en una política des de la Generalitat per a la Seguretat Social.

Tornant a tot el que és el desenvolupament legislatiu de l'Estatut, vull referir-me a les Diputacions de les quals el candidat ha parlat. Sobre les Diputacions, els socialistes —i vull tornar-ho a dir en aquest moment, aquí, davant del Parlament— ens mantenim fidels al nostre compromís electoral, encara que haig de dir que ningú no s'hi va afegir; vàrem dir que, fos quin fos el resultat electoral, impulsaríem un calendari de treball que implica dos eixos d'actuació: unes lleis bàsiques que puguin ser expressió de la màxima representació de les forces amb presència en aquest Parlament i, en segon lloc, la desaparició pràctica de les quatre Diputacions dins de la Generalitat. Ningú no s'hi va afegir a aquella proposta. Malgrat això, els socialistes mantenim el nostre compromís i des de la nostra perspectiva farem tot el que sigui absolutament necessari perquè aquest calendari i aquests eixos es compleixin.

Senyores Diputades i senyors Diputats, en aquesta nova etapa que comencem els socialistes assumim un nou paper d'acord amb el veredict del vot del poble, un nou paper fet de coherència en relació amb les nostres posicions de sempre i de fidelitat als nostres electors i al conjunt del poble de Catalunya. La nostra actitud, com he dit, serà alhora vigilant i responsable. Responsable en el necessari esforç de tots per remodelar des de dins la naixent autonomia i vigilant en la defensa dels interessos del poble treballador i en la defensa dels interessos de Catalunya com a nació. Dues dimensions que els socialistes sabem indestruïbles i esdevingudes en la nostra història una mateixa voluntat de progrés i de canvi: la voluntat que els socialistes continuem encapçalant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria en primer lloc jo també expressar la joia i l'emoció de les Diputades i dels Diputats del nostre Grup parlamentari per la recuperació del Parlament, la primera institució democràtica de Catalunya, i també la nostra satisfacció perquè som aquí, juntament

amb els altres Grups, en aquesta etapa important de reconstrucció nacional.

Que ningú no se sorprengui, començant ja la nostra intervenció, si dic que el nostre Grup parlamentari sí que donarà ple suport a la candidatura del Diputat senyor Jordi Pujol, al seu Govern i al seu programa de govern. El nostre Grup parlamentari donarà en tot moment suport al Govern i al seu programa si el candidat surt investit, i desitgem una profunda i necessària col·laboració entre l'Executiu i el nostre Grup parlamentari que, repeteixo, li donarà suport, tot i remarcant la clara separació entre el poder executiu i el legislatiu i el paper principal que ha de jugar en la vida política catalana aquest Parlament, que és, com deia abans, la representació democràtica del nostre poble.

Com tothom pot comprovar amb una breu anàlisi de les distintes forces polítiques presents en aquest hemicle, i després d'haver escoltat amb molta atenció per part nostra les distintes intervencions dels líders dels altres Grups parlamentaris, la tasca que ens proposem realitzar no és gens fàcil. Ho sabem perfectament. Però sí que volem afirmar en aquest moment que assumirem, evidentment, repeteixo —si la Cambra aprova el candidat al qual donem suport— la nostra responsabilitat buscant i trobant les majories parlamentàries necessàries per a donar a Catalunya l'acció de govern estable que necessita. Ens anima, en aquest sentit, l'afirmació d'algun Grup de no realitzar una oposició sistemàtica que hem sentit avui aquí, aquesta tarda.

Creiem que Catalunya, en aquests moments, necessita unes forces polítiques que assumeixin la tasca de govern, i aquestes són, si la investidura surt, Convergència i Unió. Però també Catalunya necessita una política d'acords bàsics en el Parlament per al desenvolupament institucional i per a altres lleis fonamentals. I això no perquè ho digui l'article 30 de l'Estatut, que l'article 30 de l'Estatut fixa les tasques del Parlament que són unes tasques normals com les que hi ha en tots els Parlaments occidentals, és a dir, el poder legislatiu, el control del Parlament i l'impuls de la política de govern. Això són tasques parlamentàries que, efectivament, aquest Parlament ha de realitzar. Però el que farà el Parlament ho decideixen les forces aquí presents, i nosaltres, que se'ns permeti dir-ho, també som una de les forces aquí presents, i que, per tant, podem fer propostes. Per tant, la nostra proposta, i en això hem estat un dels primers a dir-ho, és que hi ha d'haver una política d'acords bàsics, una política en certa manera parlamentària-unitària en el tema del desenvolupament institucional. I Catalunya, que necessita unes forces que assumeixin el govern, que necessita una política d'acords bàsics en aquest Parlament, necessita també una oposició. Un dels fonaments de la democràcia, a part del respecte de les llibertats, és precisament l'existència de l'oposició. I ho dic aquí perquè s'ha parlat molt de govern d'unitat, i creiem que tot demòcrata ha de creure que del joc govern-oposició, per dur que a vegades pugui semblar, en surt normalment un bé per al país. Tenim especial interès a destacar aquest fet i a donar valor al paper de l'oposició, sobretot en sortir, com deia abans, el nostre país, d'un Govern d'unitat, cosa que no

vol dir que en molts aspectes bàsics no es pugui practicar una política d'unitat; és molt diferent un govern d'unitat política d'acords bàsics en temes fonamentals i no conjunturals.

Entenem que la nostra intenció, clarament demostrada aquí pel candidat, de no presentar ni realitzar un programa partidista, un programa de partit, sinó un programa molt més ampli, encara que el govern sigui forçadament monocolor, també conduirà l'oposició a defugir en temes bàsics de desenvolupament institucional una oposició partidista. La política catalana d'aquests últims temps ha estat tan marcada per les eleccions successives que la tònica general de la política ha estat sovint, per part de tots, electoralista. I ara, per anar bé, creiem que hauriem d'entrar en un període de realitzacions legislatives i pràctiques de creació de realitats, de creació d'infraestructura de tota mena, institucionals i físiques, tan necessàries al nostre país, donant en aquesta nova etapa, en aquest impuls de la política catalana, el paper preponderant que pertoca a aquesta institució, és a dir, al Parlament.

Si el Govern no pot ser d'ampla coalició o majoria, contràriament a la nostra voluntat, si que el programa pot ser l'equivalent al programa que haurà fet aquesta coalició o aquesta majoria. Per tant, jo crec que el candidat, aquest matí, efectivament, ha destacat unes prioritats, ha destacat uns objectius i ha parlat d'uns mitjans per a realitzar aquests objectius i aquestes prioritats les quals, a més a més, ha detallat en algun cas i això pot haver difuminat aquestes prioritats. Es tracta del desenvolupament institucional que hem de realitzar, i que hem de realitzar en aquest Parlament. Es tracta del tema de traspàs de serveis, en els quals ha ofert d'una manera clara una política unitària de totes les forces aquí representades, i per això no ha definit, potser com han demanat algunes forces que aquí han intervingut, uns calendaris i unes preferències, perquè ha ofert en aquest cas una política unitària en les Comissions de traspàs, i sabem perfectament que n'hi ha diverses. Una de les altres prioritats que també ha destacat el candidat és la defensa de l'economia, la supressió de la crisi econòmica i combatre amb la mateixa superació de la crisi el problema més greu que avui dia té Catalunya, que és efectivament l'atur.

Hem sentit crítiques al Govern, crítiques perquè no és un Govern d'unitat, i voldria dir que aquí moltes propostes d'unitat s'han fet amb candidat propi; crítiques a la composició del Govern, que sigui minoritari, però crítiques concretes al programa n'hi ha hagut per part d'alguns Grups, però no han estat realment les crítiques que han abundat, i aquí havíem de debatre un tema fonamental de programa. La definició d'objectius de prioritats i, sobretot, de mitjans és mot més fàcil en un país estructurat políticament que no pas a Catalunya, i d'això n'hem de ser conscients perquè tots plegats, Parlament i Govern, tenim com a vertader objectiu prioritari de convertir l'Estatut, que avui dia en la majoria dels seus aspectes és simplement un paper, en una realitat viva. Dins d'aquesta òptica ens sembla primordial la proposta, que em sembla que ha estat aquí mal recollida, de relançament, amb força i amb activitat, dels traspàs de ser-

veis, i que també això, com deia abans, es pogués fer d'una manera unitària, amb representació, per exemple proporcional, de les principals forces representades en aquest Parlament.

Per a nosaltres tenen importància, com a Grup parlamentari, les propostes del candidat sobre el desenvolupament institucional previst pel mateix Estatut: les lleis sobre el Parlament, sobre el Consell Executiu, sobre el President. Lleis que indica el mateix Estatut d'Autonomia i que podrien constituir el que en diem l'Estatut Interior de Catalunya, és a dir, bàsicament l'organització de les nostres institucions d'autogovern. Vàrem ser dels primers a dir que seria convenient que sorgissin del mateix Parlament, i que no fos un projecte presentat per l'Executiu i modificat o no mitjançant esmenes. I aquí no em refereixo al reglament del Parlament, que òbviament surt del Parlament, em refereixo al projecte d'Estatut Interior, que podria perfectament ser presentat per l'Executiu i que ho serà si aquest Parlament ho decideix. Però aquest Parlament, realment ell, ha de decidir si sorgeix d'ell mateix. En tot cas, és una proposta que el candidat ha fet i que el nostre Grup abona. Creiem efectivament que seria donar la categoria que té el Parlament, és a dir, el poder legislatiu, de fer aquesta llei fonamental, sortint del Parlament amb uns acords bàsics, perquè estem tractant temes, en definitiva, constitucionals de Catalunya. I això no vol dir que proposem aquí una política de consens, una política de passadissos o de pactes aliens al Parlament, sinó una política d'acords que es facin aquí, en aquest Parlament, perquè aquestes institucions que hem de desenvolupar responen a posicions estructurals i no conjunturals, i han d'estar al servei de tot el poble de Catalunya.

Inclòs en aquest mateix Estatut Interior de Catalunya, hem de regular una cosa molt important: les relacions Parlament-Executiu, això és, com s'exercirà el control del Parlament sobre l'Executiu, quins són els mecanismes a través dels quals únicament pot caure el Govern i que permeten de canviar-lo, o bé veure si hi ha casos de dissolució del Parlament. Creiem que en aquest moment aquest és un tema de primeríssima urgència, perquè perdre certes votacions no significa res constitucionalment, però, en canvi, perdre votacions en vot de confiança o en moció de censura significa la caiguda del Govern, i d'això l'Estatut d'Autonomia, òbviament, no en diu res. Ha de ser tema d'aquest Estatut Interior de Catalunya o potser d'una llei especial i urgent. Però, en tot cas, ha de sorgir, creiem nosaltres, d'aquest Parlament.

Nosaltres, sobre aquest tema institucional, voldríem dir des d'ara que defensarem uns mecanismes que donin certa estabilitat a l'Executiu sense disminuir cap de les prerrogatives del Parlament que també, al nostre criteri —com han dit alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula— ha de ser el centre màxim del poder polític. Però la tendència europea va en aquest sentit, en la direcció de permetre una certa estabilitat de l'Executiu i de sortir d'un sistema de canvis constants de govern, conegut com el sistema, per entendre'ns, de la Quarta República Francesa.

Això no vol dir que no intentem la millor de les esta-

bilitats, com he dit al principi, que és intentar, i això ho intentarem, de constituir en aquest Parlament una àmplia majoria.

Ens ha complagut sentir que el candidat, i veure com en definitiva coincidíem els representants dels diferents Grups, destacava la importància de la Llei de Règim Local i d'Organització Territorial de Catalunya. A través d'aquesta llei podrem tornar a l'organització tradicional de Catalunya en comarques i vegueries, com correspon a la realitat natural de Catalunya, i desfer als efectes catalans les províncies que a Catalunya foren implantades amb intencions clarament centralitzadores. A través d'aquesta llei podrem fer, per a les Diputacions, el plantejament que ha fet aquest matí el candidat i que, pel que he sentit aquesta tarda, és un projecte que mereix una aprovació àmpliament majoritària de la Cambra.

Creiem que aquesta llei, per la transcendència que té en el futur de Catalunya, en la seva organització territorial, en el seu reequilibri, també haurà de ser objecte, —previs uns estudis tècnics molt elaborats i consultes, com ha dit el candidat, de certes poblacions— d'uns acords bàsics entre les diferents forces polítiques presents en aquest Parlament. Aquesta llei i el poder polític local i comarcal poden ser instruments per a corregir un dels problemes més greus de Catalunya que, com ha assenyalat el Diputat senyor Víctor Torres, és el desequilibri de Catalunya entre una zona costanera sobrepoblada i una zona de ponent o de muntanya que entra en un procés de desertització en certs sectors. Hi ha també altres mesures, com la creació d'infraestructures o la creació de centres d'ensenyament, i aquest realment és un dels temes, el desequilibri de Catalunya, que preocupa en gran manera el nostre Grup.

Una altra llei de la qual aquí s'ha parlat, en aquest Parlament, és també la llei electoral, la llei per la qual hauríem d'anar a unes properes eleccions. Nosaltres, efectivament, coincidíem tots en el fet que aquesta llei és de gran importància. Jo voldria recordar que, tant en la discussió de l'Estatut a Sau, com a Barcelona o a l'Ajuntament de Barcelona, en els debats plenaris de la discussió de l'Estatut, no hi va haver acord entre les forces polítiques. Fou impossible trobar a Catalunya una fórmula conjunta acceptada per tots per a les primeres eleccions al Parlament. I nosaltres, Convergència i Unió, en aquell moment vam perdre i ho vam acceptar plenament. Però nosaltres creiem que, per la importància que té, aquesta llei electoral, com ha dit el candidat, pot fer perfectament compatibles dos criteris: un, que nosaltres no abandonarem, que és el criteri de representació territorial, el criteri que estiguin representades totes les zones de Catalunya; i aquesta representació territorial, a Catalunya, per a nosaltres té un nom: la representació de les comarques. Creiem que aquest criteri és perfectament compatible amb el respecte als principis més purament democràtics. I creiem que, entre la representació territorial i el respecte democràtic, entre aquests dos criteris, es poden trobar fórmules perfectament acceptables per a la majoria de forces polítiques d'aquest Parlament.

El segon gran tema que ens ha plantejat el candidat és el de la defensa de la catalanitat, el tema de la llengua. El

nostre criteri passa per la normalització a Catalunya de la llengua catalana i de la cultura catalana, amb tot el respecte, i això ho diem sempre i ho repetim, amb tot el respecte, evidentment, per a la llengua i la cultura d'origen de tots els catalans, vinguin d'on vinguin.

El que ha dit el candidat, i que nosaltres abonem plenament, és que mitjançant l'acció cultural i una llei sobre la llengua hem de convertir, a la pràctica, en una realitat el que permeten la Constitució i l'Estatut, és a dir, la co-oficialitat dels dos idiomes: el català, la llengua catalana, per ser llengua pròpia de Catalunya, i el castellà, per ser llengua oficial de l'Estat.

Però s'ha de prendre una acció política d'envergadura, per a convertir realment el català en oficial. Perquè sobre aquest tema jo voldria sortir al pas d'un clima que s'està creant en certs sectors, i que en certa manera s'ha creat avui en aquesta Cambra; un clima com si nosaltres haguéssim de defensar-nos, d'excusar-nos, d'una opressió lingüística al castellà o als castellanoparlants. En absolut, no res d'això. Això ho hem dit sempre. Però sí que volem dir, d'una manera molt clara, que no podem oblidar avui, en aquesta sessió del Parlament, que la llengua marginada, la llengua perseguida, la llengua oprimida fins a límits insospitats a Catalunya ha estat el català. I al mateix temps que recuperem el Parlament, volem recuperar la plena normalitat de Catalunya, de la nostra llengua i de la nostra cultura. Amb tot el respecte per a les altres cultures presents a Catalunya, perquè la tolerància i la llibertat han estat sempre característiques no negades d'aquesta terra. Per tant, d'una manera molt clara, normalitat del català, llengua pròpia de Catalunya, que passa per l'acció cultural, per la política d'ensenyament, i sobretot, com ha dit el candidat, pels mitjans de comunicació: premsa, ràdio i televisió. I ens complau enormement haver sentit que el candidat ha destacat que és en el camp de la televisió on durem a terme una de les accions més enèrgiques del nostre govern, i ho ha dit exactament així: «No solament per la creació d'un tercer canal català, sinó per la creació i l'augment dels programes en català en els canals primer i segon de la televisió estatal.» I tot això impulsat i controlat des de les institucions de la Generalitat. Perquè, ¿quina és la llengua marginada sinó aquella que no té accés als mitjans de comunicació i que no té accés a la televisió?

El tercer gran objectiu, després del desenvolupament institucional i de l'acció de govern en el camp lingüístic i cultural, ha estat tot el desenvolupament de l'acció en el camp econòmic: l'intent de superació de la greu crisi econòmica que patim, amb la intenció prioritària —això ho ha dit el candidat— de combatre l'atur, que és avui la més gran preocupació dels catalans. Al mateix temps caldrà afavorir, com s'ha dit, des dels poders públics, un procés de reconversió i reciclatge que adapti la nostra economia als canvis fonamentals de la dècada dels vuitanta. I no oblidem que realment la dècada dels vuitanta presenta greus problemes, evidentment, segurament, també el problema de l'imperialisme o dels imperialismes, però també uns problemes que ens afectaran directament en la nostra vida econòmica, com és la continuació i l'agreujament de la crisi de les matèries primeres i de l'energia,

que continuarà i s'agreuja durant l'any 80, i l'entrada d'Espanya al Mercat Comú amb la conseqüent adaptació de la indústria catalana a un mercat dur i competitiu de 260 milions de persones. El candidat ha proposat la creació d'una comissió per al seguiment de la negociació d'Espanya amb el Mercat Comú, en la qual estiguessin representats els sindicats, els empresaris i la Generalitat. I probablement també es pot crear, i això ho dic jo en aquest moment, una comissió parlamentària que pugui seguir aquesta negociació, que, repeteixo, serà de gran importància per a Catalunya.

Però en el camp econòmic també el candidat destaca tres prioritats. I aquí tothom ha trobat a faltar prioritats. Realment, el candidat en el seu discurs potser ha oblidat certs temes, com aquí se li ha retret, perquè creiem, i això s'ha dit per membres d'aquest Parlament en altres intervencions, que un programa no és una llista de tot el que se'n acut, sinó que, realment, cal destacar les prioritats. I jo n'acabo de dir tres, de grans, i dins del tercer gran tema, que és la superació de la crisi econòmica, tres prioritats més que ens ha dit el candidat aquest matí, que són el seguiment de la política pressupostària de l'Estat —evidentment d'una importància que alguns altres representants de les forces polítiques han destacat aquí, i molt lligada amb el tema dels traspassos de serveis i les seves valoracions, tema del qual també s'ha parlat aquest matí—; l'elaboració d'un programa econòmic i social de quatre anys —a debatre en el Parlament i que rebi, si és possible, l'aprovació de les distintes forces polítiques del país; és a dir, uns pactes econòmics i socials, però no que es facin fora d'aquest Parlament, sinó que es facin aquí dins, i del qual el candidat ha indicat les línies principals aquest matí—, i el tercer gran tema dins de la superació de la crisi econòmica és la concertació amb les principals forces socials del país per a impulsar i ajudar des de la Generalitat la capacitat d'iniciativa, vetllant perquè cap dels grans factors que entren en joc en el procés econòmic —sindicats, empresaris i consumidors— no en surti lesionat, i a més exercint, des de la Generalitat, un paper d'impuls i d'arbitratge.

El candidat, després, ha indicat una sèrie de lleis sectorials, sense dir que haurien d'anar forçadament després de les transferències de serveis; una sèrie de lleis sectorials en el camp agrícola i industrial, d'atracció d'inversions. Ha indicat també els organismes autònoms necessaris per a la superació de la crisi, com l'Institut Català de Promoció del Comerç Exterior, l'Institut de Foment Empresarial. Tot això seran instruments, les lleis i els organismes, que hem de tenir per a portar a terme aquesta política econòmica.

Però voldria dir, i això ho han indicat el representant del Partit Socialista i el representant de Centristes, que el nostre Grup parlamentari, efectivament, pensa dedicar una atenció prioritària a l'endegament d'una política que permeti una real acció de govern en matèria econòmica, impossible sense unes finances sòlides de la Generalitat. I aquest és, segurament, junt amb els altres, un dels temes més difícils de l'Estatut. Des d'ara, des d'aquest moment, s'ha de preparar, i aquest, com deia, és un objectiu primordial: la negociació en tema financer, en tema de

valoracions, que d'aquí a sis anys, segons l'Estatut, configurarà definitivament les finances de la Catalunya autònoma.

I hem de dir que no hi haurà una autonomia real sense finances autònomes, que avui dia no existeixen a la Generalitat. Avui dia seria enganyar-nos dir-nos que existeixen, que les fonts de finançament principal que tindrem, com ha dit també el candidat, seran les quantitats afectades en els traspassos de serveis, amb el seu cost efectiu, amb la inversió que comporta. Però realment, la gran negociació que ens permetrà potser de tenir unes finances autònomes de Catalunya serà la negociació que es farà d'aquí a sis anys, i aquesta possibilitat de tenir unes finances nostres que anirà creixent durant aquest període és la que ens permetrà finançar certes activitats que no són afectades per assignacions, com per exemple el cas de la policia autònoma.

El candidat ens explicava les limitacions que tenim, efectivament, en matèria de política econòmica, sobretot de política macroeconòmica. Però precisament la crisi actual demana fonamentalment una actuació microeconòmica, sector per sector. I això és degut al fet que en la seva versió actual la crisi no es pot superar amb l'aplicació i manipulació de les grans xifres de la realitat econòmica, competència que, d'altra banda, no tenim. L'amplitud i la profunditat de la crisi exigeixen tractaments molt detallats i concrets en els més diversos àmbits i sectors i una gran col·laboració entre els sectors i la Generalitat. I, al mateix temps, s'han de propiciar des de la Generalitat uns objectius socials i de progrés claríssims, que han estat sempre en el nostre programa i en la nostra campanya electoral també, la redistribució equitativa de la renda, el millorament de la qualitat de vida de les classes populars, l'establiment de les bases per a una democratització econòmica i social, la recerca d'un model de creixement més equitatiu, just i humà, amb preferent preocupació per la tercera edat dels homes, els marginats, i tot això a través d'una política de reformes. La Generalitat creiem que pot actuar en el camp econòmic perquè té competència exclusiva sobre els sectors que integren la base productiva de Catalunya: agricultura, turisme, pesca, comerç interior, ramaderia, indústria. Té competències sobre les institucions de crèdit corporatiu, públic, territorial i sobre les Caixes d'Estalvis. Pot crear i crearà sector públic de la Generalitat i pot participar —i això ho pensem negociar des d'ara des de la Generalitat i des del Parlament— pot participar en la gestió del sector públic estatal a Catalunya. I, si la nostra política està basada en l'impuls a la iniciativa privada que és la que, al nostre entendre, pot permetre millor de superar la crisi econòmica actual, no per això deixarem d'atendre un sector públic de l'Estat a Catalunya i un sector públic que es pot crear des de la Generalitat. Creiem, doncs, que el candidat ha tingut el realisme, amb els mitjans de què disposem, de destacar els objectius prioritaris, de proposar-nos dates, per exemple deu mesos per al desenvolupament institucional. Però al mateix temps no ha volgut oblidar qüestions essencials de la nostra societat i que cobreixen pràcticament tot el camp d'activitats. Potser hi ha hagut algunes llacunes, que potser corregirà, com el

tema de l'energia. Efectivament, la nostra posició en política energètica és prou coneguda i creiem que la Generalitat amb les seves competències d'ordenació del territori i del medi ambient —que és una competència en la qual creiem que s'ha d'actuar molt fortament—, amb aquestes dues competències pot tenir una intervenció important en el tema de l'energia i en el tema de les centrals nuclears, que sabem perfectament que és un tema de greu preocupació, i, a més a més, la llei del Consell de Seguretat Nuclear, que és un organisme autònom del Govern central, vulgui fer un conveni amb la Generalitat perquè la Generalitat assumeixi les funcions de control de les centrals nuclears que hi ha a Catalunya i pugui establir les normes i vigilar els reglament per a la seguretat i per a l'emplaçament d'aquestes centrals nuclears.

Nosaltres creiem, efectivament, que hi ha d'haver una actuació del sector públic a més a més de l'impuls a la iniciativa privada que intentarem donar al màxim des de la Generalitat amb activitats de recerca i de desenvolupament dirigides a l'aplicació pràctica en el camp de la indústria i de l'agricultura, a la millora del medi ambient i a la recerca de fórmules energètiques alternatives.

En l'ensenyament, amb la insistència que ha fet el candidat i que ha recollit el representant del Grup Socialista, la insistència sobre l'escola pública, el suport en la introducció dels productes catalans en els mercats exteriors, la promoció de productes autònoms de Catalunya i, en definitiva, la creació d'infraestructures de tota mena, que és el que Catalunya necessita avui més que res.

Jo voldria parlar una mica d'un tema de què ja s'ha tractat aquí, de la seguretat ciutadana. Jo crec que en això de la seguretat ciutadana el candidat ha dit moltes de les coses que es poden fer. Les nostres atribucions en l'Estatut en el tema d'ordre públic no són importants, i per tant hi hem de fer el màxim, i aquest màxim nosaltres creiem que el podem fer perquè aquest és un tema important. I no s'ha parlat només de mesures repressives, en absolut —el senyor Antoni Gutiérrez en aquest moment devia estar distret. No s'ha parlat només de mesures repressives ni de la policia. Ni s'ha lligat la qüestió juvenil amb la delinqüència, perquè en realitat el que ha dit el candidat és que precisament les causes de la delinqüència eren causes molt profundes de la societat que no es combatien, precisament ho ha dit, només amb mesures repressives, i que tot el tema de la delinqüència i de la delinqüència juvenil, i aquí ha esmentat precisament la delinqüència juvenil, té unes causes socials profundes, com és l'atur, com és l'atur juvenil, com és l'urbanisme salvatge, com és el consumisme exacerbant, com és el clima de violència, i que el combat d'aquestes causes profundes de delinqüència és precisament l'objecte i la justificació de tota política. Per tant, nosaltres, aquí, hem parlat també de les mesures de policia que pot prendre la Generalitat, que són simplement les mesures de coordinació de les policies locals i una Junta de Seguretat, que el que pot fer és la coordinació entre la policia autònoma de Catalunya i els cossos de seguretat de l'Estat (article 13 de l'Estatut).

Un altre tema fonamental, al meu entendre, és el de la funció pública com una de les lleis essencials. I aquest

suggeriment, el recollim d'una altra força política. En definitiva, la creació —i això sí que és un tema bàsic— d'una Administració catalana, neutra, preparada i eficient al servei dels drets i dels interessos de la col·lectivitat.

Aquest és el programa que es pot fer. És un programa viable i possible, en el qual, per sobre de les crítiques normals i algunes d'acceptables, hi ha, n'estic segur, grans coincidències amb totes o quasi totes les forces polítiques aquí representades. Un programa en el qual hi ha tanta feina o més a fer des del Parlament que des del Govern, i en el qual, per tant, tots nosaltres, i a través nostre o directament tot el poble de Catalunya, participarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tenint en compte la llargada del debat, suspenem la sessió durant aproximadament quinze minuts. La sessió reprendrà a tres quarts menys cinc de vuit. *(És un quart i cinc minuts de set del vespre.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, els prego que ocupin els seus escons, que començarem de seguida la sessió. *(Pausa.)*

Comença la sessió. Té la paraula el candidat a President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, per a contestar les intervencions dels Grups parlamentaris.

El Sr. PUJOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, jo vull remarcar que la meua exposició és, evidentment, una exposició feta des d'una perspectiva —no pas des d'una realitat, perquè tant jo mateix com el Consell Executiu que els he presentat som candidats, no res més que això—, que és una exposició feta des d'una perspectiva de govern. Per tant, vull dir que no podem dir segons què. No podem prometre —no s'ha de fer mai això, però, evidentment, que si això no es pot fer és des d'una perspectiva de govern— que farem allò que sabem òbviament que no es podrà fer. No podem anar més enllà dels límits dintre dels quals ens movem. No podem anar més enllà d'allò que ens marquen els nostres límits —i aquests límits, de vegades, són importants—, i això ho hem de dir. Quan jo dic, per exemple, una cosa tan poc engrescadora com de fet no sabem exactament quin joc donarà de si una determinada clàusula de l'Estatut que parla, per exemple, del crèdit, de l'ordenació del crèdit, ho dic perquè entenem nosaltres, i em fa l'efecte que no ens equivoquem, que realment és així.

Aleshores, jo no els puc dir farem això i allò i el de més enllà. Això ho podria dir des d'una altra perspectiva, potser. Potser es podria dir des d'una perspectiva d'oposició en la qual és lícit que s'inciti el govern o s'inciti el qui pot arribar a ser govern a anar més enllà, a veure quin és l'últim racó, l'últim replec del seu pensament. Però nosaltres hem de dir les coses amb una certa disciplina. Tothom les hi ha de dir, però nosaltres més, perquè, més que no pas cap altre grup en aquest Parlament, podem ser requerits d'aquí a quinze dies, d'aquí a tres setmanes, d'aquí a un any, quan sigui, i dir-nos: vostès van dir tal cosa i això no ho han fet. Per tant, comprendran que nosaltres, algunes coses, les hem de deixar en aquest terreny que, repeteixo, pot ser molt poc engresca-

dor, però que en tot cas és el terreny del realisme, del qual, repeteixo, no ens mourem de cap manera, encara que la nostra rèplica quedi menys brillant del que podria quedar si, diguem-ne, tiréssim, per dir-ho així, en un llenguatge planer, més al dret.

Ara bé, dit això, sí que voldria dir que les persones, els Diputats que han intervingut en nom dels diversos Grups parlamentaris han dit, per exemple, que jo no he dit una pila de coses que sí que he dit, i que de fet si cal ja llegiré jo o vostès ho podran comprovar en els textos que el Parlament els proporcionarà. O bé diuen que he dit coses, en canvi, que no he dit, i en diré algunes, per què això sí que em sembla que és important que ho precisem. Perquè vostès em poden exigir a mi la gran disciplina en l'expressió, però jo els puc demanar a vostès que realment no em diguin que he dit el que no he dit. Per exemple, jo he parlat d'una manera taxativa —i m'he de referir en dir això tant a la intervenció del senyor Hidalgo com a la intervenció del senyor Gutiérrez Díaz—, jo he parlat d'una manera molt taxativa de la realitat dels no catalanoparlants a Catalunya. I ho dic aquí i ho subratillo, això, i n'he parlat més d'un cop i més de dos. Aquesta és una realitat que és evident que existeix a Catalunya. No seríem pas tan cecs de no saber que existeix, i a més sabem, i ho sabem precisament des d'una perspectiva nacionalista, que qualsevol plantejament que pogués portar, que pogués provocar, que pogués, diguem-ne, representar un perill d'aquesta ruptura que nosaltres volem evitar en el cos social i en el cos popular de Catalunya, qualsevol política d'aquest tipus seria, des d'un punt de vista nacional, no des d'un punt de vista ideològic o des d'un punt de vista social o el que sigui, sinó des d'un punt de vista nacional, una política suïcida. Per tant, si algú ha de ser en això respectuós i si, per dret de l'expressió, ha de ser prudent, diguem-ne, reconeixedor dels drets de tothom i de cadascun és precisament un partit nacionalista. I aprofito això per a dir, senyor Gutiérrez Díaz, que em temo que sí, que convé que en aquest Parlament hi hagi un partit nacionalista i hi hagi gent que es proclamï d'una manera clara, precisa i rotunda nacionalista.

O bé, per exemple, se'ns ha dit també que nosaltres dèiem que fariem, imposariem, implantariem, introduïriem més pressió fiscal. És que taxativament, d'una manera llarga, precisament, i sostinguda i subratllant els he dit que no, que no fariem ús de la potestat, de les potestats de les competències fiscals que l'Estatut ens dona. O bé algun Diputat ens ha dit que no havíem parlat de les Diputacions, i n'hem parlat molt. O que no havíem parlat de la Comissió Especial per a les Valoracions, i n'hem parlat. O que no havíem establert prioritats d'una manera, entenc jo, que molt clara. O se'ns ha dit, per exemple —i concretament el senyor Reventós—, que hi havia unes contradiccions entre el programa electoral i el programa de govern. Jo invito el senyor Reventós que llegeixi el nostre programa. Jo em creia que l'havia llegit, perquè, és clar, en principi, després de sortir d'una campanya electoral s'ha de suposar que els polítics que ens hem enfrontat políticament i civilitzadament —perquè ens hem enfrontat— hem llegit cadascú el programa dels altres. Jo li demano que el torni a llegir, i de l'escola gra-

tuïta, i de l'escola, diguem-ne, de qualitat i per a tothom, concretament, n'hem parlat sempre, absolutament sempre, i això està escrit en el nostre programa de l'any 1977. En el programa de Convergència Democràtica de l'any 1977 això està escrit, i això està escrit en el llibre programa que hem presentat en les últimes eleccions, i en els nostres fullets de programa això està escrit. Jo em creia, sincerament, que sobretot havent tingut alguns debats públics en això ho hauria llegit, perquè em semblava lògic que hagués estat així.

I d'altra banda, he de dir que, per exemple, pel que fa a les Diputacions, el senyor Reventós diu: oh, nosaltres vam fer unes propostes i ningú no s'hi va afegir! És que no ens hi havíem d'afegir, per la senzilla raó que nosaltres sempre hem fet aquest mateix plantejament, que consisteix a demanar el traspàs ràpid i complet i total de les competències de les Diputacions a la Generalitat. I sempre hem dit —sempre, no ara, sempre— que de tota manera nosaltres, aquest traspàs, el volíem complementar, mentre no hi hagués a Catalunya la nova ordenació territorial, amb els retorns, si no de totes, almenys de la gran majoria de les competències a les Diputacions, perquè elles poguessin seguir exercint les tasques que estan fent, ja que, si no, acabariem i aniríem ràpidament a una accentuació del centralisme barceloní. I el mes d'abril de l'any passat, concretament, Convergència i Unió, representada en aquell moment pel senyor Cairal, el senyor Vidal, el senyor Salat, alcalde de Cervera, i uns quants més, vàrem anar a veure el President Tarradellas i li vàrem lliurar un document en el qual dèiem exactament això, que és el mateix que diem avui. I n'hem parlat avui i n'hem parlat sempre. Això sí, en fer la crítica —que, naturalment, no diré que agraeixo però, en realitat, sí que l'agraeixo, almenys, en tot cas, aquesta és la funció de vostès, de fer-la a fons—, sí que els vull dir de totes maneres que totes aquestes coses, i moltes més, i moltes més, les hem dites.

O bé, per exemple, quan es diu que no ha quedat prou clara la voluntat de col·laboració amb el Parlament. Jo he dit amb tota rotunditat que la sobirania fonamental, la sobirania plena del poble de Catalunya radicava en el Parlament; que nosaltres, evidentment, sense cap mena de reticències, sempre acceptariem allò que digués el Parlament. El que passa és que el govern també té la seva responsabilitat. Per exemple: seguir, vigilar, fiscalitzar. El que faci la Comissió Mixta, per exemple, de les valoracions és feina del Parlament, però també és feina del Consell Executiu i, per tant, també és feina, en aquest cas concret, de la Conselleria d'Economia i Finances.

O bé parlar que no hem dit res de la Seguretat Social. He dit taxativament que havíem d'anar a la democratització de l'Institut Nacional de Previsió, i que, a més, això s'havia de fer amb plena participació de les parts afectades. Bé, això voldria que quedés clar perquè hi ha hagut moments al llarg de tot el discurs que els ha pogut semblar que jo havia deixat de dir moltes coses que realment havia dit.

També se n'ha dit que no havíem precisat, que s'ha fet un llistat. És cert, no hem precisat. A mi m'ha semblat que el que havíem de marcar eren les prioritats, que

s'han de marcar, el que en podríem dir les línies bàsiques de pensament i d'actuació, que crec que s'han de marcar. Però evidentment no podem entrar en l'anàlisi de cada cosa concreta. De tota manera, per agafar un dels pocs papers que he portat —perquè després de tot si vostès la miren és una maleta petita, la meua maleta—, triaré un punt, per exemple. I bo, s'ha parlat de les Caixes, una cosa tan important com les Caixes, però no s'ha precisat res. Bé, si volen precisarem. Una mica llarg, però precisarem.

Per exemple: una llista d'actuacions que entenem que la Generalitat hauria de fer en matèria de Caixes d'Estalvis.

Primer: creiem que hauria de dur a terme la coordinació de les realitzacions de les obres socials de les Caixes.

Segon: creiem que hauria d'intervenir en l'estructuració, composició i funció dels òrgans de govern de les Caixes. I en aquest terreny, perquè es vegi clar que no són purs enunciats, els diré els, diguem-ne, els subcapítols d'això. Primer: que la Generalitat intervingui en l'aprovació dels estatuts i de qualsevol modificació d'aquests. Que intervingui, a més, en tot el que fa referència a règim d'incompatibilitat dels membres dels òrgans de govern; en la suspensió d'executivitat d'acords concrets del consells d'administració; en el registre dels càrrecs; en l'autorització, liquidació o fusió de les Caixes; en la concessió de crèdits o vals a membres dels consells d'administració o societats vinculades a aquest; en la ratificació del nomenament o canvi dels directors generals.

En un altre terreny, noves normes també en aquest mateix terreny, sobre estructuració d'òrgans de govern de les Caixes. Designació de representants de la Generalitat en totes les assemblees generals. Designació de representants directes en els consells d'administració de totes les Caixes. Designació de representants directes a les comissions de control, de control ara, de totes les Caixes. Garantir la proporcionalitat comarcal entre els representants dels impositors. Aprovació de les entitats, i requisits que hagin de complir, que estiguin representades en els òrgans de govern de les Caixes. Supressió de l'accés directe de qualsevol membre dels òrgans de govern, i que totes les Caixes ho facin mitjançant l'acció dins de l'assemblea general. Publicitat: autorització prèvia de les campanyes publicitàries; regulació i/o limitació de les campanyes de promoció mitjançant llibres, discs, regals, etc.

Quart punt: expansió. Autorització de la creació de la fusió entre Caixes; autorització de noves oficines en l'àmbit del Principat; control del compliment de la regulació de l'expansió en l'àmbit de Catalunya.

Cinquè punt: seguretat. Normatives sobre seguretat en les oficines de les entitats d'estalvi.

Sisè punt: política monetària. Intervenció indirecta a través de la presència dels òrgans de govern del Banc d'Espanya, donat que la instrumentació de la política monetària serà aplicable a tot l'Estat. Em refereixo concretament a coeficients de Caixa, dipòsits obligatoris remunerats, redescòmpte, operacions del mercat monetari, etc.

Setè punt: inversions. Coeficient d'inversió en valors i,

dintre d'això, alguns dels punts que he citat abans, en el meu discurs d'aquest matí: determinació, aptitud o no als efectes de computabilitat; fixació dels subcoeficients sectorials o territorials, determinació de l'aptitud dels valors als efectes de regionalització d'inversions; fixació d'un ordre de prioritats sectorials en la computabilitat dels títols emesos.

Un altre punt, també dintre del capítol d'inversions: coeficient d'inversió en crèdits i, dintre d'això, fixació dels subcoeficients sectorials o territorials i harmonització i control del compliment de les condicions en què siguin concertats. O bé, també dintre del mateix capítol, préstecs de mediació; intervenció indirecta a través de la presència en òrgans de govern de les entitats oficials de crèdit; intervenció directa en el cas de la creació d'entitats catalanes de crèdit oficial; o bé, també dintre d'això mateix, funcions de vigilància. En aquest cas, assumpció d'atribució sobre: primer, autorització per a la realització d'inversions de volum molt elevat; autorització per a la presa de participacions del capital social de societats anònimes en proporcions importants; autorització de crèdits concedits a corporacions públiques i autorització de crèdits a empreses amb participació estrangera determinada. O bé, encara un altre punt: operacions passives, nova repoblació de comptes passius existents amb finalitat específica. Per exemple, comptes d'estalvis d'habitatge, estalvi infantil i escolar, estalvi borsari, o estalvi de l'emigrant. Tot això de cara a aquella llei que és una de les moltes que hem llegit que, arribat el cas i, naturalment, absolutament d'acord amb el Parlament, entenem que s'hauria de fer durant aquesta legislatura. Això, concretament, és la matèria fonamental i són les nostres opinions bàsiques. Naturalment, aquí caldria encara treballar-hi molt, mirant de trobar un acord sobre tots aquests punts, però aquests són els punts bàsics que haurien d'inspirar la nostra actuació o el nostre projecte legislatiu. He posat aquest exemple —i vostès m'excusaran perquè, en fi, potser és una mica excessiu que els hagi parlat ara amb tot aquest detall— d'un punt concret, d'un punt dels trenta o quaranta de què hem parlat aquest matí. Però, és clar, és que el que el candidat a la Presidència de la Generalitat ha de fer davant del Parlament, és exposar les línies generals del seu pensament, i no pot entrar en aquests detalls. Dic això només perquè entenguin que jo m'excusaré de no contestar a altres observacions que s'han fet en el sentit de dir «bé, però exactament, ¿qué vol dir exactament?» Bé, els puc assegurar que Convergència i Unió són uns partits amb vocació de govern. I quan nosaltres acceptem la responsabilitat de comparèixer davant d'aquest Parlament i demanar la confiança de vostès, és perquè amb totes les falles i tots els defectes i tots els errors que amb tota seguretat tenim, de fet, aquest programa de govern, el tenim estudiat. Això és un primer punt que els volia contestar per —per dir-ho així— aclarir totes aquestes observacions que se m'han fet, en el sentit que no he dit això o no he dit allò, quan realment ho he dit. Reconec que la culpa d'això no és dels meus interpellants, dels Diputats que han parlat, perquè comprenc que, per molta memòria auditiva que es tingui, pot molt ben passar que

hi hagi un paràgraf, que hi hagi una frase, que hi hagi un matis que s'escapi. Però, de tota manera, jo els invito, o bé que mirin el text que he llegit —perquè en contra del que és la meva norma, jo avui he llegit el meu programa de govern i per tant el poden repassar— o bé que el consultin, que suposo que d'aquí a molt poca estona estarà a la disposició de tots vostès en els textos oficials del Parlament, perquè vegin que tots aquest punts han estat tocats, i molts d'altres. No els vull cansar amb aquesta relació prolixa, però aquesta és la realitat que he volgut fer constar d'entrada.

Bé. Entrant després en temes d'un contingut polític clar, se'ns fa una acusació bastant general de dir que presentem un govern que no és el que hauríem de presentar, que és un govern feble, que és un govern minoritari... El Diputat senyor Benet, més discretament, perquè m'ha semblat que tenia una comprensió pel tema. Se m'ha queixat també el Diputat senyor Torres, el Diputat senyor Cañellas. El Diputat senyor Gutiérrez Díaz ha parlat que era un Govern feble, que el que calia fer era un Govern d'unitat. Però vostès s'adonen, suposo, que justament moltes d'aquestes crítiques el que posen de manifest és una terrible contradicció entre elles mateixes. Per exemple: quan el senyor Torres es queixa que aquest és un Govern minoritari i immediatament després el senyor Cañellas es queixa que és un Govern minoritari, se'n queixen però exactament amb els arguments oposats, i amb arguments aritmètics, no ja teòrics o d'elucubració intel·lectual, de pensament, de tipus ideològic —això s'admet—, sinó aritmètics oposats, i és que realment, senyores i senyors Diputats, només a base de sumar, agafar un paper i sumar el que són els Grups parlamentaris, es veu que algunes de les coses que alguns dels parlamentaris ens han demanat equivalen a la quadratura del cercle. I a això ja no hi venim obligats. Per tant, jo els he de dir el que he dit ja aquest matí: ¿què més voldríem nosaltres, que poder presentar un Govern amb unes altres característiques? ¿Què més voldríem nosaltres, que poder presentar un Govern amb una àmplia majoria? ¿Què més voldríem? I ho hem intentat. I alguns intents que no hem arribat a fer no els hem fet per una raó molt simple, perquè no tenen base parlamentària. Jo els demano simplement que vostès recapacitin sobre això, que sumin i restin, i veuran quina és la realitat política que ha coincidit, que ha portat a una solució que vostès diuen «no és bona», «no és prou bona». I tenen raó. El que passa és que, ¿quines propostes alternatives ens fan? ¿Quines propostes alternatives varen fer vostès al President del Parlament? Perquè, tot això, suposo que els representants dels Grups polítics ho varen dir, ho varen dir al President del Parlament. Per exemple, el senyor Antoni Gutiérrez Díaz parla del Govern d'unitat, però, senyor Gutiérrez Díaz, ¿qui el vol, el Govern d'unitat? En aquesta Cambra, ¿qui el vol, el Govern d'unitat? Perquè els Centristes de Catalunya m'ha semblat que parlaven «d'unitat natural»; però suposo que la unitat natural no té res a veure amb el Govern d'unitat que ha proposat el senyor Gutiérrez Díaz. I els altres Grups polítics s'han expressat d'una manera clara en el sentit —ara i abans, aquí i a fora del Parlament, però d'una

manera ben explícita— que, aquest Govern, no el volien. Per tant, el resultat, quin és? El resultat és el que els he dit aquest matí: que Convergència i Unió, assumint amb plenitud la responsabilitat que, amb totes les limitacions que vostès vulguin —qui hi són, i jo aquest matí he parlat de les evidents dificultats del moment ho he dit—, amb les limitacions que la circumstància li imposa, però assumint amb plenitud la responsabilitat que els resultats electorals li imposen, es presenta en el Parlament amb un Govern, amb un programa i amb un candidat a la Presidència. I naturalment, el Parlament dirà si vol aquesta solució, o en vol una altra, una altra que, evidentment, en aquests moments no ha sortit, però, en tot cas, això és un problema que s'ha de plantejar el Parlament. La nostra responsabilitat, l'única responsabilitat de la qual nosaltres hem de repondre, és que ens hem de presentar, hem de tenir —per dir-ho així—, hem d'acceptar la responsabilitat de presentar-nos davant d'aquest Parlament amb un programa, amb un equip de govern i amb un candidat a la Presidència de la Generalitat. I ho hem de fer procurant, ja que no podem constituir un govern majoritari, pensar en el que probablement voldrien aquelles persones o aquells grups polítics que no són en el Govern; que els hem demanat que hi siguin o que no hi siguin; pensant en tots, en tot l'arc del Parlament, en tot. I he de dir, i ho trobo molt natural —i ho trobo molt natural—, que més d'un i més de dos representants de grups polítics que han vingut aquí, a aquesta tribuna aquesta tarda —no miro ningú—, han criticat coses que els ens van demanar que poséssim al programa. Han criticat coses que ens van demanar que poséssim al programa. I és molt normal. És molt normal. És molt normal perquè, de tota manera, una cosa és l'actitud que es pot haver de prendre en una acció pública, i una altra cosa és aquell moment en el qual opera allò que tenim, que és el profund sentit de responsabilitat que tots tenim, i que fa entendre que, bé, es presenta un Govern minoritari, però convé que aquest Govern minoritari sigui capaç, en el grau que li sigui possible, naturalment —que sempre serà insuficient—, sigui capaç d'assumir les preocupacions, els interessos, els desitjos, els neguits d'altres forces polítiques que no són ells. Per tant, quan el senyor Benet deia, em sembla recordar que deia —no voldria ara jo caure en el mateix defecte, perquè també jo tinc mala memòria auditiva—: «Bé, ¿en nom de què es presenta Convergència i Unió?» Bé, es presenta en nom de l'autoritat moral que li dona el fet que li han demanat, i ella ho accepta, d'assumir la plena responsabilitat de presentar, essent ella sola la que en aquest moment ho pot fer, un Govern, un programa i un candidat a la Presidència de la Generalitat.

Dit això, voldria parlar també d'un altre punt. El senyor Hidalgo —ja hi he fet referència abans— ha dit que jo no havia parlat dels no catalanoparlants. N'he parlat. N'he parlat més d'un cop i n'he parlat més de dos cops. I he dit que tot el que es fes en el camp de la cultura i en el camp de la llengua —en el qual evidentment volem recuperar totes aquestes posicions que hem perdut des d'un punt de vista cultural i lingüístic durant aquests quaranta anys— s'havia de fer amb el ple reconeixement d'aquests drets i que, en tot cas, aquesta política de recu-

peració irreversible del català s'havia de fer sense enfrontaments i sense provocar fractures. Això ho he dit.

Respecte a un altre punt que m'ha plantejat el senyor Hidalgo, el de la solidaritat interregional. Bé. Jo li he de dir una cosa, al senyor Hidalgo. Nosaltres, Convergència i Unió, i el Diputat que li parla n'hem parlat moltes vegades, de solidaritat interregional. Hem sigut els primers que n'hem parlat, en el lloc que n'havíem de parlar, que és el Parlament espanyol. El Diputat que li parla, abans que cap altre —això es pot demostrar amb el Diari Oficial de Sessions del Parlament espanyol—, no un cop, sinó dos, ha demanat que totes les forces polítiques espanyoles es proposessin l'estudi seriós i la presa de mesures seriosa —i després li diré perquè parlo de seriós— per atacar a fons aquest problema dels desequilibris territorials que hi ha a Espanya. Insistia en aquest estudi perquè ens temíem que passaria el que passa, i és que arriba un moment que el problema de la solidaritat interterritorial corre el perill de ser plantejada estrictament en clau anticatalana. Nosaltres volíem aquest estudi abans —per dir-ho així— que hi hagués pressa, que el tema fos descobert —per dir-ho així— per altres sectors polítics, perquè ens temíem —i ho dèiem així mateix— que el que passaria és el que passava ja en temps de la monarquia, quan el comte de Romanones, essent ministre de Governació, cada vegada que s'acostaven unes eleccions anava a cuita-carrera a fer votar uns crèdits per a aquesta província, per a l'altra o per a la de més enllà. I això no és lluitar eficaçment contra els desequilibris territorials. Nosaltres això ho hem plantejat, i en el nivell que li toca ho continuarem plantejant, ben entès, però, i això està escrit, que hem dit que en el terreny dels desequilibris econòmics i socials a Espanya n'hi ha dos, de problemes: hi ha el problema dels desequilibris territorials, que afecta zones molt extenses d'Espanya, i després hi ha el problema dels déficits d'infraestructura dels grans cinturons industrials i de les àrees que reben immigració. Joestic segur que el senyor Hidalgo, als seus 70.000 votants, els dirà que el problema que tenim plantejat des d'un punt de vista de solidaritat al nivell català i al nivell espanyol afecta evidentment totes les zones en situació d'inferioritat econòmica, per entendre'ns, però afecta també aquestes grans àrees que nosaltres tenim prou a prop. En tot cas, tingui la seguretat el senyor Hidalgo, i el partit que representa, que nosaltres actuarem en la línia, en la línia evidentment molt ferma, de defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura, amb un profund respecte pels altres valors culturals que hi pugui haver a Catalunya. Perquè nosaltres coneixem el que és la discriminació. A nosaltres se'ns ha dit durant molts anys, durant molts anys, deu o dotze anys com a mínim, que el nostre ball no eren les sardanes sinó un altre, per exemple. O bé, hi ha hagut un atac, fort, contra la nostra llengua, en nom d'una altra llengua, contra la nostra. Però precisament perquè coneixem això, jo puc donar la garantia al senyor Hidalgo i al partit que representa que nosaltres, evidentment en la línia de la plena recuperació nacional de Catalunya, tindrem molt en compte les seves preocupacions i els seus temors.

Un altre punt que se'ns ha plantejat és el de l'energia.

Efectivament, jo aquest matí aquí no n'he parlat. Jo crec que en el problema de l'energia no hi ha d'haver una especial dificultat, per la senzilla raó que en el nivell on s'han pres les grans decisions sobre l'energia, i concretament sobre l'energia nuclear, que és el Parlament de Madrid, bàsicament en totes les grans decisions la Unió del Centre Democràtic, el Partit Socialista i la Minoria Catalana hem coincidit. Per tant, penso que si aquesta coincidència, per exemple, en el moment de la discussió de la Llei sobre el Centre de Seguretat Nuclear, o sobre el Pla Energètic, ha existit allà, també podrà existir aquí. ¿I quina és, bàsicament, aquesta coincidència? Ara els en parlaré, com a candidat a la Presidència de la Generalitat, és a dir, per tant, com un Diputat que no pot dir una cosa que, òbviament, no respongui al que és la realitat. Com a tal, i d'acord, repeteixo, amb aquesta línia definida, i no pas pel nostre partit sol —puix que el nostre partit és molt petit a Madrid— sinó pels altres partits que he esmentat, no hem dit que no, ni allà. No hem dit que no a l'energia nuclear. Ningú no ha dit que no a l'energia nuclear. I per això hi ha el Diari Oficial de Sessions i els vots, que són el que compta. Perquè una cosa són les declaracions, les preses de principi, els titulars dels diaris, però una altra són els vots, en el Parlament, que consagren una situació. I com que allà hem coincidit, jo dic que coincidirem aquí. Però amb dues reserves importants i que assumim plenament.

Primera: amb tota una sèrie de mesures —que en part són de les que s'ha d'ocupar el Centre de Seguretat Nuclear— de seguretat. Això, d'una banda. De l'altra, recomanant una cosa —i sobre això sí que puc assumir davant del Parlament un compromís concret—, i és que, a més, s'ha de dur a terme això de què es parla sempre tant i que es fa tan poc, no aquí, sinó una mica a tot arreu, que és una política d'alternativa energètica. Amb el benentès que sabem —sap tothom— que a curt termini l'alternativa energètica no és operativa. Que l'alternativa energètica a les centrals nuclears és una alternativa a llarg termini, o, com a mínim, a mitjà termini. Amb aquest benentès. Però les coses que es poden fer, que poden tenir una eficàcia immediata —que n'hi ha—, immediata però petita, per petites que siguin les hem de fer. Perquè, si no, passarà —i no voldríem que a Catalunya passés el que passa a tants llocs— que parlarem constantment d'alternatives energètiques i no farem ni un sol pas, ni un sol pas, per a reduir, encara que sigui en un mig, en un u per cent, en un dos per cent, les nostres necessitats energètiques que puguin ser poc o molt dependents de l'energia nuclear. Per tant, en aquest sentit sí que puc anunciar que prendrem mesures —si és que el Parlament ens dóna la seva confiança i accedim al Govern de la Generalitat—, perquè concretament d'un punt, que és el de l'energia solar, se'n parli potser una mica menys del que es parla i s'hi comencin a fer coses concretes, que, repeteixo, poden representar un estalvi d'un mig o d'un u per cent, però almenys tindrem la consciència tranquil·la que allò que es podia fer s'ha fet.

En aquest terreny és evident també una altra cosa, i és que a Catalunya hi havia un pla que, evidentment, no es podia dur a terme —entemem que no s'ha de dur a terme

de la forma com era plantejat— perquè si s'hagués dut a terme completament hauria passat que, en un territori que de punta a punta en línia recta màxim té seixanta o setanta quilòmetres, nosaltres hauríem tingut set centrals nuclears. Evidentment que en aquest territori, que és el que va, per entendre'ns, de l'Ametlla fins a Ascó, de centrals nuclears, ja n'hi ha prou i massa, i per tant, aquí, la Generalitat, que té la possibilitat de fer-ho —a través de la política d'ordenació territorial això ho pot fer—, ha de tallar qualsevol nova expansió del tipus d'instal·lació de centrals nuclears.

El problema de l'aigua. El Diputat senyor Torres, em sembla, ha plantejat que jo no havia parlat del problema de l'aigua, o que n'havia parlat poc. I n'he parlat poc, evidentment, però almenys hi he dedicat un paràgraf, cosa que no he fet en altres temes. I, a més, he intentat, i no ho dec haver aconseguit en aquell moment, donar a la meua veu el que en podríem dir un punt de trèmolo, no?, un punt, diguem-ne, per a donar a entendre que aquest era un problema dramàtic, absolutament dramàtic. Realment, si el problema aquest de l'aigua no el resollem en un termini breu —i en aquest sentit he de dir que, perquè m'agrada dir-ho, perquè es veritat, la Conselleria de Política Territorial i Urbanisme ha tingut una especial sensibilitat durant aquests últims temps—, si nosaltres no trobem la solució d'aquest problema, el coll d'ampolla que això representarà per a l'economia de Catalunya, i de fet per a tot el que és el desenvolupament català en totes les seves dimensions, serà molt greu.

Aquest és un problema que, evidentment, afecta bàsicament dues grans zones, que són la zona de Barcelona i la zona de Tarragona, però que, en realitat, d'una manera o d'una altra, té una gravíssima repercussió sobre tot el país. Recordin que encara Girona ens està reclamant una part de l'aigua del Ter, que, evidentment, Barcelona no pot tornar mentre no rebí aigua d'altres conductes. I, evidentment, convé que no se'ns parli de solucions absolutament utòpiques, com que hem de des-salar l'aigua del mar. Ara per ara, aquests no són els plantejaments seriosos que es poden fer. Ara bé, això és un tema delicadíssim, jo ho he dit aquest matí. He dit que requeriria una negociació molt i molt difícil, i una negociació, concretament, amb instàncies que estan situades fora de Catalunya. Una negociació de la qual em sembla que no és el moment de parlar ara, perquè potser si en parléssim —que és un tema que, i perdonin, conec bé— em fa l'efecte que segons com s'interpretés, des de fora, més aviat dificultaria la solució, i què s'ha de fer, amb qui cal parlar-ne, i que requereix, ho repeteixo, un tipus de negociació molt difícil, amb instàncies que són fora de Catalunya. I, d'altra banda, tenim també, a Catalunya, uns problemes centrats, per un cantó, a les comarques de Lleida i, per l'altre, a les comarques de l'Ebre, que tenen alguna cosa a dir, evidentment, en això, i que, a més, es dona el cas que són les comarques castigades que tenim a Catalunya. Algunes d'elles no pas de les més castigades, perquè encara n'hi ha que ho són més. Encara hi ha Priorats, i encara hi ha Segarres, i encara hi ha Solsos que potser estan més castigats que alguna d'aquestes comarques, diguem-ho tot. Però és evident que aquestes

comarques, les comarques de Ponent en general, les comarques de l'Ebre, d'una altra banda, són comarques que no són pas de les més brillants de Catalunya i que, en canvi, són les que tenen aigua. Per tant, aquest és una tema que ens haurem de plantejar, tenint en compte la necessitat de resoldre el problema global de Catalunya, però tenint també en compte que, si algú s'ha de beneficiar primer d'aquesta aigua, òbviament són les comarques que la tenen i que, justament, tenen necessitat de ser ajudades de cara a poder tenir un demarratge en el seu desenvolupament. Per tant, senyor Torres, i en general, senyores i senyors Diputats, pel que fa al tema de l'aigua jo li puc assegurar —i a més ja hem parlat que hem de fer una Llei d'Aigües que té moltes altres derivacions, de les quals ara no em sembla que sigui el moment de parlar, com, per exemple, el de les confederacions—, no en dubti, que és un dels temes prioritaris que el Govern de la Generalitat, si és que nosaltres amb la confiança de vostès hi arribéssim a accedir, tractaria d'una manera preferent.

El senyor Antoni Gutiérrez Díaz m'ha dit que no havia parlat de les petites i mitjanes empreses. Bé. En realitat, jo he parlat tantes vegades que creiem en la capacitat d'iniciativa dels catalans en tot, també en el camp econòmic, que és una manera com una altra de dir, i em sembla que s'entén, que creiem en la capacitat d'iniciativa dels catalans de fer això justament entre altres coses, entre altres coses que jo dic que són orfeons i clubs excursionistes, però que entre altres coses són aquest tipus d'empresa. Empreses que, de vegades, arriben a ser grosses, entenguem-nos, però que totes elles, totes elles, han començat essent això que en diem una petita i mitjana empresa. Em sembla que la Cambra, encara que jo n'hagi parlat poc o no n'hagi parlat gens de manera directa, no tindrà cap mena de dubte que, indubtablement, la coalició que jo en aquests moments represento té un especial interès que l'economia catalana —l'economia catalana que és una economia de petites i mitjanes empreses— vagi endavant. I això ho hem dit, ho hem repetit un cop i un altre cop. Hem dit que la Catalunya moderna es basa en dos pilars fonamentals, que són: l'esforç lingüístic i cultural i, d'altra banda, la seva capacitat de creació de riquesa, la seva economia, que s'ha fet, justament, seguint aquest carril de les petites i de les mitjanes empreses.

Així per si calia que, d'una manera explícita, digués en nom de Convergència i Unió quina és la nostra política econòmica, que he definit abans amb modèstia —perquè l'hem de definir amb modèstia—, ja que certes coses són fora del nostre abast, i un candidat a la Presidència de la Generalitat això ho ha de dir, però, d'altra banda, en certs aspectes amb ambició, amb tot allò que justament pot ajudar a donar a Catalunya aquells instruments que es necessiten per a tirar endavant la seva economia, instruments justament pensats de cara a les petites i mitjanes empreses. Perquè és evident que, un Institut Català de Comerç Exterior, no el necessiten les multinacionals. Les multinacionals no necessiten que nosaltres els fem un Institut Català de Comerç Exterior. Seria ridícul que algu pensés —que ningú no ho pensa, suposo— que les

multinacionals que actuen a Catalunya estan esperant que nosaltres els fem l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa. El que intentem fer és actuar positivament en el camp del crèdit, perquè les multinacionals no el necessiten. Evidentment, si poden esgarrapen i estiren també el crèdit que les nostres empreses necessiten, i a vegades va a parar a les multinacionals. ¿Què és això? El que un Consell Consultiu Català del Crèdit o un Institut del Crèdit del nostre temps ha de mirar de vigilar és que els diners que hi ha a Catalunya destinats al crèdit, que no són pas massa pel que necessitem, no vagin a parar a aquestes grans multinacionals que, de fet, vénen i diuen: «Jo vinc, però necessito que els diners —això és una cosa que passa molt— ens siguin donats a través de crèdit a Catalunya o a Espanya.» És evident, per tant, i em sembla que es desprèn de tot el que he dit abans, que aquest és un punt nostre de preocupació fonamental.

De fet, nosaltres —i no m'allargaré, perquè aquest és un tema que, com ha dit molt bé abans el senyor Gutiérrez Díaz, jo conec— hem desenvolupat, no dic una teoria, perquè seria pretensions dir-ho, però hem desenvolupat la idea —que hem exposat molts i molts cops, i que tenim publicat, i que amb molt de gust, si cal, un altre dia els exposaré amb detall, un dia que tinguem, per dir-ho així, una hora per a dedicar només en aquest tema—, hem desenvolupat la idea segons la qual Catalunya té, malgrat les aparences, una gran possibilitat de sortir de la crisi, si sap desenvolupar bé allò que nosaltres en diem economia intersticial. ¿Què vol dir això? No vol dir l'economia residual. Vol dir que en un món que evidentment està molt influït i, en molts aspectes, dominat d'una banda per les multinacionals, d'altra banda per les empreses d'Estat i d'altra banda per les empreses vinculades amb grans grups financers, pot semblar a primera vista que no queda espai per a res. I això no és veritat. Queda molt espai, i molt important. Queda el seixanta o setanta per cent de l'espai econòmic, que és ocupat per un altre tipus d'empreses, moltes vegades petites, moltes vegades mitjanes, algunes vegades fins i tot grosses, o relativament grosses, grosses almenys pel que fa a la dimensió catalana. I aquí és on tenim la gran possibilitat. Per què? Perquè en aquest camp de l'economia intersticial, el que val és la versatilitat, el que val és la creativitat, el que val és allò que els catalans tenim, que és la capacitat d'iniciativa. Per tant, jo els vull dir que no ens sentim especialment pessimistes respecte al futur del país. Ei! Ho he dit abans i és veritat: amb l'atur i amb el que sigui, d'aquí a sis mesos, d'aquí a un any, podem no haver millorat, i en aquest sentit dic que és una perspectiva fosca, no cal fer cap broma sobre això. És una perspectiva fosca per a la gent que no té feina, per a les petites i mitjanes empreses i per a l'economia del país. És una economia fosca per a tothom. I si ho dic no és pas perquè no estigui a prop de l'economia del país, o de les petites i mitjanes empreses o de l'atur. És que és fosca, és una perspectiva fosca.

Però també els vull dir, senyores i senyors Diputats, que si nosaltres utilitzem els instruments que ens dona l'Estatut, que són importants, en la línia justament aquesta d'incidir en el que en diem una economia intersti-

cial, nosaltres tenim unes grans possibilitats de tirar endavant, si sabem, això sí, tenir poder polític. Perquè, ¿quina falla és la falla de l'economia intersticial? No és que no tingui grans possibilitats econòmiques. No és que no en tingui. No és que no tingui una cosa també molt important, i és la capacitat de crear una trama social molt diferenciada i molt progressiva, que la té, molt més que les multinacionals. El problema és que no té poder polític. El problema és que una multinacional pesa més que centenars i centenars d'empreses d'aquestes. I aleshores, què cal? Cal que Catalunya, i això vol dir la Generalitat, sigui capaç d'assumir la representació econòmica, la representació dels interessos i la representació política d'aquesta economia catalana de petites i mitjanes empreses bàsicament, com molt bé ha dit abans el senyor Gutiérrez Díaz. Per tant, si abans no ha quedat prou clar, que quedi ben clar ara: preocupar-nos d'aquesta economia catalana —no de l'economia de les petites i mitjanes empreses, no!, de l'economia catalana, que evidentment vol dir en un noranta o un noranta-cinc per cent de l'economia de les petites i mitjanes empreses— pot ser el mateix des d'un punt de vista pràctic, però no és el mateix des d'un punt de vista conceptual, això també ho vull dir. Preocupar-nos d'això és una preocupació, és una finalitat, és una obsessió, si vostès m'ho permeten, fins i tot, del Govern de la Generalitat. Bé, sobre això podríem insistir en altres temes, jo no he dit, jo no m'he desinteressat en cap moment, en cap moment, de la problemàtica de l'atur; el que passa és que ara —i en tot cas em plauria que se'm desmentís si no és així— les possibilitats immediates que tenim d'actuar sobre l'atur, per exemple a través dels fons que són de distribució estatal, i algunes altres grans mesures de tipus conjuntural, estan quedant molt fora del nostre abast. Que tenim una possibilitat d'actuar, sí, però és la possibilitat indirecta, la possibilitat de la pressió, la possibilitat d'això que n'he dit capacitat de proposta, però que n'hauríem de dir també la capacitat de pressió que Catalunya pot fer. Per exemple, he dit que hi ha una certa tendència a Espanya —i això torna amb la idea que abans he dit de la solidaritat interregional, que és una cosa que no es pot confondre amb uns plantejaments sistemàticament anticatalans, com de vegades es fa des de Catalunya quan es tracta aquest tema—, he dit que hi ha una certa tendència fora de Catalunya, en tractar per exemple d'aquests fons dedicats a l'atur, a dir: bé, a Catalunya no hi ha atur o n'hi ha poc. Evidentment que les estadístiques no ho confirmen això, però en la realitat, a l'hora de prendre decisions polítiques, tots vostès saben que moltes vegades no compta tant l'estadística com la pressió política i com les imatges preconcebudes que existeixen. I ha de ser feina del Parlament, i ha de ser feina dels partits polítics, i ha de ser feina del sindicat, però també ha de ser feina del Govern de la Generalitat, sigui quin sigui, pressionar, informar, tractar amb el poder per tal que aquesta falsa imatge desaparegui, i per tal que nosaltres puguem indirectament —no pas per les competències que de moment tenim— indirectament d'una manera eficaç, no diré resoldre, però almenys palliar el problema de l'atur que tenim plantejat.

Ara, a part d'això que podria estendre molt, he fet una referència a la coordinació de les possibilitats que hi ha, que són —diguem les coses com són— limitades, per exemple en els Ajuntaments. Els Ajuntaments catalans han fet un gran esforç molt lloable; molts Ajuntaments del cinturó de Barcelona, molts d'ells, efectivament, Ajuntaments socialistes o comunistes, i em complau molt dir-ho, han fet un gran esforç per veure com podien palliar l'atur, i és un esforç que ha estat molt útil, ha estat molt positiu, perquè ha demostrat davant del poble que se'n preocupaven, però no ha estat pas molt útil el resultat concret i tangible que han aconseguit, perquè no el podien aconseguir, la qual cosa no vol dir que no l'hagin de continuar fent aquest esforç, que alguna cosa se'n treu, i sobretot se'n treu això, que el poder, en aquest cas el poder municipal, no ha abandonat la seva gent. Aleshores, el Govern de la Generalitat ha d'actuar en aquesta mateixa línia, evidentment, però jo els parlo com a candidat que vostès votaran o no com a President de la Generalitat, i per tant els haig de dir: les nostres limitacions són aquestes. Ara bé, dintre d'aquestes limitacions, de cara a veure si podem recuperar o podem, que de fet l'Estatut no ens ho preveu, a través d'algun mecanisme intervenir a l'INEM (l'Institut Nacional d'«Empleo») o podem intervenir en els fons de distribució, aquests estatals que els deia abans, amb tota una altra sèrie de mesures, nosaltres actuarem. Però nosaltres ara, des d'ara seriosament, responsablement, dir farem això i això, nosaltres no ho podem dir. Farem tot allò que puguem amb el suport de vostès, en una línia de pressió, en una línia de negociació i en una línia de defensa d'aquests drets de Catalunya, que a la vegada és, per aquestes imatges que he dit, la defensa de Catalunya que en aquest moment, és clar, vol dir concretament dels obrers sense feina que hi ha a Catalunya, en defensa d'aquesta Catalunya, que com he dit moltes vegades, per aquesta imatge que jo els he comentat, de vegades és negligida pels poders centrals.

S'han fet algunes altres observacions, m'excusaran si potser no les contesto absolutament totes..., per exemple la joventut. Jo voldria dir als qui m'han fet aquesta observació que, i això el senyor Gutiérrez Díaz ho ha dit, aquest és un problema seriós, que no estic gens segur que en aquests moments ningú el tingui gaire ben resolt, que és un problema seriós que es manifesta també per exemple en l'elevat abstencionisme electoral que hi ha precisament entre la gent jove, que és molt elevat, molt desproporcionadament elevat. És a dir, aquí hi ha un problema que com a mínim he de dir que fins i tot les forces polítiques més dominants de Catalunya durant aquests últims anys no han resolt, a Catalunya com a mínim. Això no vol dir res, vol dir que ara ens hi hem de dedicar tots plegats. Dic tots plegats perquè justament a la Conselleria d'Ensenyament i Cultura que era, que és la Conselleria que Convergència i Unió té dintre de la Generalitat provisional, nosaltres vàrem sacrificar de tenir una Direcció General en un moment que només n'hi podria haver tres de Direccions Generals, i això els Consellers, els qui comparteixen amb mi la presència en el Consell Executiu de la Generalitat, ho saben; en un moment en què només

hi podia haver tres Conselleries, vàrem sacrificar de poder tenir una Conselleria d'Esports —que és una Conselleria rendable, diguem-ne brillant, una Conselleria en la qual es poden fer coses— vàrem sacrificar de tenir, perdonin, una Direcció General d'Esports i vàrem tenir, vàrem optar, per una Direcció de la Joventut, en la qual sabem que ara per ara els resultats tangibles, allò que es toca, allò que es pot rentabilitzar, que fins i tot es pot rensabilitzar electoralment, són molt minsos, són molt petits.

En el terreny que s'ha parlat de la dona, jo vull dir-los el següent: nosaltres hem tingut sempre una norma de conducta en aquest punt que ha estat no tan fer declaracions com mirar d'actuar en el terreny de la legislació d'una manera que efectivament representi una equiparació, que serà gradual probablement, perquè tot és lent, però que representi una equiparació dels drets i de les possibilitats de l'home i de la dona. Nosaltres vam presentar —i ja sé que no n'hem de parlar del Parlament de Madrid, d'acord, no n'hem de parlar, però, de fet, hem d'aportar aquí el nostre capital polític i el que hem fet; les paraules no valen, el que val és el que s'ha fet—, nosaltres vam presentar, dic, el projecte de llei sobre la pàtria potestat, nosaltres, i nosaltres hem presentat ara el projecte de llei que fa que les contribucions que per Seguretat Social paguen les dones, quan elles moren puguin repercutir sobre les famílies, no com abans que no hi repercutien. I, evidentment, senyor Gutiérrez Díaz, nosaltres no tenim cap dona en el nostre Govern, però tenim més representació femenina que el PSUC a la Mesa del Parlament, vull dir això, que com a mínim en aquest punt estem un a zero.

Senyores i senyors Diputats, probablement em torno a descuidar algun dels punts que abans se m'ha dit que no havia tractat prou, o que no havia tractat prou bé. Els prego que em disculpin, però, de tota manera, el que m'imagino que vostès necessiten per a prendre una decisió respecte al seu vot no és tant que ara jo els torni a llegir, aplicada a un altre sector, aplicada per exemple a l'acció cultural o aplicada a la llei d'aigües, doncs, aquesta llarga exposició dels punts fonamentals que pensem tocar i com els pensem resoldre: què fem per exemple amb el tema de les Caixes d'Estalvis... No és això. Nosaltres som un partit nacionalista, som uns partits nacionalistes, tenim com a objectiu fonamental fer que Catalunya sigui Catalunya. Sabem que això, abans ho he dit, és un problema, ha estat un esforç de llengua i de cultura i d'economia; també és un altre esforç, un esforç de convivència. És a dir, si no aconseguim un marc de convivència, nosaltres no tirarem el país endavant. I vostès saben... o millor dit, permetin que els digui una altra cosa: des de la perspectiva d'aquest partit, de l'altre o del de més enllà, pot ser molt important aconseguir el marc de convivència, però des de la perspectiva d'uns partits nacionalistes ho és tant com ho pugui ser per al que més; perquè, de fet, si aquest element fonamental que és la convivència no l'aconseguim, convivència entre comarques riques i comarques pobres, convivència entre sectors socialment o econòmicament més afavorits i més desafavorits, convivència entre catalans de generacions i catalans acabats

d'arribar, si no aconseguim aquesta convivència, Catalunya no serà. I això, que Catalunya no sigui, per a un partit nacionalista, és la cosa més greu, evidentment, que hi pot haver.

Per tant, acceptant totes les limitacions que vostès han fet notar, i que tenen raó, però que només hi hem d'afegir una cosa: que cal que hi hagi algú —i ens toca a nosaltres, i ho fem, i ho farem fins que calgui, i fins que el Parlament ens ho permeti—, cal que hi hagi algú que accepti la responsabilitat, que assumeixi la responsabilitat de prendre decisions de govern. Però en el grau en què això sigui possible, en què vostès ens ho permetin, nosaltres durem a terme una política al servei de tot el poble. Jo sento molt ara no tenir un text aquí que és molt personal, i que evidentment sé perfectament que no té cap pes davant del que en podríem dir les anàlisis polítiques, no té cap pes, però com que, en darrer terme, vostès, a més de votar un programa, i a més de votar un govern, voten un candidat a la Presidència, penso que potser aquest text hauria estat bo —tot i que no té cap pes, políticament parlant— que jo els l'hagués pogut llegir; i és un text en el qual dic el següent: «I ara, què és Catalunya? ¿Allò de Catalunya serà cristiana o no serà?, o d'altres diuen: Catalunya serà socialista o no serà, o Catalunya serà liberal o no serà. Catalunya és Catalunya, i Catalunya és un país en el qual hi ha socialistes, i en el qual hi ha liberals, i en el qual hi ha catòlics, i en el qual hi ha gent descreguda, i en el qual hi ha anarquistes, i en el qual hi ha intel·lectuals, i en el qual hi ha obrers, i en el qual hi ha comarques riques, i en el qual hi ha comarques pobres, i en el qual hi ha de tot.» Des de la nostra perspectiva, que és una perspectiva globalitzadora, com els he dit, nosaltres intentarem salvar la Catalunya en la qual hi ha tot això; ajudar a salvar amb l'ajuda de tothom, modestament, tan modestament com vulguin, però en allò que ens pertoqui, la Catalunya de tothom que és la Catalunya en la qual hi ha tota aquesta gent. Aquesta és la Catalunya que nosaltres estimem. I si en el meu parlament d'ara, o en el meu parlament d'aquest matí, s'han produït dues coses que no voldria de cap manera que es produïssin, jo els prego que les considerin sota el prisma que els vull dir. Dues coses, que són: primera, que hagués tingut alguna expressió que, més enllà dels desacords polítics que evidentment existeixen i que no pretenem ocultar de cap manera, hagués pogut ferir la sensibilitat de ningú; i, per altra banda, si vostès haguessin entès, creguts que s'havia de fer un plantejament que hagués estat, per dir-ho així, més agosarat, en certs aspectes diguem-ne més brillant, més ardit —de vegades segons quins tipus de concrecions que ens demanen no es poden donar, perquè no es poden donar, no els hem donat—, sàpiguen només això: els estem parlant no pas des de la realitat del poder, però si des de la perspectiva de govern, i, per tant, hem de tenir una prudència, hem de tenir una contenció que no ens permet accedir a certs pronunciaments, que l'únic que podem dir és això tan poc engrescador, repeteixo, de dir: fins aquí no podem arribar. Però això no ho agafin com un signe, diguem-ne, de temor, com un sine de falta de convicció, agafin-ho, simplement, com una manifestació de la prudència amb

la qual s'ha de parlar, repeteixo, no des de la realitat del poder, però si des de la perspectiva del poder.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, a continuació els representats dels Grups parlamentaris podran fer ús de la paraula per un temps màxim de deu minuts, per explicar la seva intenció de vot. Seguidament, quan aquest torn d'intervencions s'hagi acabat, procedirem a la votació. Té la paraula, en nom dels Diputats independents del Grup Mixt, el Diputat senyor Josep Benet.

Jo pregaria el senyor Benet, i a tots els altres Diputats que han d'intervenir, que atesa l'hora, tractin d'ajustar-se al més possible al límits de temps.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, tal com ens acaba de demanar el nostre President. Crec que són molts els membres d'aquesta Cambra que haurien volgut que en el dia d'avui, precisament vigília de Sant Jordi, haguéssim pogut donar al nostre poble el President de la nova Generalitat autònoma i el Consell Executiu amb el nostre vot favorable. Crec que l'exemple d'unitat política donat pel poble de Catalunya, des de fa molts anys, i l'existència d'un Govern minoritari i monocolor, no és el que necessita la construcció d'una Catalunya autònoma de tots i per a tots. No és el Govern que respon a la realitat social i política de Catalunya que han demostrat les eleccions, els resultats electorals. En la meua anterior intervenció he donat moltes de les raons per què no podíem votar aquest Govern minoritari. És més, he dit clarament que amb aquest Govern minoritari, en el període excepcional, com és sempre un període constituent, era una experiència que encara no s'ha fet mai en el món, i jo no vull que aquesta experiència tan perillosa es faci precisament en el meu país. He de constatar que pràcticament cap de les raons que he donat a la meua anterior intervenció per votar no, per no acceptar aquest Govern, ni el programa, ni el seu programa, no han estat contestades pel candidat; però el que m'ha preocupat més és que sembla que no es vulgui admetre o almenys discutir una de les qüestions fonamentals de la meua anterior intervenció que és, precisament, aquesta afirmació que he fet reiteradament, que anem a viure un període constituent. Sembla que en aquesta Cambra, aquestes paraules, període constituent, facin por. Per tant, els independents del Grup Mixt ens veurem obligats a votar negativament perquè no volem ser responsables d'un Govern semblant. I votarem negativament perquè creiem que l'abstenció, si ens absteníem, seria facilitar l'aprovació d'aquest Govern que se'ns proposa; i facilitar també l'aprovació d'un Govern és fer-se també responsables de la seva existència davant del poble i, per tant, de les conseqüències de la seva constitució. És més, és fer-se responsable també que Catalunya no arribi a tenir el Govern estable que reclama a l'hora present i que pot arribar a tenir, si aquest Parlament, si nosaltres, Parlamentaris, ho volem i si rebutgem ara, amb el nostre vot, el Govern i el programa que se'ns presenta. Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Diputats del PSA, que formen part del Grup Mixt, té la paraula el Diputat senyor José Acosta Sánchez.

plena de la Catalunya. Creemos honradamente que va a producir efectos desastrosos en las masas trabajadoras inmigradas y creemos que estamos en la obligación de advertir de estos efectos.

La segunda perplejidad, y con esto termino, que nos ha causado la exposición programática de esta mañana es que un partido nacionalista, un partido que funda su esencia y razón de ser fundamentalmente en la grandeza de Catalunya, en la capacidad creadora de Catalunya, en la iniciativa de los catalanes como reiteradamente se nos ha expuesto al final, cómo este partido nacionalista no asume el gran tema de la gente de diversas culturas que aquí conviven. ¿Por qué se regatea el planteamiento del tema? ¿Por qué se oculta? ¿Por qué no se incluye como labor de gobierno? Nosotros creemos que aquí hay una falla, una incoherencia fundamental, nosotros creemos que por aquí de alguna forma se desvirtua este contenido nacionalista del partido que pretende gobernar. Y acabo diciendo que en la primera intervención, y con ello reitero lo que ha dicho anteriormente el otro Diputado del PSA, en la primera intervención del señor Pujol, la palabra solidaridad no apareció, y esa ausencia era grave y ese olvido no puede minusvalorarse; y tan grave como esa ausencia es el planteamiento, a nuestro juicio poco riguroso, del asunto que más directamente nos compete y que de nuevo prueba la legitimidad y la necesidad de la presencia del Partido Socialista de Andalucía en Catalunya. Nada más.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres no votarem negativament. I no votarem negativament perquè ja he dit en la meua intervenció precedent que no teniem cap objecció fonamental en el que fa referència a l'estructura del Govern que se'ns ha presentat i el seu President. No votarem negativament, però tampoc podem votar positivament perquè malauradament en el programa de govern que se'ns ha presentat —tot i que reconeixem que hi ha en ell aspectes positius indiscutibles: hi ha una voluntat d'endegar el país que cal reconèixer— al nostre judici, hi ha molts punts, punts importants, que han quedat en una zona d'ombra que nosaltres voldríem que s'aclaris. Tots els Portaveus gairebé sense excepció han fet al·lusió a la vaguetat i a la imprecisió del programa que és gairebé, diria jo, una conseqüència de la seva ambició. Aquest programa de govern, al nostre judici, és massa important, és massa extens, sobretot tenint en compte que el Govern que ha de portar-lo a terme és un Govern amb poca base parlamentària. Altra cosa seria si aquest Govern hagués pogut recolzar en una base parlamentària important, aleshores sí que podríem globalitzar, que podríem fer prova d'una gran ambició política i que podríem presentar proposicions a curt, a mitjà i a llarg termini. Tal com estan les coses, nosaltres pensem que seria preferible circumscriure les nostres ambicions a un programa més reduït sobretot en l'espai i en el temps. Per exemple, un programa, una oferta al Parlament, que podria desenvolupar-se d'aquí a final d'any, fent una tria

molt precisa, molt concreta i molt ben explicada en cada un dels sectors que el candidat Pujol ha escollit, és a dir, el sector institucional, el sector cultural i el sector econòmic; fer una tria de coses que puguin ser realitzades fàcilment, que permetin que les nostres institucions prenguin la ruta amb precaució, sense por de relliscar, sense perill d'estimar-se. I a la vegada, voldríem que en la propera sessió, perquè probablement hi haurà una propera sessió, se'ns expliquessin alguns punts concrets que, malgrat tot, han quedat a l'ombra, malgrat les explicacions importants del Diputat Macià Alavedra i del candidat a la Presidència. En diré concretament alguns: hi ha el problema dels traspassos, per exemple; s'ha parlat molt dels traspassos, tothom està d'acord que cal accelerar els traspassos, s'ha dit que les Comissions Mixtes estarien compostes per membres que serien un reflex de la unitat parlamentària, però jo els diré que això no és cap novetat perquè fins ara teníem un Govern d'unitat a la Generalitat i els membres de les Comissions Mixtes pertanyien a les diferents disciplines polítiques parlamentàries i fins i tot no parlamentàries. Això vol dir que, malgrat aquesta cohesió en el Consell i en les Comissions Mixtes, s'han produït grans irregularitats i grans retardaments en els traspassos de serveis importantíssims, tots teniu a la memòria els traspassos d'ensenyament, els traspassos de la Inur i altres que seria llarg d'enumerar, que estan aprovats per la Comissió Mixta des de fa més d'un any i mig i que a l'hora actual encara no han pogut entrar a la Generalitat. Això vol dir que nosaltres voldríem que, a més a més de dir-nos que s'impulsarà el procés de traspàs de serveis, se'ns digués de quina manera es pot impulsar, perquè és evident que no serà únicament fent viatges a Madrid que arribarem a obtenir una acceleració i una accentuació en el traspàs de serveis. És una precisió que jo voldria que el candidat ens digués en la pròxima sessió, i que ens digués amb quins mitjans polítics compta o espera comptar per tal que la política de traspassos sigui una realitat efectiva.

S'ha parlat —un company de Grup parlamentari— del problema de les Cambres Agràries. No insistiré molt en ell, l'evoco; a mi m'agradaria que se'ns precisés quina serà la política del Consell de la Generalitat, si surt elegit, en matèria de Cambres Agràries, la qual, per als sectors rurals del nostre país, és un problema que té una importància evident.

Tenim el problema dels desequilibris. Macià Alavedra l'ha tornat a evocar, jo m'hi he referit aquest matí; nosaltres pensem i continuarem pensant i pensarem que és un dels problemes importantíssims del nostre poble per no dir el més important. No n'hi ha prou amb dir que tenim una voluntat correctora dels desequilibris, em sembla que ja en un programa de duració limitada i d'ambició modesta hauríem de començar a dir, a precisar, quines són les mesures d'urgència que nosaltres pensem adoptar, encara que només sigui per a tranquil·litzar aquelles comarques que es troben avui gairebé deixades de banda.

I en fi, no vull ser més llarg perquè vull respectar les instruccions del President. Ha quedat també en l'aire, sense contesta, el nostre plantejament de la possible reforma de l'Estatut, de les modificacions que nosaltres

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, se han tocado aquí fundamentalmente dos tonos, la crítica al gobierno monocolor, al gobierno minoritario, al gobierno débil, etc., y el otro tono es la crítica al propio programa de gobierno propuesto esta mañana. Yo voy a entrar en este segundo tema, que creo que es el substantivo y, desde esta perspectiva, lo que encontramos en la exposición del programa propuesto es, dicho con toda sinceridad, una falta de profundidad, de rigor y de compromiso, en relación al momento histórico en que vive Cataluña. Y esto lo decimos, concretamente, desde la perspectiva de nuestro tema, de la cuestión que legitima la presencia del PSA en esta Cámara, y en este nuestro tema, la falta de profundidad y la falta de compromiso ha sido especialmente evidente en la primera intervención del señor Pujol. Luego, ha intervenido el portavoz de su partido, y tengo que decir que si con el señor Pujol el tema entró en Guatemala, con el Sr. Macià Alavedra salió de Guatemala y entró en Guatepeor, porque se nos ha venido a decir que se respetan todas las culturas aquí existentes y que se las tiene en cuenta; pero es que esto no es el problema, se respetan todas las culturas pero que no piense nadie que el Gobierno propuesto va a asumir el problema desde una perspectiva política. El planteamiento no es válido o no se nos entiende o no se nos quiere entender. Cuando nosotros decimos que existe un problema, no nos contentamos con que se nos reconozca el problema, sino que lo que pedimos es que se asuma como acción política, como acción de gobierno, y es eso lo que no se ha hecho. Porque desde ese planteamiento va a ocurrir que, tal como hemos visto aquí propuesto en el programa de esta mañana, la Conselleria de Cultura va a disponer de un presupuesto, presupuesto al que van a aportar sus impuestos todos los ciudadanos de Cataluña, es decir, catalanes de origen, extremeños, andaluces, murcianos, y estos contribuyentes no van a ver atendida su cultura específica. Éste es el problema, éste es el problema político, el problema que nosotros reivindicamos.

Posteriormente a la intervención del Portavoz del Grupo del partido mayoritario, en una segunda intervención, el señor Pujol tampoco nos ha aclarado la cuestión, tampoco ha ahondado en el mismo. Se nos ha dicho que se ha hablado de este tema en donde tenía que hablar, en Madrid. Nosotros no participamos de esta idea, nosotros creemos que el problema de la solidaridad de Cataluña con los restantes pueblos de España, y concretamente con el nuestro, con el pueblo andaluz, se tiene que tratar en este Parlamento, desde las instituciones de gobierno de Cataluña, lo demás es una evasiva. El planteamiento de que sólo en Madrid es válido este tema, conduce a la cuestión de que se ignoran las bases fundamentales del mismo, porque hay que decir que en el fondo de la cuestión hay un gran fenómeno social, y es que masas de trabajadores han venido de otras tierras con su oferta extraordinaria y barata de mano de obra, han constituido la principal fuente de acumulación del capital en Cataluña, y, si ahondamos por esta vertiente, el partido mayoritario hoy tiene en gran parte su razón de ser en virtud de este fenómeno; luego, el problema concreto hay

que plantearlo también desde Cataluña. Es Cataluña, creemos, la que tiene concretamente una deuda de solidaridad con esos pueblos de España que tanto han aportado a su riqueza, con esta oferta extraordinaria de fuerza de trabajo barata y abundante.

Se nos ha dicho también: «del tema de la cultura hemos hablado» —en la segunda intervención del señor Pujol. Volvemos a decir lo mismo, el tema no es hablar, el tema es asumir el problema como una función de gobierno, incluirlo en un programa de gobierno, y marcamos dos perplejidades que nos han llamado bastante la atención esta mañana: en primer lugar, nos preguntamos como un tema, tan importante históricamente para un hombre como el señor Pujol, como el gran problema y esperanza de Cataluña, que era el de la inmigración, de golpe se borra; después del triunfo del partido del señor Pujol parece que el problema ha desaparecido, parece que la principal virtud del triunfo electoral de Convergencia ha sido hacer desaparecer este problema, porque de otra manera no nos explicamos cómo en su programa de gobierno no está incluido.

Cohentemente y con este olvido vemos como en el Gobierno que se nos ha prefigurado, concretamente la Conselleria de Cultura, no hay ningún órgano que se ocupe de la cuestión. Se nos ha mentado una serie de instituciones nuevas, una serie de órganos nuevos para atender la reconstrucción muy legítima de la cultura catalana; pero decimos nosotros: si existe el problema como históricamente lo ha reconocido el líder del partido llamado a gobernar o que pretende gobernar, si existe el problema, ¿cómo es que no se incluye en su programa de gobierno? Si existe el problema de la pluralidad cultural de Cataluña, ¿cómo es que la Conselleria de Cultura que se prefigura no asume este problema? Creemos que este planteamiento es incoherente, incoherente a nivel superficial; tiene una razón de fondo que es que debajo de él hay una filosofía, una filosofía de la futura Cataluña, una filosofía de catalanización, una filosofía que aquí se ha expuesto bajo el término de la defensa de la catalanidad. Nosotros, en este planteamiento, en esta expresión, defensa de la catalanidad, más que una tarea creativa vemos una trinchera, una trinchera de la cual no se quiere salir para no asumir la otra gran realidad de la Cataluña plural, de la Cataluña diversa.

Quede pues claro que nosotros traemos aquí este problema para que se asuma desde una acción de gobierno, no para que se nos diga: hemos hablado de los no catalanes, no para que se nos diga: este problema ya lo hemos planteado en Madrid, el de la solidaridad de Cataluña con otros pueblos. Lo traemos aquí para que se asuma como función de gobierno, y esa es la cuestión básica, y termino diciendo que los resultados electorales y la política en general que aquí se ha expuesto como programa para la futura Generalitat, en esta política, hay un punto que nos preocupa enormemente que es la conjugación de la política cultural que acabo de delinear con la política económica aplicada a las masas que han venido de otras tierras; una combinación de política económica que es eminentemente burguesa con una política cultural que va a ser restrictiva, que no va a entrar a fondo en la realidad

com el que se'ns proposa, és l'antitesi del reformisme modern, que suposa la cristallització d'un esforç col·lectiu i concertat. Dit d'una manera més planera: la solució dels grans problemes econòmics i socials amb què s'enfronta Catalunya, reclama un Govern d'espectre molt més ampli que el que aquí se'ns ofereix, i, malgrat la brillant rèplica del candidat, continuo sense veure per què no s'han fet més esforços, si més no, a engegar aquest procés. Finalment, la coalició que pretén formar Govern, en aquesta etapa prèvia, ha demostrat una certa manca de flexibilitat en el diàleg i la negociació que, amb tota certesa, pot hipotecar en els propers mesos l'eficàcia del futur Govern. Aquest Govern és feble i solitari perquè ha estat incapaç de negociar o convèncer cap dels partits representats en aquest Parlament. S'ha vençut, però no s'ha convençut els representants d'amplis sectors socials que aquesta era una solució adequada i estable per a Catalunya. Vinc a confirmar, doncs, que el poder de convocatòria de l'opció de govern que se'ns ofereix, no és suficient perquè el Grup parlamentari de Centristes pugui alterar la seva decisió d'abstenir-se en aquesta votació i en funció d'aquest programa. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hem escoltat la intervenció del senyor Jordi Pujol en nom de la seva proposta en el torn corresponent de respostes a les intervencions dels Grups parlamentaris. Entenem que en la seva intervenció, el senyor Jordi Pujol ha completat alguns aspectes, ha fet referència a alguns manaments, que no dilueixen, al nostre entendre, la importància de l'absència d'aquestes referències a la intervenció inicial. Per exemple, a propòsit de la joventut, creiem que invocar el treball de la Conselleria pot ser un bon exemple, però el que nosaltres reclamem és una política per a la joventut des del Govern de la Generalitat, i no es pot dir, entenem nosaltres, que aquest és un problema molt gran, que és un problema que el té tothom, perquè ara es tracta d'un moment específic per a enfrontar-se amb aquest problema i oferir-ne línies de solució. El mateix diria, per exemple, respecte al problema de la situació de les dones. No hi ha dubte que la minoria de Convergència i Unió al Parlament espanyol deu haver fet un bon treball, però no es tracta d'això. Es tracta, des del Govern de Catalunya, d'oferir una política que porti a una perspectiva d'alliberament de la dona. I, a propòsit, senyor Pujol, que és veritat que vostè té una representant a la Mesa i nosaltres no en tenim cap... Però vostè té dos llocs i nosaltres només un; jo agafo el compromís formal del nostre Grup parlamentari que si ens en cedeix un, posarem una dona a la Mesa.

Però més enllà d'aquesta bona voluntat també per part nostra de portar una dona a la Mesa i precisament a la Vice-presidència, que és el lloc que entenem que corresponia al PSUC, com a tercera força parlamentària a Catalunya, nosaltres voldríem dir que en la intervenció del senyor Jordi Pujol hi ha una insistència, una reitera-

ció en el que entenem que invalida la seva proposta. Ha acabat la seva intervenció recordant-nos, amb una llarga llista, una tirallonga de sectors polítics i socials, que a Catalunya hi ha de tot. Precisament per això, perquè a Catalunya hi ha de tot, es planteja fer un govern amb un programa que sigui per a tot Catalunya. A Catalunya hi ha una classe treballadora, i sense aquesta classe treballadora Catalunya no pot avançar. A Catalunya hi ha una pagesia, hi ha unes capes mitges, una intel·lectualitat. És a dir, efectivament, aquesta Catalunya per a tothom, aquesta Catalunya que volem que es converteixi en una sola col·lectivitat nacional, necessita de l'esforç de tots. Cal fer-la entre tots. I no és perquè sí, crec jo, que el senyor Jordi Pujol, que ens té acostumats a regalar-nos citacions de prohoms catalans, no utilitza habitualment les de Francesc Layret. És perquè cadascú té les seves pròpies citacions, i cal fer coincidir totes aquestes citacions en una mateixa voluntat. Crec que Convergència i Unió no és conscient encara de quina és la seva responsabilitat en aquest moment. Perquè qui ofereix un govern a la Cambra i un programa a la Cambra és Convergència i Unió, i Convergència i Unió no pot dimitir la seva responsabilitat sobre les altres forces parlamentàries.

I la primera responsabilitat de Convergència i Unió és oferir un govern monocolor en l'aspecte polític i en l'aspecte social. I ens deia també el senyor Jordi Pujol que uns em fan uns plantejaments que no em permetrien de coincidir amb uns altres. En tot cas, senyor Jordi Pujol, si els plantejaments són de classe, caldria saber escollir. Però si hi ha una voluntat d'avenç unitari, cal saber, sobre la discussió concreta, superar les diferències. I és per això que el programa que ens ha presentat el senyor Pujol és tan genèric, de tanta ambigüitat, perquè no ha estat elaborat com un procés unitari, sinó com una voluntat de partit, de sortir-se'n per la via més fàcil, per la de la generalitat. Aleshores, nosaltres, davant de les propostes que ha reiterat el senyor Jordi Pujol, votarem negativament la seva proposta; invitem la Cambra a prendre aquesta posició que entenem que és un servei a Catalunya i, de nou, invitem Convergència i Unió que, si no surt amb un resultat favorable d'aquesta votació, aprofiti aquestes quaranta-vuit hores per a oferir a Catalunya quelcom que s'adigui amb les necessitats històriques del moment actual.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies senyores Diputades, gràcies senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, consumeixo aquest segon torn en el debat del dia d'avui per tractar d'explicar les motivacions i el sentit del nostre vot en la votació que després celebrarem.

He escoltat el torn de rèplica del candidat amb tota l'atenció i el respecte que es mereix. I, en primer lloc, voldria dir-li que realment podria haver-se estalviat aquesta crida a la convivència, perquè la base de la convivència l'estem creant avui, a Catalunya, en aquest Parlament a través del debat dels representants del poble.

Moltes de les raons que expliquen el vot que el nostre

creiem que s'haurien d'introduir. Tothom està d'acord que trobarem moltes dificultats i les dificultats vindran precisament del fet que en el text de la Constitució i en el text de l'Estatut hi ha limitacions, hi ha restriccions, hi ha condicionaments que ens obliguen a fer saltar els forrellats en molts punts capitals de la futura actuació governamental. Per tant, nosaltres voldríem que es pensés seriosament, ja des d'ara, no pas amb una pruija demagògica de radicalisme, de cap de les maneres. Però nosaltres pensem que si volem fer una feina realment positiva aquí i al poder Executiu, ens caldrà examinar molt seriosament les deficiències de l'Estatut que, vulguem o no vulguem, són notables. I, aleshores, sense passió, sense enfadar-nos, tranquil·lament, hem de fer un inventari de les coses que no funcionen i que no podran funcionar mentre no les modifiquem, i, aleshores, fer un paquet de possibilitats i amb aquestes possibilitats utilitzar els mitjans que ens ofereixen, tant la Constitució com l'Estatut, i presentar-lo com un desig unànim del poble de Catalunya. Perquè si no ho fem així, potser sí que farem una obra de gestió administrativa, potser sí que farem una obra de descentralització progressiva, però ens mancarà aquell pebre, aquella sal, que només pot donar el poder polític, la sobirania política delegada. Per tant, també pregaria el candidat que ens digués, clarament, sincerament, la seva opinió sobre el programa de les possibles modificacions a introduir en l'Estatut, i això serà evidentment un dels punts que decidirà la nostra posició definitiva. De moment, avui, aquest vespre, l'Esquerra Republicana adoptarà una actitud d'abstenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Eduard Punset.

El Sr. PUNSET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria iniciar aquest llarg cicle de quatre anys d'intervencions, retent homenatge, en primer lloc, als dirigents històrics de Catalunya que, en assumir totes les servituds dels jocs democràtics, han impulsat l'elecció parlamentària del futur President de la Generalitat, gràcies al marc de llibertats vigents a nivell d'Estat. Al President, Josep Tarradellas, i a tots els dirigents dels partits aquí representats, sense exclusives, us recordo que sou, més que el patrimoni d'un partit, el de tots els catalans, que defensarem el sistema democràtic i de llibertats en què defenseu les vostres opcions, i que estarem disposats a desprendre molt pròdigament el sentit de responsabilitat, per tal que mai més ningú no pateixi la incomprensió i l'acuit personal per motius polítics. Dit això, tinc el deure, molt menys agradable, d'explicar en nom del meu Grup parlamentari el per què no estem d'acord ni amb la composició del Govern ni amb el seu programa que se'n ha presentat aquest matí.

Primer: el programa no aborda els problemes reals que commouen el poble de Catalunya. El proper Govern de la Generalitat hauria de donar exemple i impulsar la resta d'Espanya a mobilitzar l'esforç col·lectiu en honor de les solucions dels grans problemes econòmics i socials dels grans països industrials a la dècada dels vuitanta: indefensió del consumidor, desarrelament de la tercera edat, proliferació de burocràcies cada vegada més inefi-

caces, intromissió desconsiderada de l'Estat en la reassignació de recursos, etc. El programa del candidat presidencial no sembla adonar-se prou que les aspiracions més generalitzades i actuals de l'opinió pública tenen poc en comú amb el tractament de problemes que són més característics dels anys setanta que dels anys vuitanta. Ara, cal donar un contingut econòmic i racional a l'horitzó autonòmic que hem recuperat. Estem guanyant la batalla per la llibertat i l'autonomia. La gent està profundament preocupada pel futur. És necessari estructurar aquest futur d'una manera intel·ligible, i això sols és possible mitjançant una anàlisi assossegada i científica de problemes concrets.

No se'ns ha explicat com afrontar els problemes del consumidor, totalment desemparat i desorganitzat davant dels esquemes de producció estructurats no sempre en benefici del consumidor, sinó de les seves finalitats; els problemes de la discriminació femenina, i l'oferta de mà d'obra juvenil, que sovint tenen els seus orígens en les expectatives de determinats sectors socials, tocant al comportament previsible d'aquests grups de treballadors. Com que la formació professional és onerosa, la recuperació de la inversió que implica aquesta formació requereix, per a la seva rendabilitat, un cert grau de continuïtat del treballador a l'empresa. En aquest context, malauradament, es té tendència a associar les dones i els treballadors més joves amb expectatives poc favorables des del punt de vista d'estabilitat laboral. Mentre el programa de govern continua oferint noves burocràcies per a administrar i reassignar els minsos recursos amb els quals comptem, l'opinió pública de tots els països occidentals desitja una simplificació i desburocratització dels mecanismes administratius. La nova i difícil llibertat per la qual hauran de lluitar tots els demòcrates d'aquest país passa per una profunda reforma de la burocràcia en el seu sentit més ampli, i no així per la seva extensió, tal com es proposa en el programa de govern.

Segon: el programa de govern no és un programa prou reformista en el sentit modern de la paraula. A nivell econòmic, la creixent complexitat dels problemes exigeix la participació d'amplis sectors socials per a poder-los solucionar. La gran batalla per accedir d'una manera ordenada al futur requereix una programació democràtica, i no n'hi ha prou anunciant simplement que es farà un programa de quatre anys. És necessari orquestrar, d'alguna manera, la participació dels sectors implicats en el procés de producció, en els dissenys i plantejaments de política industrial i agrícola a Catalunya. A la dècada dels vuitanta, no pot sobreviure una situació on l'home del carrer es veu amarat d'informació, amb tota la intensitat de què són capaços els actuals mitjans de producció, fins al mateix moment que aquest home del carrer travessa el llindar de la porta del seu treball, on no tan sols no se l'informa, sinó que freqüentment se'l desinforma de la marxa de la seva empresa i de les perspectives del lloc de treball. En el programa de govern no s'esbossa cap plantejament en matèria de programació i de participació, i aquesta és l'essència del reformisme als anys vuitanta.

Aquesta manca de participació al nivell econòmic, troba el seu reflex al nivell polític. Un govern monocolor,

Grup farà han estat donades en la meua anterior intervenció. El candidat, en el seu torn de rèplica, realment no les ha contestades. No ha aclarit moltes de les preguntes que, en nom del meu Grup, jo li he anat formulant. Haig de reiterar, i vull reiterar-ho, que continuem creient que no hi ha en el programa presentat per Convergència i Unió, en el programa defensat pel senyor Pujol, un programa econòmic. Per exemple, pel que fa referència a la llarga i prolífica exposició del programa que ha fet entorn de les Caixes d'Estalvis, ha deixat encara en la confusió i en l'aiguabarreig el que seria aquest Consell Consultiu de Crèdit i no ens ha aclarit si estaria constituït per les Caixes o per les Caixes i els Bancs.

També voldria dir-li que, efectivament, hem llegit el seu programa i hem escoltat les seves paraules. Jo voldria fer referència, en concret, a una part del programa que pot haver induït a confusió el candidat en alguna de les paraules que ha dit.

En l'àrea de l'ensenyament, en concret, el nostre projecte, com en tants altres aspectes, i la nostra alternativa són substancialment diferents. Models escolars diferents, i moltes de les notes que considerem bàsiques ni es mencionen ni les ha mencionat el candidat. Convergència i Unió, i llegeixo el seu programa, diu que vol una escola catalana, pluralista, participativa i creativa.

Nosaltres ens pronunciem per una escola pública, laica, unificada, gratuïta, autònoma i catalana. I hi afegiria, per a qui necessiti aclariments, que la diferència entre una i altra alternativa va quedar prou explícita en la votació de la Llei de Centres Docents al Parlament de Madrid. Però hi ha més, en el camp de l'ensenyament: el candidat no es pronuncia sobre l'escola entesa com a negoci, i el seu programa sí, però per assegurar-li subvencions; i es reserva en el camp de l'ensenyament un paper escàs a la Generalitat; i es guarda silenci tant sobre els centres estatals com sobre les competències administratives i financeres. Jo diria que la seva proposta és, en certa manera, idealitzant, perquè no té referències a la situació actual, ni a les dificultats que tots hem experimentat —i el primer el Conseller de Cultura i Ensenyament de la Generalitat provisional, que és aquí en aquests escons— per les limitacions que imposa el Govern d'UCD. És a dir, no ens confonguem. No estem tots d'acord en els models escolars, i per a nosaltres el fet que avui s'hagi pronunciat el candidat a favor de l'enfortiment de l'escola pública a Catalunya no vol dir que estigui pel model d'escola que nosaltres propugnem.

Jo, però, voldria dir, en aquest Parlament, que no és aquesta la motivació fonamental del nostre vot negatiu en el programa de govern i en les propostes que ens ha fet el candidat. La motivació profunda del nostre vot és que darrera del nostre projecte polític hi ha un projecte nacional per a la construcció de Catalunya diferent del que s'endeuina i es veu darrera del programa exposat pel candidat. El nostre és un projecte de reconstrucció nacional de Catalunya centrat en el poble treballador. Una construcció de Catalunya partint de les seves arrels històriques, apuntant al futur, però basant-nos en la realitat del present. I això, naturalment, dona, com a projecte nacional diferenciat, un programa diferent. I és lògic i és

natural que sigui així en l'expressió democràtica de la voluntat del nostre poble. Nosaltres estem per la recuperació i l'enriquiment de la nostra cultura. Nosaltres estem per la normalització de la llengua catalana en totes les àrees de l'activitat del nostre poble. Però volem fer-ho partint d'una realitat que és la que és, i que no ens podem enganyar de quina és, i que cal que, partint d'ella, garantim a tots que ningú no serà discriminat per raó de llengua. I això, senyor candidat, senyor Hidalgo, no afecta solament els seus electors, afecta molts altres electors, molts altres ciutadans de Catalunya.

Repeteixo, la motivació profunda del nostre vot és que ens trobem davant de projectes polítics diferents. Projecte polític diferent en la gestió de govern, en els objectius i en les prioritats que, per a nosaltres, no són clares i definides en el programa que acaba d'exposar-nos el candidat.

És des d'aquesta motivació profunda, amb sentit perfecte de la nostra responsabilitat com a partit, i sabent encara més que no interrompem el procés institucional que marca el nostre Estatut, que anuncio el vot negatiu del nostre Grup tant a les propostes que ens ha presentat el candidat com, sobretot, al seu programa de govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb les explicacions d'intenció de vot que acabem de sentir ja es pot prefigurar el resultat de la votació, si no hi ha, evidentment, un canvi d'últim minut, sempre possible però molt poc probable en la vida parlamentària. I, per tant, havent escoltat aquestes explicacions de vot, sabem que hi haurà una nova sessió, tal com preveu l'Estatut, que previsiblement començarà amb una nova intervenció del candidat i amb intervenció de tots els Grups. Per tant, jo, aquí, en aquest moment, no afegiré res més. En la propera sessió, el candidat continuarà la seva exposició.

En una cosa, i segurament en moltes més coincidim amb el senyor Benet. També nosaltres hauriem preferit avui una votació de majoria absoluta. Això no ha estat possible. Respectem la decisió política dels Grups, tornarem el dia 24 a sol·licitar novament la confiança de la Cambra. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a començar la votació que, com hem dit aquest matí, serà nominal i pública. Prèviament els senyors Secretaris segon i quart sortejaran la lletra amb la qual s'iniciarà l'ordre alfabètic dels cognoms dels Diputats. (Pausa.)

Ha sortit la lletra l. De manera que el senyor Secretari primer donarà lectura als noms dels senyors Diputats, començant amb el primer de la lletra l, i prego que cada un d'ells, en ser anomenat, digui «sí», «no» o «abstenció». «Sí» representa el vot favorable al candidat a President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol; «no», el vot desfavorable i «abstenció» representa l'abstenció en aquesta votació.

Als efectes de computar les quaranta-vuit hores per a

la propera votació que indica el text de l'Estatut en la Disposició Cinquena, prenguem nota tots plegats que la votació comença a tres quarts de deu del vespre.

(*El senyor Secretari segon va anomenant els senyors Diputats per l'ordre indicat, els quals donen el seu vot.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Josep Laporte i Salas: «sí»; Miquel López i Tortosa: «no»; Marià Lorca i Bard: «abstenció»; Antoni Luchetti i Farré: «no»; Agustí Luna i Serrano: «abstenció»; Joan Manuel Margalef i Miralles: «abstenció»; Joan Martí i Ferré: «sí»; Eduard Martín i Toval: «no»; Justiniano Martínez Medina: «no»; Jordi Martínez i Planas: «sí»; Ricard Masó i Llunes: «sí»; Marta Mata i Garriga: «no»; Lluís Medir i Huerta: «no»; Josep Mesegué i Utgé: «abstenció»; Josep Montero i Garcia: «no»; Trinitat Neras i Plaja: «sí»; Josep Maria Nolla i Panadés: «sí»; Joan Oliart i Pons: «no»; Enric Olivé i Martínez: «sí»; Joan Oró i Florensa: «sí»; Francesc Padullés i Esteban: «no»; Josep Panisello i Zaragoza: «abstenció»; Pere Parera i Cartró: «sí»; Alexandre Pedrós i Abelló: «abstenció»; Laureà Pérez i Ciudad: «no»; Alfons Pérez i Guerra: «abstenció»; Joaquim Pibernat i Lleyxà: «sí»; Pere Pi-Sunyer i Bayo: «sí»; Ramon Pla i Nadal: «sí»; Albert Planasdemunt i Gubert: «abstenció»; Marcel Planellas i Aran: «no»; Josep Maria Poblet i Guarro: «abstenció»; Ferran Pont i Puntigam: «sí»; Pere Portabella i Ráfols: «no»; Joan Prats i Català: «no»; Jesús Prujà i Puig: «abstenció»; Francesc Xavier Puig i Andreu: «abstenció»; Antoni Puigvert i Gorro (*Absent*); Jordi Pujol i Soley: «sí»; Eduard Punset i Casals: «abstenció»; Antoni Cuadras i Camps: «no»; Joan Ramos i Camarero: «no»; Joan Reventós i Carner: «no»; Rafael Ribó i Massó: «no»; Delfi Robinat i Elias: «sí»; Joan Roig i Borràs: «no»; Josep Roig i Magrinyà: «abstenció»; Pere Rosselló i Esteban: «abstenció»; Ramon Sala i Canadell: «sí»; Celestí Andrés Sanchez Ramos: «no»; Antonio Santiburcio Moreno: «no»; Simeó Selga i Ubach: «sí»; Josep Maria Simó i Huguet: «no»; Antoni Subirà i Claus: «sí»; Francesc Subirà i Rocamora: «abstenció»; Salvador Sunyer i Aimeric: «no»; Daniel Terradellas i Redon: «no»; Esteve Tomàs i Torrens: «no»; Higiní Torras i Majem: «abstenció»; Víctor Torres i Perenya: «abstenció»; Lluís Valentín Fernández: «no»; Joan Ventura i Solé: «sí»; Miquel Verdeny i Enrich: «sí»; Francesc Vicens i Giralt: «abstenció»; Joan Vidal i Gayolà: «sí»; Marià Vila d'Abadal i Vilaplana: «sí»; Ramon Viñals i Soler: «abstenció»; Lluís Virgili i Farrà: «sí»; Matias Vives i Marc: «no».

Prego el senyor Secretari segon que continuï la votació, si li plau.

El Sr. SECRETARI SEGON: José Acosta Sánchez: «no»; Josep Maria Ainaud de Lasarte: «sí»; Macià Alavedra i Moner: «sí»; Albert Alay i Serret: «abstenció»; Alfred Albiol i Paps: «sí»; Alfred Amestoy i Sáenz: «no»; Josep Andreu i Abelló: «no»; Pere Ardiaca i Martí: «no»; Lluís Armet i Coma: «no»; Pere Ayguadé i Ayguadé: «no»; Rosa Barenys i Martorell: «no»; Josep Benet i Morell: «no»; Joan Besa i Esteve: «abstenció»; Xavier Bigatà i Ribé: «sí»; Jordi Borja i Sebastià: «no»; Josep Borràs i Gené: «sí»; M. Dolors Calvet i Puig:

«no»; Teresa Eulàlia Calzada i Isern: «no»; Jaume Camps i Rovira: «sí»; Ferran Camps i Vallejo: «sí»; Anton Cañellas i Balcells: «abstenció»; Vicenç Capdevila i Cardona: «abstenció»; Ignasi Carner i Jorba: «sí»; Esteban Casado Poveda: «no»; Josep M. Casals i Guiu: «sí»; Marçal Casanovas i Guerri: «abstenció»; Francesc Casares i Potau: «no»; Carles Cigarran i Rodil: «no»; Higiní Clotas i Cierco: «no»; Josep Clua i Queixalós: «abstenció»; Joan Codina i Torres: «no»; Joan Colominas i Puig: «sí»; Miquel Coll i Alentorn: «sí»; Joan Comas i Basagañas: «no»; Alfons Carles Comin i Ros (*Absent*); Joan Cornudella i Barberà: «no»; Francesc Craviotto i Blanco: «no»; Josep M. Cullerell i Nadal: «sí»; Francesc Dalmau i Norat: «abstenció»; Joan Descals i Esquiús: «sí»; Jordi Escoda i Vila: «sí»; Raimon Escudé i Pladellorens: «sí»; Juanjo Ferreiro Suárez: «no»; Helena Ferrer i Mallol: «sí»; Xavier Folch i Recasens: «no»; Jaume Fonolleda i Aspert: «sí»; Josep Fornas i Martínez: «abstenció»; Agustí Forné i Roé: «no»; Ramon Franch i Baiges: «abstenció»; Francesc Frutos i Gras: «no»; Joan Ganyet i Solé: «no»; Luis Andrés García Sáez: «no»; Josep Garrell i Pubill: «sí»; José González Navas: «no»; Xavier Guitart i Domènech: «no»; Antoni Gutiérrez i Diaz: «no»; Francisco Hidalgo Gómez: «no»; Joan Hortalà i Arau: «abstenció»; Joaquim Jou i Fonollà: «no». (*Tot seguit vota la Mesa*)

Enric Manuel-Rimbau i Tomàs: «abstenció»; Ramon Espasa i Oliver: «no»; Felip Lorda i Aláiz: «no»; Ramon Camp i Batalla: «sí»; Concepció Ferrer i Casals: «sí»; Isidre Molas i Batllori: «no»; Heribert Barrera i Costa: «abstenció».

(*Es procedeix a fer l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, fet el recompte pel senyor Secretari, el resultat de la votació és el següent: vots favorables al candidat, 43; vots contraris al candidat, 59; abstencions, 31. Dos senyors Diputats estaven absents en el moment de la votació.

En aquestes condicions, el candidat a la Presidència, senyor Jordi Pujol, no ha obtingut els 68 vots favorables, és a dir, la majoria absoluta dels membres del Parlament que, segons la Disposició Transitòria Cinquena, apartat 3, són necessaris per a ésser elegit. En conseqüència, d'acord amb l'apartat 4 de la mateixa Disposició, caldrà procedir a una segona votació que haurà de tenir lloc quaranta-vuit hores més tard, és a dir, a tres quarts de deu del vespre de dijous dia 24. La Mesa i els Portaveus dels Grups parlamentaris entenen que en aquestes condicions cal escoltar novament el candidat a President de la Generalitat perquè ratifiqui o rectifiqui, si ho considera escaient, la seva proposta de programa de govern i de composició del Consell Executiu, i cal obrir un nou debat on els Grups parlamentaris puguin altre cop manifestar-se. La Mesa i els Portaveus estimen que aquest debat ha d'ordenar-se com el que ha tingut lloc avui. Per tant, el Parlament és convocat per al proper dijous, dia 24, a les onze del matí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre! Una qüestió d'ordre, senyor President, que només té per sentit i per finalitat una millor interpretació de l'Estatut i el fet de no assentar precedents, per-

què, efectivament, el canvi és d'un quart d'hora escàs.

La Disposició Transitòria Cinquena número 4 diu que, si no s'assoleix aquella majoria, el mateix candidat podrà sotmetre's a una segona votació, quaranta-vuit hores després de l'anterior, en la qual també es requerirà la majoria. Llavors, és possible entendre que essent la votació un sol acte, no sabent-se si s'ha obtingut la majoria o no fins que s'acaba, l'hora en què s'ha de comptar, començar a comptar les quaranta-vuit hores, és un quart després. Però convé no assentar precedents en una interpretació, diguem, no acurada de l'Estatut. L'hora per a començar a comptar, creiem, i ho sotmetem al bon criteri de la Mesa Presidencial, és l'acabament de la votació, una vegada que s'han donat els resultats de l'escrutini.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que si la votació s'en-

tén com el començament de la votació, n'hi ha prou que es comenci a la mateixa hora dos dies més tard; i si s'entén que la votació és coneguda quan es coneixi el resultat, hem de preveure que el temps de realitzar la votació i de computar els vots donarà aproximadament el mateix. De manera que... a més, jo crec que no hem d'abusar de les interpretacions literals, i que hem d'anar pel bon sentit de la qüestió, i em sembla superflu perdre un quart d'hora més per una qüestió molt discutible. De manera que, jo proposo la interpretació que n'hi ha prou que la votació comenci a la mateixa hora que ha començat avui. Si els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta decisió de la Presidència... (Pausa). Doncs, per assentiment, els considerem conformes i aixequem la sessió fins demà passat a les onze del matí.

(S'aixeca-la sessió a les deu del vespre.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 5

I Legislatura

Any 1980

Presidència provisional del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 3

tinguda el dia 24 d'abril de 1980

SUMARI

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts de dotze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera. S'anuncia la composició de la Comissió d'Incompatibilitats i de la Comissió de Reglament.

El candidat a la Presidència de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, pren la paraula per fer una nova exposició sobre el seu programa de govern.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i es reprèn a tres quarts i deu minuts de les cinc de la tarda. Pren la paraula el senyor Benet, del Grup Mixt (p. 74), com a primera intervenció en el torn dels Grups parlamentaris, la qual segueixen les dels senyors Hidalgo, també del Grup Mixt (p. 77), Vicens, del Grup d'Esquerra Republicana (p. 78), Cañellas, del Grup de Centristes de Catalunya (p. 80), Gutiérrez Díaz, del Grup parlamentari del PSUC (p. 82), Reventós, del Grup Socialista (p. 84), i Alavedra, del Grup de Convergència i Unió (p. 86).

La sessió s'interromp a un quart menys cinc minuts de vuit del vespre i és represa a un quart i cinc minuts de nou, en què és concedida novament la paraula al candidat a la Presidència senyor Jordi Pujol (p. 89).

La sessió s'interromp novament a les nou i set minuts del vespre i és represa a dos quarts i set minuts de deu. S'obre el torn d'explicació d'intenció de vot, en què prenen la paraula, successivament, els senyors Benet (p. 95), Acosta Sánchez (p. 95), Vicens (p. 96), Punset (p. 97), Gutiérrez Díaz (p. 97), Reventós (p. 97) i Alavedra (p. 98).

Tot seguit es procedeix a la votació nominal el recompte de vots de la qual dona 75 vots a favor del candidat i 59 en contra. El Diputat senyor Jordi Pujol resta, doncs, elegit President de la Generalitat de Catalunya.

El President del Parlament invita el Molt Honorable senyor Jordi Pujol a adreçar unes paraules a la Cambra (p. 99), acabades les quals s'aixeca la sessió a un quart i cinc minuts d'onze de la nit.

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts de dotze del matí. Presideix el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. Complint les normes aprovades per aquesta Cambra, els grups han fet conèixer els seus representants en les dues Comissions que vam decidir constituir, la d'Incompatibilitats i la de Reglament. El senyor Secretari donarà lectura de la composició d'aquestes Comissions.

Un Sr. SECRETARI: La Comissió d'Incompatibilitats estarà formada pels següents senyors Diputats: Francesc Casares i Potau, Josep Maria Poblet i Guarro, Higiní Torras i Majem, Alfred Albiol i Paps, Francesc Frutos i Gras, Pere Portabella i Ràfols.

La Comissió de Reglament Interior del Parlament estarà integrada pels següents senyors Diputats: Eduard Martín i Toval, Lluís Armet i Coma, Joan Prats i Català, Higiní Clotas i Cierco, Joan Hortalà i Arau, Víctor Torres i Peña, Vicenç Capdevila i Cardona, Joan Besa i Esteve, Macià Alavedra i Moner, Jaume Camps i Rovira, Joaquim Pibernat i Lleixà, Xavier Bigatà i Ribé, Raimon Escudé i Pladellors, Ramon Espasa i Olivé, Rafael Ribó i Masó, Lluís Valentín Fernández i Velasco i José Acosta Sánchez.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa i la Junta de Portaveus han acordat convocar aquestes dues Comissions a fi que puguin procedir a la seva constitució, dimarts, dia 29. La Comissió d'Incompatibilitats a dos quarts de cinc de la tarda, i la Comissió de Reglament a les cinc.

Senyores i senyors Diputats, anem a continuar ara amb el mateix procediment que vam seguir en la sessió anterior, tal com teníem previst, amb l'exposició per part del candidat a la Presidència de la Generalitat, i, a la tarda, pels diferents Grups parlamentaris, i, després, amb les rectificacions i exposicions d'intencions de vot. I finalment, a tres quarts de deu d'aquest vespre, tindrà lloc la votació prevista en la Disposició cinquena de l'Estatut de Catalunya. Seguint, doncs, les normes previstes, té la paraula el candidat a President de la Generalitat, el Diputat senyor Jordi Pujol i Soley.

El Sr. PUJOL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, després de la sessió d'abans-d'ahir hi ha hagut aquestes quaranta-vuit hores de reflexió, que hem utilitzat per a pensar sobre tots aquests temes, i a més també les hem aprofitat per a tenir consultes amb les principals forces polítiques. I ara, amb la resposta que dono, sobretot a alguns dels temes que van quedar pendents en les darreres intervencions d'abans-d'ahir, em cenyiré molt als temes que l'altre dia es varen presentar des d'aquesta tribuna, com els que realment podien incidir en les discussions i en les preses de posició dels diversos grups polítics respecte a la votació que ha de tenir lloc avui, aquest vespre.

En primer lloc, es desprèn del que es va dir aquí l'altre dia, i dels aclariments que se m'han fet també durant el dia d'ahir, que el Partit Socialista Unificat de Catalunya manté íntegra la seva actitud en la seva proposta de govern d'unitat. Que entén que per a votar un candidat a

la Presidència de la Generalitat, aquest candidat ha de defensar, ha de proposar un govern d'unitat, i que si no és sobre aquesta base ells adoptaran el que han definit com a oposició nítida.

Jo lamento dir que sobre aquest punt, efectivament —i no sorprendrà ningú—, nosaltres no podem modificar el nostre criteri. Nosaltres no és que estiguem en contra dels governs d'unitat. De fet, hem format part d'un govern d'unitat, i formem part en aquest moment d'un govern d'unitat. Hi ha hagut moments en els quals nosaltres hem defensat que hi havia d'haver un govern d'unitat, i ho hem defensat contra altres sectors polítics que creien que no hi havia de ser, justament. Però hem dit, vaig dir l'altre dia i ho repeteixo avui, que entenc que aquesta no és la norma habitual amb què ha de funcionar un país, ni és el que en aquests moments convé a Catalunya, perquè, entenem nosaltres, convé que en aquests moments el país mirem de tirar-lo endavant a través de propostes concretes que responguin clarament a un model de societat. I, d'altra banda, he de dir, he de repetir, que no hi ha cap altra força política catalana que vulgui el govern d'unitat. Per tant, la proposta de govern d'unitat, a part que no és la nostra, la considerem inviable.

Pel que fa al Partit Socialista de Catalunya, la posició és també, com el seu primer Secretari va dir l'altre dia aquí, i com es va repetir ahir, d'oposició clara. És a dir, que la decisió definitiva és que el Partit Socialista estarà a l'oposició. Tinc l'esperança que, i així ho vull manifestar, que aquesta oposició no serà feta de manera que no es pugui comptar amb el Partit Socialista per a moltes iniciatives de Convergència i Unió inspirades pel mateix govern. I tinc també l'esperança que nosaltres podrem més d'un cop donar suport a iniciatives socialistes. Però, en canvi, és evident, almenys aquesta en tot cas és la meva conclusió després d'aquestes converses i dels discursos de l'altre dia, que el vot negatiu del Partit Socialista és degut al fet que té un plantejament polític general i, al que el senyor Reventos en deia l'altre dia un projecte polític diferent. I és obvi que Convergència i Unió i jo mateix no podem canviar el nostre programa. El podem modificar. De fet, ja hem fet un programa mirant d'anar a trobar, mirar de situar-nos una mica en la línia del camí dels altres, i mirant per tant, d'introduir, d'orientar aquest programa d'una manera que pugui ser més acceptable per a altres forces polítiques.

El que és cert, el que és evident i el que, d'altra banda, ningú no ens pot demanar, ni ens demana, és que nosaltres canviem el nostre programa. És a dir, nosaltres, el programa, el podem modificar en algun aspecte, en un punt, en dos. Segons com, fins i tot en deu. Podem modificar el nostre programa en uns determinats aspectes, o podem aclarir un punt, o dos, o deu, com ho farem. Però el que no podem és assumir un altre projecte, en aquest cas el projecte socialista, que, pel que sembla, pel que ens ha semblat entendre, és el que caldria fer perquè els socialistes ens votessin.

Naturalment, si nosaltres haguéssim fet coalició amb un altre partit o amb uns altres partits, els que fossin, hauríem hagut de trobar un punt d'equilibri entre el nos-

tre programa i els programes dels altres partits. Però en cap cas no podríem, i no podem ara, evidentment, renunciar, com se'ns demanaria, sembla, al nostre projecte polític. Descartada, per tant, la possibilitat d'un canvi radical de programa, he de donar certes precisions sobre determinats punts concrets, i sobretot, sobre aquells punts que varen ser plantejats a través de les explicacions de vot de l'altre dia, perquè jo vaig donar ja resposta en la meua rèplica de dimarts a la tarda a totes les crítiques que se m'havien fet a la primera meitat de la tarda. Per tant, jo bàsicament centraré ara el meu discurs a mirar d'aclarir, a mirar de donar satisfacció a les inquietuds que es varen manifestar en aquestes intervencions.

Abans, però, vull fer un comentari sobre un tema que es va dir l'altre dia, sobre un punt que es va plantejar, justament, de tipus més aviat general. Es va dir: «Aquest és un programa massa ambiciós.» Val a dir que, el Diputat senyor Torres, concretament, que és el que va dir això, va tenir l'amabilitat, que a més, crec sincera, i que agraeixo, de dir que ho comprenia perquè responia, li semblava a ell, a una voluntat de construcció del país que en ella mateixa era molt lloable, i que a més demostrava que hi havia, pel que podíem dir, aquest esquema general, aquest pla general de construcció d'un país. I el cas és que sí, que és un programa ambiciós, vaig dir que era un programa per a quatre anys, però molt probablement és un programa que tampoc no es podria fer en quatre anys.

Però, de tota manera, ens va semblar oportú fer aquest plantejament perquè, com els vaig dir l'altre dia, i ara els ho recordaré, deia que el Consell Executiu que proposo a la seva aprovació, no es presenta, i vol que quedi clar això, farà després el que el Parlament li permeti fer, però ell no es presenta per fer feina de circumstància, ni tampoc per fer una cosa molt més important i que, evidentment, després en parlaré, és la més essencial que tenim, feina, diguem-ne estrictament institucional. Jo deia que era important de cara al país que hi hagués la idea clara que hem de superar o volem superar l'etapa de la provisionalitat, que volem donar al país, que fèssim un esforç per donar al país, la confiança i la seguretat que existeix, deia, una voluntat d'atacar els seus problemes, i d'atacar-los de debò, és a dir, amb decisió i amb perspectiva de temps, de temps a venir; no ens volem, deia, refugiar en les dificultats polítiques del moment, que d'altra banda, són evidents, per posposar les coses. Convergència i Unió, deia jo, pretén, perquè és la seva responsabilitat, presentar-se dient que vol governar efectivament, i efectivament atacar els problemes del país, evidentment d'acord amb el Parlament i en el grau i en la forma que el Parlament li ho permeti.

D'altra banda, jo crec que era bo —després, de totes maneres, ja ho matisaré, ja ho precisaré, això— de fer aquest plantejament, perquè en la mateixa sessió del Parlament d'abans-d'ahir, se'ns va demanar que ho fèssim, se'ns va demanar: «Bé ¿i què pensen sobre problemes de tan llarg abast, i que no són per a demà passat?» És a dir, que si ens els plantejem no és per resoldre'ls ni demà passat, no solament no resoldre'ls, sinó tan solament plantejar-se'ls demà passat; el problema de l'aigua:

és una gran obra de govern, ambiciosa, enormement ambiciosa. En depèn el futur del país per a generacions. El problema de l'energia. O se'ns demana el problema dels desequilibris comarcals, un altre gran problema. Per tant, entenem que nosaltres responíem a l'expectativa del país, i a la respectiva del Parlament, si explicàvem que volíem atacar això i dient, naturalment en la forma molt superficial i molt, diguem-ne, de passada, que forçaament s'ha de fer en un discurs d'aquest tipus, doncs dient que volíem, dient la forma, explicant més o menys les línies bàsiques de com volíem atacar els problemes.

I com deia, això és important que existeixi, és important que l'opinió pública, ens fa l'efecte a nosaltres, sàpiga que existeixi. Ara bé, el que és cert, i vostès això ho van notar i alguns dels oradors de l'altre dia fins i tot ho va remarcar, i ho va remarcar amb un cert sentit crític, que entraria, diguem-ne, en contradicció amb la crítica que el programa es massa ambiciós, vostès van veure prou clarament que en el programa que els vaig presentar l'altre dia, s'adverteixen tres grans grups de projectes. Tres grans grups.

D'una banda, les lleis d'organització bàsica, o que també se'n pot dir les lleis d'institucionalització, dintre de les quals, a més, ficàvem el que en deíem la Llei de Bases per a la Defensa de la Llengua i de la Cultura Catalanes.

Hi havia un segon bloc, que era —que a més estava també ben determinat en el temps: deíem quan el presentariem, data fixa, que era a primers de setembre— que era un programa d'actuació econòmica. I després hi havia un tercer bloc, amb tota la resta de projectes de llei, sobre les matèries més diverses, concretament 28 projectes de llei, evidentment, molt desiguals; n'hi havia molts que eren, com deia abans, per exemple el de l'aigua, doncs, és un problema absolutament vital, d'altres ho són menys, però hi havia aquest tercer bloc.

Per acabar de configurar el quadre hauria de dir que en el primer bloc, en el que fa referència a institucionalització, hi hauríem d'afegir una cosa que no és legislació, però que en aquests moments és absolutament essencial, que és tota la política de transferències. I deia jo abans d'ahir que aquest primer bloc, l'hauríem de tenir presentat i en curs de discussió en el Parlament, en el termini de deu mesos. Si els he de ser sincer, jo hauria posat, anava a posar dotze mesos, però vaig entendre que hi havia —i diré per què, dotze mesos: perquè em fa l'efecte que això és molta feina, molta feina perquè l'enllestim bé en deu mesos—, però em va fer l'efecte que hi havia, per dir-ho així, una expectativa, un desig, d'altra banda molt lloable, en el Parlament, i en un cert sentit en el país, doncs, perquè les coses que s'han de fer es facin de pressa, sense dilacions i, en fi, el cas és que la proposta va ser concretament de deu mesos. I ja sé, repeixo, que és el Parlament qui té realment la iniciativa i qui té la responsabilitat de totes les coses, d'aquestes iniciatives, però el Govern ha d'assumir la seva responsabilitat. I, per tant, ha de prendre una postura i ha de prendre uns compromisos.

Bé; aleshores, aquest primer bloc, evidentment, no volem pas dir que li donem una prioritat absoluta, de fet el senyor Reventós ens va dir, i tenia raó, ens va dir que

no ens podiem limitar a deixar la legislació dels diversos punts concrets que puguem haver de legislar fins que tinguéssim les transferències, perquè realment nosaltres podem legislar abans de tenir la transferència, perquè la competència sí que ja la tenim, per l'Estatut. Però de tota manera, tot i que nosaltres acceptem com a vàlida, i ja ho vàrem advertir, aquesta no era la nostra intenció, que si s'hagués entès així és que ens havíem expressat malament. Ja vàrem admetre, doncs, repeteixo, aquesta crítica: sí que és cert de tota manera que en una primera etapa nosaltres entenem que hem de donar, no pas una prioritat absoluta, però sí una preferència en l'actuació del Govern i en l'actuació, en el que de nosaltres depengui, del Parlament, per tal que s'ataqui aquest bloc de lleis institucionals.

D'altra banda, si hem dit que també havíem de fer un programa d'acció econòmica, del qual ja vaig precisar les gran possibilitats que té en un cert sentit, les enormes possibilitats que jo crec que té en un cert sentit, però també vaig dir quines eren les seves limitacions per a tots aquells que poguessin pensar que el Govern de la Generalitat i el Parlament estan en condicions de prendre mesures que poden tenir una repercussió immediata. Però, en fi, en tot cas, repeteixo, entenem que aquest programa d'acció econòmica l'hem de plantejar, perquè aquí no hauríem de caure en la falla en què, per exemple, es va caure, i s'hi va caure —no es pot dir ben bé que fos una falla, perquè en cert sentit potser en aquell moment, donades les circumstàncies, s'havia de fer així, o sigui que no vull pas fer cap mena de crítica—, el fet, però, és que durant molts mesos i més d'un any, en el moment en què es va estar elaborant la Constitució Espanyola, i es van estar posant les bases de consolidació de la democràcia a Espanya, durant aquell temps, tota la problemàtica, i tots ho hem denunciat poc o molt, alguns dels aquí presents ho hem fet, tota la problemàtica de tipus, de tipus econòmic, tota la problemàtica de funcionament normal del país, va ser absolutament abandonada. Aquesta és una postura, que nosaltres entenem que en el grau que tenim poder, ja vaig explicar l'altre dia quins eren els límits d'aquest poder, nosaltres no ho hauríem de repetir, i al país li hem de dir que ens posem a treballar, explicant, sempre explicant, quines són les possibilitats reals, però que ens posem a treballar dintre d'aquestes possibilitats, per tal de posar les bases perquè Catalunya pugui sortir de la situació de crisi econòmica en què ens trobem.

I, d'altra banda, per a justificar el fet que hi hagi el tercer bloc, el tercer gran paquet, que són les lleis diguem-ne puntuals, la Llei, doncs, de Cooperatives, o la Llei sobre Ensenyament o la Llei d'Aigües, com deia abans, o la Llei sobre la caça, o el que sigui, és perquè —realment, durant tot aquest temps i, en això coincidim amb la crítica que ens va fer el senyor Reventós— no podríem pas estar amb les mans a la falda i hem de, de mica en mica, anar proveint de la legislació adequada, no solament les transferències que ens donin, sinó les competències de vegades encara no transferides, però que ja tenim.

Ara bé, de tota manera, dit això, és cert, i ho vull subratllar, durant un primer període, i en aquest sentit puc, diguem-ne, introduir aquell element de modèstia que

se'm demanava l'altre dia per part del senyor Torres, és evident que, en aquesta primera etapa, hi haurà una molt forta incidència institucional. És a dir, el primer bloc de propostes, que són les que fan referència a l'organització bàsica del país, hauran de tenir una preferència.

Nosaltres, de tota manera, com a Govern, si és que el Parlament ens vota finalment la seva confiança, nosaltres com a Govern hem de seguir tenint present la totalitat del programa. Hem de seguir tenint-ho present tot. Ara bé, aquells que en el Parlament, que bàsicament es vulguin fixar en aquest primer aspecte del nostre programa ho poden fer, i de fet, la pràctica serà segurament que, durant els primers mesos, durant uns quants mesos, aquest component de la nostra proposta serà el més determinant, serà realment, el que en la pràctica, ocuparà la nostra atenció d'una manera molt primordial.

Tot això lliga amb un altre tema que se'm va plantejar, que és el dels traspassos. I vaig entendre que per traspasos s'entenia en aquella pregunta, i si no fos així després en la rèplica ja ho puc aclarir, que s'entenia els traspasos de l'Estat. Bé; jo he de dir que, en un sentit estricte, nosaltres no podem fer un calendari de com aniran aquests traspasos, perquè els traspasos són el resultat d'una negociació en la qual participem nosaltres, els catalans, la delegació catalana, però d'altra banda, hi ha, naturalment, l'Estat.

De tota manera, sí que puc explicar, per veure si això pot donar satisfacció a la pregunta que se'm va fer l'altre dia, sí que puc dir que unes quantes normes les tindrem; una d'elles és que hem de mirar d'aconseguir el traspàs ràpid de tota una sèrie de competències, el traspàs de les quals ja és aprovat. Recordin vostès que des del dia 20 de febrer de l'any passat, o sia, fa ara catorze mesos, hi ha tota una sèrie de traspasos que encara no han estat realitzats. Per tant, aquí hi ha un primer punt fonamental.

La segona cosa que vull dir, com a norma, és que el Govern, el Govern que jo els presento, en el cas que mereixi la seva aprovació, per cap concepte no retardarà mai un traspàs. I això ho dic ara, i té la seva importància de tipus molt puntual pel següent: tenim dos grans traspasos; n'hi ha més, però sobretot dos grans traspasos que estan aturats des de fa temps, que són l'Ensenyament General Bàsic i el Pre-escolar, d'una banda, i l'INUR, de l'altra. És a dir; jo, el que els vull dir és que, naturalment, des d'un punt de vista del que en podríem dir la comoditat del Govern, l'Ensenyament General Bàsic seria un traspàs que podria ser ben rebut, posem per cas, el mes de novembre, un cop superada la situació que amb seguretat, serà difícil, de l'inici de curs. Jo, el que els vull donar des d'aquesta tribuna és la garantia que nosaltres, aquesta facilitat, suposant que se'ns presentés la possibilitat de tenir-la, no l'acceptariem perquè ens fa l'efecte que passi el que passi, és essencial que els traspasos vinguin, i que vinguin de pressa. D'altra banda, tinguin present que, com els vaig dir, en tota la política de traspasos hi ha una responsabilitat primera de l'Executiu, però que d'una banda la volem fer amb ple suport dels partits, de tots els partits, i que això vol dir que hem de fer un plantejament de les Comissions i un planteja-

ment dels enfocaments que pugui fer possible aquest ple suport dels partits, que pugui fer possible allò que en diem un front unit, i evidentment, que el Parlament també tindrà, en una línia de seguiment, la seva paraula a dir en tota aquesta qüestió.

Naturalment, a mesura que es vagin produint els traspassos, i també a mesura que anem començant a aplicar aquestes lleis que n'hem dit d'organització bàsica, nosaltres anirem tenint una idea clara de l'abast exacte de l'Estatut. Perquè és evident, ens sembla a nosaltres evident, que només la pràctica ens dirà exactament, en una pila de punts, on arriba, on està situat, ara per ara, el sostre de l'Estatut. Jo els vaig dir que els parlaria amb molta sinceritat. Potser algú de vostès em dirà que ell veu les coses, doncs, d'una manera més diàfana, més clara en determinats punts, però jo els he de dir tal com les veiem nosaltres, i en aquest sentit, m'he d'expressar amb sinceritat.

Per exemple, abans us deia que no sabem exactament quin serà l'abast exacte de la competència que tindrà la Generalitat en l'ordenació del crèdit. De fet, moltes vegades passa, i més passa encara en aquest tipus de textos legals en els quals constantment hi ha una referència a un altre text legal, depèn de moltes interpretacions i depèn de moltes circumstàncies, i de moltes pràctiques, per dir-ho així. Però, de fet, avui jo haig de dir, i l'altre dia ho vaig dir, que no sabem ben bé quina serà la nostra incidència en aquest camp concret de l'ordenació del crèdit. Sabem quina pot ser en les Caixes —ja ho vaig dir—, però no en el del crèdit en general. De la mateixa manera que no ho sabem tampoc ben bé en un altre camp tan important com és el de l'atur. De fet, textos en mà, les nostres possibilitats d'actuació són petites. Aquesta és la realitat. Però en la pràctica pensem que segons quina política portem, hi podríem tenir unes possibilitats d'actuació més grans.

Per això, per a nosaltres, en aquest moment, una prioritat que existeix és la de l'aplicació ràpida de l'Estatut. No solament demanem aquesta aplicació ràpida de l'Estatut, perquè, naturalment, posats a tenir unes competències les volem tenir de pressa, sinó que volem saber exactament com queda configurat finalment tot el bloc de poder català. Tinguin present que en aquests moments nosaltres tenim traspassades competències que representen un pressupost de 1600 milions de pessetes. I en realitat sobre això hi ha unes certes disparitats pel que he vist de diversos càlculs de la Conselleria d'Economia i Finances i alguns altres càlculs. Però, en realitat, el dia que tinguem traspassades totes les competències a les quals en principi tenim dret, nosaltres ens situarem per sobre, des del punt de vista pressupostari, dels 100.000 milions de pessetes.

Per tant, amb això ja veuen que no els puc donar una xifra absolutament exacta, però sí que els dono una idea de les magnituds. És a dir, de fet, la feina que tenim pendent, des del punt de vista d'aplicació del text legal que tenim —de moment això és el que tenim, un text legal—, doncs, és enorme. Però no és només un problema, diguem-ne, quantitatiu. És que hi ha molts altres problemes que jo plantejo aquí perquè; així com no puc contes-

tar amb precisió que el calendari serà que en tal data volem tenir la transferència, doncs, referent a l'EGB —està pendent— i que en tal altra data volem tenir la transferència, doncs, corresponent a turisme, etc., —això no ho puc dir—, però, en canvi, sí que els ho vull fer notar perquè quedi clar, doncs, quan jo faig aquesta apel·lació a la necessitat d'una política vigorosa i al més unida possible en aquest terreny, de tota una sèrie de problemes que tenim en aquest camp concret de la política de traspassos.

Per exemple, tant com un problema de calendari, tenim el problema d'haver, diguem-ne, d'imposar, de convèncer l'altra part dialogant respecte al tema de la metodologia de les valoracions. Això no està resolt. I això poden ser milers de milions de pessetes, però molts milers de milions de pessetes. Els ho explicaré amb un exemple. Nosaltres vam donar una batalla, i tots hi vàrem estar d'acord, almenys tots els qui hi vàrem participar, en el fet que havíem d'introduir en els conceptes, en la valoració de les transferències que se'ns fessin, el concepte de cost real. I això és bo. De tota manera, això encara necessita una sèrie d'aclariments, perquè nosaltres volem el cost real, però no sobre la base del que en podríem dir el cost actual o el servei actual, sinó el servei complet que en principi cada transferència ha de comportar. Això sol pot representar molts milers de milions de pessetes. O bé, per exemple, hem de deixar clar que, quan parlem de cost real, no volem tampoc fer una fotografia ara i que després ja no se'n parli més. Perquè el problema que hi ha, difícil de definir, en tota aquesta negociació, és el problema de les inversions futures. Quin compromís hi ha per part de l'Estat de fer-les inversions que faria, o que no faria, però que en principi faria, i, de fet, poques o moltes, evidentment, en fa, doncs, a través del temps per tal d'anar millorant els serveis?

Per tant, penso que quant al calendari no puc donar més precisions que les que he donat. Però, en canvi, és absolutament essencial que aquest punt sí, i aquest punt espero que tothom l'entendrà no pas com a ambició, sinó com la cosa més elemental i més immediata, en aquest punt, en la línia del calendari, però sobretot en la línia d'aquestes que estic dient, de la metodologia, de la definició exacta dels objectius. Aquest serà un objectiu, l'objectiu prioritari del Govern que jo els proposo en el cas que mereixi la seva aprovació. I no cal dir que el Parlament, a través de les seves Comissions de seguiment, ajudarà enormement que poguem aconseguir un resultat satisfactori, que ens permetrà finalment veure, qualitativament i quantitativament, què és exactament l'Estatut.

I és aleshores quan tindrà sentit, quan tindrà actualitat aquella frase que jo els vaig llegir abans d'ahir, aquella frase que deia que seria com a conseqüència de l'aplicació de totes les lleis d'organització bàsica i de l'aplicació també —és a dir, de la transferència de totes les competències que en aquests moments ens corresponen—, que seria aleshores que nosaltres podríem veure, com convé, si és que convé, i en quins camps convé atacar el tema de la revisió de l'Estatut. I fer-ho evidentment, deia jo, —i algun altre orador ho va dir també—, fer-ho si fos el cas a través de l'article 56 de l'Estatut, que és el que preveu la

fórmula per a concedir una revisió d'aquest tipus, o bé també a través de l'apartat segon de l'article 150 de la Constitució. Perquè, evidentment, —això sí, vull dir-ho—, la intenció d'aquest Govern, si mereix la seva aprovació, és que tot el que s'hagi de fer en aquest sentit s'hauria de fer, aquesta en tot cas és la nostra posició ferma, de l'única manera que es pot fer —i amb això hem de ser realistes—: a través dels procediments que marca l'Estatut i a través i dintre del sostre que assenyala la Constitució.

Quan és que podem estar en condicions de plantejar-nos aquest tema? Ja els ho he dit, en termes genèrics ja els ho he dit: quan tinguem totes les competències o en tinguem almenys una part molt i molt important que ens permeti ja, per dir-ho així, veure quin és el resultat final, intuir quin és el resultat final, i, d'altra banda, quan haurem fet l'aplicació de totes aquestes lleis institucionals que els deia. És molt possible que al final d'aquesta mateixa legislatura aquest sigui un tema que s'hagi de plantejar, i que l'hàgim de discutir amb serenitat i evidentment sense transgredir mai el que són les normes que en marca la legalitat. Quins temes es poden plantejar? Bé, això ja es veurà. Ara no és el moment de fer-ho. Jo ahir vaig anunciar, per exemple, que hi havia en el camp de la justícia alguna cosa a reclamar, però ara no és el moment, evidentment, de plantejar-ho. En canvi, si que vull recordar una cosa que no té res a veure amb la revisió de l'Estatut, i de la qual em fa l'efecte que abans d'ahir vàrem parlar poc, i que l'hem de tenir molt present, —l'hem de tenir entre cella i cella—, perquè aquesta és una negociació que, de fet, serà decisiva per al futur, no ja de l'Estatut, sinó per al futur de Catalunya, que és la renegociació de tota la qüestió referent a finances, que està prevista i que el text actual de l'Estatut preveu que en un termini màxim de sis anys —ho podem fer abans— hem de replantejar aquest tema d'acord amb unes normes que en línies generals estan definides però que, de fet, deixen un ampli camp d'actuació.

Bé, dit això passo a alguns dels altres temes que se'm va demanar l'altre dia que aclarís. Concretament, se'm va dir que convindria que nosaltres en el nostre programa de govern insistíssim més en el tema dels desequilibris territorials. Bé, aquest és un tema que l'altre dia penso que es va tocar, dintre naturalment de la brevetat que comporta un discurs d'aquestes característiques. Es va parlar d'ordenació territorial, es va parlar de la política comarcal, també amb una voluntat de lluitar contra els desequilibris, de la política municipal —la política municipal és un gran instrument de lluita contra els desequilibris—, i després vaig fer referència a dos temes, que tenen una incidència gran sobre la política territorial: el tema de l'aigua i el tema de l'eix transversal.

Jo he de dir que he tingut la temptació —perquè aquest tema dels desequilibris territorials és un tema, per dir-ho així, que m'agrada—, que he tingut la temptació —que no hi he caigut, estiguin tranquils—, de dir: home, doncs, dediquem tres quarts a parlar dels desequilibris territorials, i a parlar-ne a fons, perquè realment, d'altra banda, és un tema que s'ho mereix. Però ja ho he dit, estiguin tranquils, en cinc minuts ho enllestiré.

Efectivament, el tema dels desequilibris territorials és

un tema dramàtic. A hores d'ara, per exemple, la renda per càpita que hi ha d'un ciutadà, el terme mitjà d'un ciutadà del Barcelonès, és dos cops més alta que la d'un ciutadà de la Terra Alta, posem per cas. I d'altra banda, han de tenir ben present, han de tenir ben present, senyores i senyors Diputats, no ara només, sinó a l'hora de discutir aquests temes i mirar-ho de traduir en lleis, que la reivindicació comarcalista des d'una perspectiva estrictament política, o des de la perspectiva molt intel·lectual, o des de la perspectiva molt, diguem-ne, patriòtica, és una cosa, i des de la perspectiva de la gent que viu a les comarques, de vegades n'és una altra. És a dir, no és només —també ho és— una reivindicació política i una reivindicació històrica. És una reivindicació econòmica i social. Nosaltres vàrem fer —reconec que és una mica apressada— una enquesta sobre aquestes qüestions, i vàrem veure, fins i tot si vostès ho volen, però em sembla que el realisme ha de ser norma d'aquesta casa, amb certa decepció davant el que en podríem dir el romanticisme comarcalista que a la gent de comarques, a l'home de comarques, a l'home que viu i treballa a la comarca, i que el que voldria és no haver-se'n d'anar de la comarca, el preocupa molt el tema de les estructures polítiques i d'estructura administrativa. Però sobretot, les seves preocupacions són immediates i són reals. El que vol és no haver-se'n d'anar, tenir mitjans de vida a la comarca i tenir més qualitat de vida a la comarca. I aleshores, com que són homes realistes, molt més realistes de vegades, potser, que els qui..., hi ha molt més realisme en aquests plantejaments de vegades que en els que es fan amb visions més estrictament polítiques, no demanen tampoc que es resolgui tot de cop. Demanen simplement que algú se'ls escolti i miri, de mica en mica, i ells ja saben, doncs, que amb les limitacions que sigui, de trobar-hi solucions.

Dit això —que em semblava de tota manera important dir-ho perquè quan d'aquí a pocs mesos discutirem el problema de l'ordenació territorial i el problema de l'ordenació comarcal, subcomarcal, etc., val la pena que pensem que el que s'espera a molts pobles és que la gent no se n'hagi d'anar, més que qualsevol altra cosa— dit això, els voldria dir que nosaltres, Convergència i Unió, i jo com a candidat a la Presidència de la Generalitat, pensem que l'acció sobre els desequilibris territorials s'hauria de fer en unes quantes línies fonamentals. Primer, ajut als municipis. De fet, només que els municipis tinguessin de vegades el necessari per a resoldre problemes seus elementals ja aconseguiríem, només amb això sol, un nivell de vida, un *standing* de vida —aquesta és la paraula—, doncs, sensiblement més alt que el que hi ha ara. Segon, el tema de l'ajut a la pagesia. D'altra banda, també hem de dir que, quan parlem d'ajut a la pagesia, ha de quedar clar que les comarques no se salvaran només —tot i que això és essencial i prioritari—, doncs, aconseguint una pagesia molt millor. Encara que aconseguíssim una gran millora en els rendiments de la pagesia, evidentment sense això no anem al lloc, no salvaríem algunes comarques. No les salvaríem. Ens caldrà, a més, doncs, fer-hi unes aportacions de tipus industrial, de tipus de serveis, de turisme, el que sigui. Fet amb seny, evidentment. Fet amb un seny que no destrueixi el que en podríem dir els

equilibris naturals. I no em refereixo ja als equilibris només, ni principalment si vostès ho volen, ecològics, sinó als equilibris socials i els equilibris humans d'aquestes comarques. Però això serà necessari.

Ara, dit això, és evident: ajut a la pagesia. I ajut a la pagesia vol dir, per a nosaltres, —i per això hi vàrem insistir tant l'altre dia, perquè hi vam insistir— necessitat de l'empresa familiar agrària. Què vol dir l'empresa familiar agrària? Vol dir estabilitat i vol dir nivell de vida suficient, almenys en la forma com nosaltres ens ho plantejarem. I ajut al camp, què vol dir també? Bé, doncs, senyores i senyors Diputats, ajut al camp també vol dir ajudar a resoldre molts altres problemes que hi ha al camp i, sobretot, no enverinar o ajudar que, per dir-ho així, entrin en una etapa, diguem-ne de diàleg alguns dels grans problemes que tenim plantejats en el camp, alguns dels quals són tècnics i econòmics i els altres són estrictament polítics. En citaré un només, perquè és important i perquè, a més, ahir va sortir aquí, se'n va parlar des d'aquesta tribuna: el problema, per exemple, de les Cambres Agràries.

En aquest tema que ha estat tan polèmic he de dir que el Consell Executiu que jo els proposo actuaria, és a dir, faria una política basada fonamentalment en dos pilars: d'una banda el traspàs ràpid a la Generalitat, activat tant com es pugui, i d'altra banda, que les Cambres, amb aquest nom, o amb un altre, realitzin les activitats que els són pròpies, sense interferir en el camp d'acció i de representació que pròpiament corresponen als sindicats pagesos.

A part això, també en la línia de lluitar contra els desequilibris comarcals, entenem que s'hauria de fer un gran esforç per al millorament de les condicions de vida en el medi rural. Com he dit abans, podem fer molt només ajudant els ajuntaments a posar clavegueres, de vegades; però evidentment hi ha coses potser de més entitat com el programa d'escoles, de xarxa d'escoles, d'hospitals, de comunicacions, etc. Des de la Generalitat, nosaltres hem de tenir present que haurem d'intentar fer des d'aquest Parlament i des d'aquest Govern o des del Govern que sigui, una política, com hem dit tantes vegades, que millori la qualitat de la vida. Tinguem present que moltes vegades hem de tenir la modèstia d'entendre que el que fa que la gent pugui viure en un poble és resoldre un problema de camins, un problema de carreteres secundàries, un problema de ponts. És a dir, venim en aquest Parlament i jo voldria demanar-ho, hem de venir-hi amb uns criteris molt realistes de quins són els problemes que realment mouen la gent, i sobretot, la gent del camp. I ja que parlem de comunicacions, diré que en la línia de la lluita contra els desequilibris territorials pensem: l'altre dia vaig parlar de l'eix transversal; per què es fa l'eix transversal? Bé, l'eix transversal no es fa per gust, no es fa perquè únicament es vagi més de pressa de Lleida a Palamós; evidentment, també es fa per això; però, a més, l'eix transversal ha de servir per a donar possibilitats de rendiment a tota una sèrie de comarques que ara queden molt aïllades. I de fet, no cal que hi gastis gaire saliva, em sembla, amb demostracions; ja en tenim exemples, no? Les autopistes catalanes, l'altre dia en vaig posar dos exem-

ples, el canvi que les autopistes catalanes han representat per a la zona de Vilafranca i els Monjos, per exemple, per dir-ne una, o per dir-ne una altra que estava molt —diguem-ne— molt abandonada i molt arraconada, de difícil accés, que és tota la zona d'Hostalric, de Breda, de Sant Celoni mateix, que ja tenia un desenvolupament però que ara l'han millorat molt, de Palautordera. Uns exemples clars que la lluita contra els desequilibris es fa moltes vegades, precisament, amb coses que d'una manera directa de vegades molta gent es pensa que no hi tenen res a veure i que de fet, en canvi, són absolutament decisives. Hi ha, naturalment, tot el que podem fer a través de la política d'ordenació del territori, aquí tindrem unes competències molt àmplies, molt importants, si no ho fem serà culpa nostra. I finalment només per citar-los, hi ha últimament dos fets nous molt importants, que poden influir positivament per tal d'ajudar a remuntar algunes comarques que estan més estancades. Aquests dos fets nous són: tot el tema de l'aigua, que quan el plantejarem l'haurem de fer com jo deia l'altre dia, tenint en compte no solament les necessitats que tenen en determinades zones d'aigua, sinó, a més, els drets que tenen precisament aquelles comarques que tenen aigua i que, en canvi, són comarques que solen estar la majoria d'elles en situació difícil. I després hi ha un altre fet que és el cànon elèctric, el cànon per producció d'energia elèctrica que, com a conseqüència d'haver estat aprovat en el Congrés de Diputats de Madrid tindrà, evidentment, per a algunes comarques, una gran transcendència.

Dit això, en la qual cosa evidentment no em vull estendre més i perdonin si m'he estès més del compte —però de fet aquest és un dels temes, un dels sis o set temes que no varen ser més, que varen quedar pendants de resposta per part meua després de les últimes intervencions de dimarts passat—, dit això permeti'm que passi a un tema més general.

Deia l'altre dia el senyor Alavedra, Diputat portaveu del nostre Grup Parlamentari, deia, que nosaltres hem presentat un programa que pretenem, que desitgem, que en la seva formulació i en la seva aplicació sigui no partidista. I que, per tant, confiem que la política dels altres partits es mourà també naturalment dintre del que sigui possible, dintre dels seus pressupòsits bàsics als quals ja entenem que no poden de cap manera, ni els ho demanem, renunciar. Però que dintre d'això, la política dels altres partits es mourà també en la línia de diàleg i de, repeteixo, sempre que es pugui, de concertació. Perquè, a més, jo em sento amb una certa força moral aquí per a dir això, perquè sigui quina sigui la fórmula política que prosperi de cara al futur Govern de la Generalitat i de cara a la seva Presidència, sigui quina sigui, per això dic que em sento amb força moral per a dir-ho, aquest Parlament haurà de funcionar a base d'un gran esforç de concertació. Perquè la composició del Parlament hi obliga. I ens obliga a més a una altra cosa i és que l'obligació que tenim tots, no pas únicament els candidats a la Presidència de la Generalitat o al Consell Executiu, l'obligació que tenim tots és de donar un Govern a Catalunya; tots tenim l'obligació de donar un Govern a Catalunya i de

fer-ho de manera, de fer-ho amb un estil que no degradi, que no degradi ni la Institució ni la confiança que el poble té en la Generalitat. És per això que l'altre dia el senyor Alavedra, evidentment defensant la nostra candidatura, però això podria tenir explicacions més àmplies, parlava de la necessitat de majories àmplies i parlava de la necessitat d'acords bàsics, d'acords bàsics, naturalment, no pas per a tot sinó per a unes determinades coses. Bàsicament ell aleshores es referia a tot el que fa referència a institucionalització, d'una banda, i també a la llei que ha de ser defensa de la nostra cultura i de la nostra llengua.

Acords bàsics també caldrà fer-los, ja ho he dit abans, per a la política de traspassos i de valoracions. Però després hi ha tota una altra sèrie de temes en els quals, evidentment, aquests acords no hi seran, ja ho compremem; el senyor Alavedra ja va advertir l'altre dia també, o va explicar, millor dit, quina era la nostra posició, la nostra postura, la nostra interpretació de les futures votacions. Va dir: nosaltres no considerariem que per una votació, diguem-ne qualsevol, una votació diguem-ne normal, no cal dir una votació de rutina, una derrota del Govern hagués de representar la seva dimissió. Si que ho hauria de representar, però, el fet que es perdés, no cal dir-ho, una votació de confiança o simplement que s'arribés a un moment en què es posés de manifest una absoluta impossibilitat de treballar eficaçment. Per evitar això és la raó per la qual parlem d'aquesta necessitat de majories àmplies. I, aleshores, diem també que pensem que aquestes majories àmplies són possibles. Per què són possibles? Doncs, entenem que són possibles per la naturalesa dels partits que hi ha en el Parlament. No excloem, per exemple, poder coincidir en més d'un punt amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya. És evident de tota manera que el seu anunci d'oposició nítida, probablement ho farà difícil, però no ho excloem. Menys excloem encara, ho he dit al començament, però ara ho vull repetir, la possibilitat de coincidir en més d'un punt, ja sigui responnent a la iniciativa nostra o ja sigui responnent a la iniciativa d'ells, amb el Partit Socialista, perquè malgrat la divergència de projectes polítics als quals va fer referència el senyor Reventós i que jo accepto, no crec que el Partit Socialista es pugui apartar del que és el model econòmic, social i de llibertat propi de l'Europa Occidental. I, fet aquest plantejament, hi ha d'haver molts punts en els quals puguem coincidir.

Finalment, hi ha els partits que han dit que no farien una oposició sistemàtica, és a dir, finalment hi ha els partits que de fet han dit que ells també estaven oberts a la creació de majories, potser no sistemàtiques, potser no estables, potser no permanents, però que en tot cas estaven oberts a una col·laboració i en tot cas que no farien una oposició per sistema. A l'Esquerra Republicana, a la qual creiem que en molts punts concrets podem fer propostes que sense traïr el nostre propi programa, programa nacionalista i programa de progrés, encaixin totalment amb el programa d'Esquerra Republicana.

El Diputat senyor Torres deia l'altre dia: no admetrem rebaixes en l'aplicació de l'Estatut, no admetrem rebaixes en l'aplicació d'una política de progrés. Nosaltres tam-

poc. Nosaltres, ja ho he dit, en tot cas algun dia haurem d'estudiar com podem treure, diguem-ne, més profit del plantejament i dels textos estatutaris, però en tot cas estigui tranquil el senyor Torres i el Partit que representa, no admetrem rebaixes en una política, en la política de l'Estatut, més àmplia, farem tant com es pugui una política nacionalista i, evidentment, farem una política de progrés. Centristes de Catalunya també ha dit que no faria una oposició sistemàtica i això, aquesta afirmació, junt amb les aportacions que els darrers anys han fet en la línia del reformisme i en la línia de la política de suport a la Generalitat provisional i a l'obtenció de l'autonomia, fa que puguem, jo crec, fa que puguem legítimament pensar que en molts i molts casos la col·laboració serà possible. Perquè, afortunadament, en aquest Parlament no hi ha cap partit, cap partit contra el qual en nom de la democràcia, i en nom de l'autonomia, ningú no pugui aixecar barreres de discriminació. Si algú ho fa, si algú ho fes, cauria, em sembla evident, en el greu mancamment d'arisme i de maniqueisme i, en darrer terme, cauria en un mancamment de antidemocràcia. És per això que jo expresso, malgrat les evidents dificultats que hi ha, jo expresso la meua confiança que en el suposat cas que vostès ens donessin la seva confiança, nosaltres podríem tirar endavant en el que és la nostra tasca, la nostra i la de vostès, que és la de dotar Catalunya dels instruments d'acció econòmica, d'acció social, d'acció cultural i política que li calen; que li calen no només per a defensar, per a salvar, i per, a més, projectar amb ambició la seva personalitat i que li calen, també, per a donar d'aquesta manera a tots els catalans la possibilitat, la possibilitat per a cadascú, la possibilitat personal de tenir una manera de ser definida, forta i operativa, sinó també els instruments que li calen per a ser un poble progressiu i fort, fort per l'esperit de convivència que hi haurà entre tots els seus conciutadans.

Senyores i senyors Diputats, nosaltres els hem fet una proposta de Govern i una proposta de programa que per les raons que jo vaig explicar l'altre dia responen o de les quals només es pot responsabilitzar directament un dels grups parlamentaris d'aquest Parlament. Però, en tot cas, nosaltres hem estat sempre conscients, i evidentment ho som molt més ara, que tota política que no es faci amb una voluntat de servei a la totalitat fracassarà.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tal com vam fer abans d'ahir, a fi de donar als Grups la possibilitat de valorar i sospesar adequadament la intervenció del senyor candidat a la Presidència de la Generalitat, suspendrem la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda. Se suspèn la sessió. *(És un quart d'una del migdia)*.

La sessió es reprèn a tres quarts i deu minuts de les cinc de la tarda.

El Sr. PRESIDENT: Reprenem la sessió interrompuda aquest matí. En nom dels Diputats independents del Grup Mixt, té la paraula el senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de l'ampli rebuig per aquesta Cambra

del Govern i el programa que ens van ésser presentats dimarts —només quaranta-tres vots favorables, just els del Grup Parlamentari que intenta formar Govern, d'entre cent trenta-cinc Diputats—, en molts sistemes parlamentaris s'imposaria la renúncia immediata del candidat proposat i la designació d'un altre candidat. Tanmateix, en l'ordenament provisional del nostre Estatut es preveu que el candidat derrotat pugui realitzar un nou intent de reeixir en el seu propòsit. Se li facilita l'avinentesa de poder reconsiderar el programa proposat i fins i tot de modificar-lo, així com de modificar la composició del govern projectat si ho creu oportú, tenint en compte les observacions i les crítiques que hagi rebut dels parlamentaris en la sessió anterior d'aquesta Cambra. És natural, doncs, que tots els membres d'aquest Parlament hàgim escoltat amb una extraordinària atenció el discurs d'aquest matí. En definitiva, del seu contingut depenia la rectificació o no del nostre vot de dimarts. Ara, aquesta tarda, després d'haver escoltat el discurs i d'haver reflexionat llargament sobre el seu contingut, crec que ens hem de formular les següents preguntes. Primera: el discurs del candidat, ¿ha millorat suficientment el seu programa, tan criticat en la sessió anterior, perquè puguem nosaltres rectificar el nostre vot? Segona: ¿s'ha modificat talment la composició del govern, també tan criticada, almenys per alguns Grups, perquè ens permeti de votar-lo ara als parlamentaris que no el van votar favorablement en la sessió anterior? He de respondre no a l'una i a l'altra preguntes. Dit això, permeteu-me, senyores i senyors Diputats, que expliqui, bé que sigui breument, per què ens veiem obligats a respondre d'aquesta manera.

Primera qüestió: el programa. El candidat proposat ha intentat de millorar certament el seu programa de govern i de donar resposta a algunes de les preguntes formulades per alguns dels Grups parlamentaris, especialment d'aquells Grups parlamentaris dels quals s'espera una rectificació de vot. És natural que ho hagi fet així. Aquesta millora, ¿ha estat aconseguida? Crec que no. El programa continua essent en el seu conjunt confús, contradictori i ambigu. En el programa continua la barreja entre les qüestions fonamentals que corresponen al període constituent de la Catalunya autònoma amb les que només es poden resoldre quan aquesta Catalunya autònoma sigui realment construïda i disposem dels mitjans per a resoldre aquests problemes. El programa és un catàleg de bones intencions; algunes, d'excel·lents bones intencions, de ganes de fer coses, certament, com tots nosaltres, senyores i senyors Diputats, tenim. Però no ens dona cap garantia de com es podran fer i amb quins mitjans es podran fer aquestes coses. No existeix, per exemple, en el programa de govern quelcom d'essencial en el nostre món actual: un clar i detallat ordre de prioritats. Governar és precisament decidir sobre prioritats. I és natural que el candidat no hagi pogut establir aquesta prioritats, perquè no ho pot fer. Per què no ho pot fer? Perquè nosaltres no podem construir la Catalunya autònoma com un Estat sobirà, com ho faria un Estat sobirà, sinó que aquesta construcció estarà subordinada, vulguem o no vulguem, estarà condicionada, vulguem o no vulguem, pel Govern de l'Estat que ha de transferir les

competències i els serveis, i també per les Corts generals espanyoles, que amb les seves lleis orgàniques poden incidir, i algunes vegades molt greument, en la construcció de l'autonomia.

Però hi ha un altre aspecte en el programa presentat que és preocupant i que demostra la seva debilitat extraordinària. Avui, en tot programa de govern que es presenti a una Cambra, —deixem a part l'excepció de l'actual Govern de Madrid del President Suárez; és un cas a part— és importantíssim que aquest programa dediqui una especial atenció a quantificar les promeses que fa el Govern, per tal de demostrar que aquestes promeses són possibles de convertir-se en realitat, perquè existeixen, podran existir, les possibilitats econòmiques per a realitzar aquesta tasca en el pressupost de l'Estat. En el programa que se'ns presenta es parla de fer moltes i moltes coses, i ben aviat. Hi ha bona voluntat, és cert, però no es quantifica pràcticament res. I així no es pot presentar, senyores i senyors Diputats, un programa d'actuació governamental en un Parlament, quan estem acabant ja el segle vint.

¿És això un oblit del candidat? No. De cap manera. El senyor Pujol és una persona amb suficient capacitat de govern i de coneixements del que és un programa de govern modern per a sofrir un oblit semblant. El senyor Pujol ha tingut l'honoradesa de no presentar precisament aquesta quantificació, aquesta quantificació d'allò que ells sap que no podria quantificar. Almenys fins d'aquí a dos o tres anys, és a dir, fins que no s'hagin construït almenys les bases de la nova autonomia financera, i fets els traspassos més fonamentals amb les corresponents dotacions econòmiques.

Jo crec, senyores i senyors Diputats, que el candidat senyor Pujol té els coneixements i la capacitat per a presentar-nos un programa de govern que no tingui les enormes deficiències del que ens presenta ara. Però, per a fer-ho, i repeteixo que pot fer-ho, havia de partir d'una base que sembla que no es vulgui acceptar, que no vulgui acceptar ni ell i potser tampoc una part d'aquesta Cambra. Aquesta base és: el reconeixement que Catalunya, almenys durant dos anys de la seva vida, viurà un temps d'excepció, viurà en ple període constituent. Jo crec que si el senyor Pujol hagués partit d'aquest fet —que per molts de nosaltres, almenys per a alguns de nosaltres, és tant evident—, el seu programa, molt probablement, hauria pogut aconseguir un suport molt més ampli i majoritari en aquesta Cambra.

Però el programa que es presenta, crec que no pot rebre precisament aquest suport. Jo crec que si tots partíssim de reconèixer que Catalunya va a viure, almenys durant dos anys, un difícil període constituent, l'acord per a fer un programa de govern en aquesta Cambra, i fins i tot un Govern per a dur-lo a terme, seria relativament fàcil. Per què? Perquè en un període constituent curt, les coses que cal fer són tan essencials i fonamentals per al país, que és possible la cooperació i, fins i tot molt més: la unitat entre les forces, entre forces molt diverses però que tinguin un autèntic esperit nacional.

Això explica que alguns Estats, durant els seus períodes constituents, no solament hagin estat presidits per

governos àmpliament majoritaris, sinó fins i tot d'unitat, des dels comunistes al centre-dreta com, per exemple, en la França i la Itàlia de la immediata postguerra passada.

Per què, senyores i senyors Diputats, sembla que es vulgui defugir de reconèixer o almenys discutir que aquest període constituent el viurà, tant si volem com si no volem, Catalunya, almenys durant dos anys?

Deu ser per les conseqüències polítiques que un reconeixement semblant comporta? Unes conseqüències polítiques que potser no es volen acceptar per alguns. El candidat, amb la voluntat d'aconseguir la modificació del vot anterior d'un Grup parlamentari, ha parlat d'una qüestió que és la qüestió de la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Ha dit, em sembla, que el seu Govern està d'acord amb aquesta reforma amb certes condicions. Ho celebren. Però això no canvia en res el seu programa. Tinguem-ho present. Perquè crec que tots els autonomistes que vam votar l'Estatut de Sau, aspirem, un dia, a aconseguir que l'actual Estatut, mitjançant la reforma prevista en el seu text i en la mateixa Constitució, recuperi allò que vam perdre en el llarg viatge de Sau a la Moncloa.

D'altra banda, recordem que segons l'article cinquanta-sis de l'Estatut la iniciativa del Govern de la Generalitat no és indispensable per a reformar l'Estatut, car aquesta iniciativa correspon també a aquesta Cambra, si és proposada per una cinquena part dels seus Diputats, és a dir, simplement, per vint-i-set Diputats. Cap modificació del programa expressat el passat dimarts, ni amb les millores que s'hagi pogut aportar avui, no representa, doncs, la declaració del candidat en aquesta matèria.

Per tant, a nosaltres no ens farà rectificar el vot, i no puc creure que el faci rectificar a cap Grup parlamentari d'aquesta Cambra. Reformar l'Estatut és una qüestió de molts tràmits: la iniciativa, cosa fàcil, l'acord d'una majoria de dues parts d'aquest Parlament, que evidentment s'aconseguiria, l'acord de les Corts generals, mitjançant Llei Orgànica i, finalment, el referèndum del poble de Catalunya. Tràmits molt difícils i llargs de fer durant els anys, de dos a quatre, que necessitarem per a organitzar l'autonomia actual. Però existeix una altra qüestió a la qual no s'ha fet referència, o millor dit, s'hi ha fet una lleu referència en citar el senyor Pujol l'article cent cinquanta de la Constitució que crec que té una importància, i per això em permeto d'esmentar-la aquí. És el contingut precisament d'aquest article cent cinquanta que ens permet, no de reformar l'Estatut, però sí d'ampliar aquest Estatut, o almenys, l'autogovern de Catalunya amb una sèrie de facultats que pot transferir-nos l'Estat.

Jo crec que si aconseguíssim, i això sí que ho podem aconseguir, alguna d'aquestes transferències o delegacions —i que es poden aconseguir, repeteixo— mentre estem construint aquesta autonomia, donariem un gran pas endavant. Un gran pas endavant, perquè allò que aconseguíssim per mitjà de l'article 150, després es molt possible que, dintre el marc constitucional, ho volguéssim aconseguir en el moment —que vindrà un dia o altre, però vindrà en el moment oportú, quan haurem construït aquesta autonomia que ara tenim—, de reformar el nostre

Estatut. A tot això, nosaltres, tampoc per aquesta rectificació o millorament de programa que hagi pogut presentar el candidat, no podem rectificar el nostre vot.

Segona qüestió. El candidat proposat no ha modificat, com podria fer, estatutàriament, la composició de Govern, que sotmet a la nostra aprovació. Per tant, totes les consideracions i crítiques que aquest Diputat va fer a les seves anteriors intervencions, mantenen la seva total validesa. Ah! Però, al meu parer, per la mateixa raó, mantenen la seva validesa també les crítiques i consideracions que van fer els altres Grups Parlamentaris d'aquesta Cambra.

El Govern que se'ns presenta continua essent minoritari, extraordinàriament minoritari, format per un Grup parlamentari que només té quaranta-tres Diputats dels cent trenta-cinc que componen aquesta Cambra.

El Govern continua essent monocolor i escorat a la dreta, quan la construcció de la Catalunya autònoma de tots i per a tots exigeix un Govern del qual no quedin exclosos els partits que tenen la representació majoritària, vulguem o no vulguem, de les classes treballadores.

El Govern que se'ns proposa, és un Govern dèbil, forçosament inestable, que serà sotmès constantment a les pressions dels partits antagònics que, des de l'exterior, i a una i altra banda, li donin suport parlamentari, un suport, però, sempre condicionat. Uns partits que li donaran suport, possiblement, mentre esperen el desgast que sofrirà el Govern en solitari per enderrocar-lo i per substituir-lo.

Aquest Govern minoritari i monocolor, en un període constituent, és una fórmula inèdita, com vaig dir ja en la meua anterior intervenció, no solament en la història de Catalunya, ans també en la història del constitucionalisme d'arreu del món.

És una experiència inèdita, que nosaltres no voldríem sofrir precisament aquí, a casa nostra, en aquestes circumstàncies. El Govern que se'ns proposa, per la seva composició minoritària, no pot assegurar l'estabilitat política i governamental de Catalunya, ni tampoc no pot crear el clima de confiança que ha d'existir a Catalunya per a lluitar eficaçment contra la crisi.

El Govern que se'ns proposa no és el que necessita Catalunya per a convertir la seva població invertibrada en poble, com vaig dir en una de les passades intervencions. Al contrari, pot ser el gran obstacle per a aconseguir-ho.

Tampoc no és un Govern capaç d'impulsar el gran moviment popular que és imprescindible que existeixi i que impulsem perquè doni suport a la tasca difícil i dura de construir una Catalunya autònoma, de tots i per a tots els qui viuen en aquesta terra, sigui quin sigui el lloc de la nostra naixença.

Per tot això, nosaltres haurem de votar negativament.

Nosaltres no volem ser responsables d'haver contribuït a donar a Catalunya, en una hora crucial com aquesta, a l'hora de construir la nova Catalunya autònoma, un Govern que no és el que necessita el nostre poble. Per això, tampoc no ens abstenim, car considerem que abstenir-se en una qüestió tan transcendental com aquesta, és una forma, bé que sigui vergonyant, de contribuir a

l'aprovació del Govern proposat i, per tant, de fer-se responsable de l'existència d'un Govern que considerem incapaç per a dur la tasca que li ha de ser encomanada. I, responsables també, de la inexistència d'un altre Govern que sigui el que Catalunya necessita en aquest període constituent.

Tothom ha reconegut en aquesta Cambra, senyores i senyors Diputats, fins i tot el candidat proposat, que aquest Govern que se'ns presenta, minoritari i monocolor, no és el millor. Tanmateix, el senyor Pujol ens ha dit que sembla que és l'únic que pot sortir d'aquesta Cambra. Que no hi ha altra opció. Jo no vull discutir això, ara, aquí, perquè no dispenso del temps necessari i també perquè crec que no correspon aquesta discussió en aquest debat. Avui i aquí, segons la Disposició transitòria de l'Estatut, només correspon de discutir sobre el programa i el Govern que ens ofereix el candidat proposat pel senyor President del nostre Parlament. Però vull dir, almenys, que crec que existeixen altres opcions, altres alternatives, que podran ser discutides, si es presenten en aquesta Cambra, d'acord amb els tràmits que estan previstos a la Disposició transitòria cinquena, després de no haver-se aprovat, si s'escau, el Govern i el programa que se'ns presenta.

Si no estem plenament convençuts que aquest programa i aquest Govern són els que necessita aquesta terra nostra, intentem que siguin presentades a aquesta Cambra altres alternatives, altres opcions, però no votem un Govern per simple resignació.

Senyores i senyors Diputats, en el moment que anem a començar el període constituent de la nova Catalunya autònoma, aquesta Catalunya autònoma que volem que sigui de tots i per a tots, no és l'hora d'un Govern minoritari i monocolor format per un sol sector del nacionalisme, sinó l'hora d'un Govern nacional català com més ampli i unitari possible, en el qual hi hagi representació de les classes treballadores de Catalunya. Intentem, entre tots, d'arribar a la formació d'aquest Govern. Tinguem el coratge de fer-ho! L'Estatut, en la seva Disposició transitòria cinquena, ens ofereix el procediment per a aconseguir-ho. Si aconseguim de fer-ho, donarem al nostre poble allò que té dret a esperar en aquests moments de nosaltres: un Govern que sigui capaç de construir la Catalunya autònoma de tots i per a tots els qui vivim en aquesta terra, sigui quin sigui el lloc del nostre naixement.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Diputats del PSA, que formen part del Grup Mixt, té la paraula el Diputat senyor Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDALGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, es evidente que para nosotros, como todos los asistentes al discurso de esta mañana habrán podido comprobar, la problemática que representamos en esta Cámara y en la reconstrucción nacional de Cataluña, maltratada fue anteayer en las intervenciones del candidato a la Presidencia, y desdeñada ha sido hoy. Y con todo, preferimos que así haya sido. Francamente. Porque para que el grave tema de la inmigración sea desvirtuado y manipulado por unos intereses minoritarios y

clasistas, amparados en la demagogia de la catalanización, preferimos que no se toque. No obstante, por el respeto que nos merece esta suprema Institución catalana, porque entendemos que no estamos aquí sólo para sentar posiciones, sino sobre todo para dar razones y debatirlas, exponemos a continuación la esencia de las nuestras, que han de contrastarse con la visión obtenida tan precariamente del programa de gobierno que se propone a la aprobación de esta Cámara.

Digamos, en primer lugar, que una lectura racional y justa de la historia nos dice a nosotros, en contradicción con la teoría más o menos solapada, pero siempre tendiendo a la coacción, de la integración de las masas trabajadoras llegadas de otras tierras de España en la cultura catalana, dos cosas fundamentales: primera, que una auténtica actitud progresista es aquella que acepta la inmigración respetando su cultura de origen, reconociéndola en las instituciones y en las leyes e incluso potenciándolas para la mayor riqueza del acervo civilizador de la comunidad receptora; segundo, que no puede hablarse de una práctica democrática si se presiona por los medios que sea, por el silencio o la presión solapada incluso, para descomponer la personalidad y expresiones específicas de las masas trabajadoras desarraigadas de otras tierras por la injusticia social.

Nuestra posición ante este problema de la reconstrucción de este país secularmente oprimido, como oprimido y colonizado ha sido nuestro pueblo andaluz, es absolutamente clara: el pueblo catalán tiene el derecho indiscutible de reconquistar y desarrollar en toda su plenitud su identidad, cultura e instituciones históricas, y esa tarea comienza por el legítimo reconocimiento de la lengua catalana como idioma de Cataluña. Pero, a la vez, en reconocimiento de una historia reciente de la que no puede inhibirse, y acatando unos principios sancionados internacionalmente, Cataluña tiene el deber de institucionalizar el derecho a la libre expresión de las minorías inmigradas en sus respectivas lenguas, así como la preservación y desarrollo de sus culturas de origen y correspondientes identidades. Consideramos que ésa es la vía justa, no sólo para respetar unos derechos inherentes a las minorías, sino también para ahorrar las incertidumbres y traumas que puede proyectar sobre las masas trabajadoras llegadas de Andalucía y de otras tierras de España el proceso de catalanización forzada que augura el programa de gobierno que en estos días hemos visto.

Por ahí se ve muy diáfananamente que la cuestión que nos preocupa no se puede calificar peyorativamente de culturalista, sino que posee implicaciones sociales que traspasan prácticamente todos los ámbitos de la vida en esta tierra. Digámoslo con toda claridad: los trabajadores llegados de otros pueblos de España, concretamente del nuestro, ni entienden ni aceptan, salvo excepciones muy reducidas, que su integración en Cataluña tenga que significar la asunción de la catalanidad, que tengan que desprenderse de sus identidades, lenguas y orígenes para adoptar la identidad, la lengua y la cultura catalana. Ahí es donde aparece la inmigración como problema para Cataluña, porque ahí es donde chocan las aspiraciones de las masas trabajadoras con el proyecto de catalaniza-

ción que ciertas élites y clases vienen elaborando desde hace tiempo, y hoy, según llevamos oyendo estos días, están dispuestas a convertirlo en programa de gobierno. Ojalá nos equivoquemos. Pero es lo cierto que nos tememos efectos desastrosos para las masas trabajadoras inmigradas, si realmente se aplica la política económica y la política cultural que ha esbozado el candidato a la Presidencia de la Generalitat.

Frente a esa amenaza para la convivencia en este país, nosotros reivindicamos fundamentalmente dos cosas: el reconocimiento institucional y legal de las diversas identidades y culturas que componen la Cataluña de nuestros días, así como una reglamentación escrupulosa de las lenguas en la línea de la normalización del catalán, el bilingüismo y la cooficialidad. Y segundo, una política económica y social prioritariamente dirigida a reparar el daño infringido a los centenares de miles de familias trabajadoras llegadas de otras tierras, y precariamente agrupadas en los cinturones industriales, sin que ello suponga responsabilidad al pueblo catalán, que ha carecido de libertad durante tantos años. Pero tampoco cabe en justicia ignorar que determinadas oligarquías autóctonas se han beneficiado de la explotación intensiva de esas masas de trabajadores inmigrados. Podemos entender que un candidato y un partido que se dicen nacionalistas y catalanes quieran seguir una catalanización acelerada y sin permitir ningún tipo de fisura, pero también se entenderá que nosotros nos oponemos con toda energía, con toda firmeza a ese su proyecto de integración, a ese su proyecto de catalanización por la solidaridad de nuestros dos pueblos, por la solidaridad de todos los pueblos de España. Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat amb summa atenció la intervenció del candidat senyor Jordi Pujol. L'hem escoltat amb tanta més atenció que el nostre Grup parlamentari va tenir abans d'ahir una actitud crítica respecte al seu programa. Haig de dir al senyor Jordi Pujol que continuem tenint una actitud crítica. La continuem tenint perquè estimem que continuen havent-hi una sèrie d'ambigüitats en el seu programa, malgrat les seves explicacions d'aquest matí, que voldriem aclarir. I abans d'entrar en matèria, com que estic parlant de crítica, voldria fer una crítica a un tractament que el senyor Jordi Pujol va donar ahir a la consideració que li mereix el treball de les Conselleries de la Generalitat provisional. En la seva intervenció del matí, es va referir a la utilitat que per al govern de la Generalitat estatutària podrà tenir el treball fet per la Conselleria de Sanitat. I una referència semblant, encara que més curta, va fer a la tarda pel que fa al treball fet per la Conselleria d'Ordenació Territorial. Ens sap molt greu que només aquests dos aspectes hagin merescut un reconeixement de treball útil per part del candidat. Pensem que les altres Conselleries han fet un treball que serà útil i aprofitable per a la Generalitat estatutària.

Dit això, voldria entrar en matèria deixant molt clar

que la meva intenció no és pas fer una peça oratòria, sinó gairebé un resum de problemes i ambigüitats sobre els quals demanem al senyor candidat que s'expliqui clarament. Perquè, si és que haig de ser sincer, el nostre Grup parlamentari encara no sap que ha de votar aquest vespre. Vull ser clar. I per ser clar, dividiré la meva intervenció en els punts següents, seguint més o menys la intervenció del candidat d'aquest matí. Pense parlar, primer, del problema dels traspassos. Després, del problema de la política econòmica. Després, de les qüestions que afecten els desequilibris regionals i la política comarcal. En quart lloc, em referiré a la greu qüestió de les Cambres Agràries; i, finalment, a la qüestió central, que estic segur que preocupa tots els Diputats d'aquest Parlament, de la reforma de l'Estatut.

Doncs, procedint per aquest ordre, respecte als traspassos de l'Administració central de l'Estat haig de dir que prenem nota de la promesa feta pel candidat d'exigir amb rapidesa els ja aprovats i d'accelerar-ne els altres. És veritat que ha dit frases com que en matèria econòmica no sabem quin és el sostre que ens dona l'Estatut exactament. És cert, aquesta ambigüitat i moltes altres té aquest Estatut. Aquesta és particularment greu, perquè en depèn la vida de les petites i mitjanes empreses, i en depèn la vida dels milers de treballadors en atur a Catalunya. Són dues qüestions extremament urgents, i esperem interpretar en aquest sentit rigorós d'urgència la frase de la promesa del senyor Pujol d'accelerar aquests traspassos; però ja que parlem d'urgència, em cal referir-me a una altra qüestió mencionada pel senyor candidat. És el problema de la renegociació dels aspectes financers de l'Estatut. Aquest matí, en tractar d'aquest punt, s'ha referit al termini de sis anys, però, al criteri nostre, s'hi ha referit d'una manera ambigua. El que diu l'Estatut, segons la lectura que en fem nosaltres, és que aquesta renegociació només podrà començar passats sis anys, si abans no ha estat acabat el procés de transferències totalment. Doncs, demanem al candidat que precisi clarament si és que pensa tenir abans de quatre anys acabada la tasca dels traspassos. Perquè, si no és així, en alludir a la renegociació dels aspectes financers, no entenem en quin sentit ha fet l'allusió, perquè el termini de sis anys sortiria fora d'aquesta legislatura, i per tant del seu mandat com a President.

Segon punt: qüestions de política econòmica. Vull ser sintètic i breu. M'agradaria donar l'estructura d'un sil·logisme al que haig de dir. Primera premissa: el senyor Jordi Pujol ha reconegut la greu situació econòmica de Catalunya, i ha reconegut també, ho ha dit així, almenys si jo ho he entès bé, que una de les febleses greus del govern de l'Estat a Madrid és dedicar-se a fer només política i molt poca economia. El candidat ens ha explicat també que té un programa concret d'aplicació immediata. Doncs, d'aquestes premisses cal treure una conclusió: per quina raó el candidat vol esperar el mes de setembre per posar en pràctica aquest programa, aquest programa d'aplicació immediata que té preparat? Volem una precisió sobre aquest assumpte.

Passo a la qüestió dels desequilibris territorials i de la política comarcal. El senyor Pujol ens ha dit aquest matí

que el comarcalisme no és sols una qüestió política —sembla que el cito literalment—, quan ha dit que és també una qüestió de reivindicació econòmica i social. Evidentment, té tota la raó i ens satisfà molt que hagi accentuat tots els aspectes indispensables de millora de rendiments en el camp, d'empresa familiar agrària, de crear els serveis i els equipaments que són necessaris en el camp català i ocupar-se de l'equilibri ecològic, etc., etc., mesures totes aquestes últimes que es resumeixen en aquesta noció, que està de moda, la qualitat de la vida, una de les raons essencials per les quals el camp català està sotmès a un procés de despoblació, la raó potser fonamental per la qual el camp es buida. Tot això opinem que està bé. Sostindrem el seu programa en tots aquests aspectes. Però ens inquieta extraordinàriament l'accentuació que ha fet d'aquests aspectes econòmics i socials i que aquest matí hagi reduït només a una frase —dir que també és una qüestió política— el problema dels desequilibris territorials i de la política comarcal. Nosaltres pensem que reduir això a una frase i parlar únicament de mesures econòmiques i socials és fer un comarcalisme paternalista. No és pas la política comarcal que vol l'Esquerra Republicana. I és paternalisme no parlar de descentralització de poder respecte a les comarques, la descentralització de poder que signifiqui una potenciació de les comarques de Catalunya.

Ens inquieta encara més aquesta absència i aquesta ambigüitat quan li vam sentir dir, l'altre dia, que instaria el traspàs de competències de les Diputacions a la Generalitat, però així ho vam entendre almenys, per tornar-les a les Diputacions en forma de serveis. Què vol dir aquesta ambigüitat? Voldriem precisions concretes també sobre aquesta matèria. Perquè repeteixo que el nostre Grup parlamentari encara no sap què ha de votar aquest vespre.

Passo a la qüestió de les Cambres Agràries. El candidat, aquest matí, ens ha dit que es comprometia a un traspàs ràpid a la Generalitat. Penso que el candidat no ha entès bé la intervenció del nostre company, el senyor Víctor Torres, abans d'ahir. El que nosaltres pensem sobre les Cambres Agràries és que cal suprimir-les. Cal la supressió de les Cambres Agràries i que els serveis que sigui necessari prestar en aquest sector agrari siguin organitzats i dirigits des de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat. I, a més, pensem que per a fer això no cal esperar cap traspàs. La lectura que nosaltres fem de l'Estatut diu que la Generalitat tindrà competència exclusiva en matèria d'agricultura i de ramaderia. Per tant, no cal esperar traspàs. El contrari seria fer una interpretació restrictiva de l'Estatut, i no penso pas que el senyor Pujol sigui partidari d'aquest tipus d'interpretacions quant a l'Estatut de Catalunya.

Vull referir-me, finalment, a la qüestió de la reforma de l'Estatut. I dic bé «reforma» i no pas «revisió», que és el mot que ha emprat el senyor Pujol aquest matí. Imagino que, potser, en el sentit que ell li donava, és un mot sinònim. Però el nostre Estatut, quan es refereix al que nosaltres pensem, empra el mot «reforma». Per tant, aquesta no és una pura qüestió terminològica, acadèmica, sinó una qüestió de fons. Perquè una cosa que seria possible

és interpretar la paraula «revisió» com una al·lusió al procediment previst per la Constitució, quant a la millora, únicament, de l'Estatut. El senyor Benet ja ha fet referència a aquest procediment, fa un moment. Evidentment, que cal emprendre-la, aquesta via, però no és l'única. Nosaltres volem la reforma de l'Estatut. I interpretant que el candidat també la vol, celebrem que coincideixi amb el que és la política d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el que és un dels punts fonamentals del nostre programa, que potser no seria necessari explicar però que em permeto repetir: que la reforma que preconitzem nosaltres és dintre de la via de la legalitat i arribant fins al punt més alt que permeti el sostre de la Constitució. El candidat, aquest matí, quan ha parlat de l'aspecte aquest de la reforma, ha dit: «Sobre quins temes, la reforma? Ja ho veurem.» Crec que s'ha de veure amb calma. Perquè, després de dir que «ja ho veurem», ha dit: «Per exemple, l'altre dia vaig parlar de les competències sobre justícia.» Lamento haver de dir al candidat que ha escollit un mal exemple per a donar una impressió de com enten ell la reforma de l'Estatut, perquè en justícia el sostre constitucional és baixíssim. I lamento no tenir un text de l'Estatut aquí, ara al davant, però sí que diré que, personalment, en aquest moment només recordo que el nom d'un president del Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya haurà de ser publicat en el Diari Oficial de la Generalitat. No recordo ara si tenim alguna altra competència en matèria de justícia. Fins a tal punt que és qüestió de preguntar-se quin sentit té proposar una Conselleria de Justícia dintre de l'organigrama de la Generalitat estatutària. Per tant, aquest exemple no ens plau.

La necessitat de la reforma, per a nosaltres, és absoluta, perquè a Catalunya li cal una veritable autonomia. I li cal una autonomia, no solament per a satisfacció del sentiment nacional del poble de Catalunya, sinó perquè la necessitem per a governar-nos. Tenim necessitat de governar-nos nosaltres per a resoldre els nostres problemes. Si no tenim poder per a resoldre'ls, sempre haurem de demanar que ens els resolguin des de fora. I ja tenim prou experiència de quina manera es resolen, aleshores, els problemes de Catalunya. Per tant, volem deixar clar que, per a Esquerra Republicana de Catalunya, autonomia vol dir poder polític, sentit nacional i d'Estat. I no em fa cap por dir l'expressió «sentit d'Estat». Perquè, si parlem de poder polític per a Catalunya, aquest poder cal anar-lo a buscar allà on es troba, a l'Estat espanyol, i prendre aquestes competències que necessitem per a governar-nos. Per tant, per acabar, voldriem, el nostre Grup parlamentari, un reconeixement explícit del candidat que representarà al Parlament en aquest Parlament, el Projecte de Reforma de l'Estatut dintre d'aquesta legislatura, és a dir, a temps per tal que el tràmit d'aprovació del Parlament pugui ser acomplert. I volem dir-li encara una altra cosa: que si aquesta legislatura hagués d'acabar amb un altre president que no fos ell, voldriem el seu compromís, en aquest cas només com a secretari general del seu partit, que ens ajudaria a defensar la reforma de l'Estatut. Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes

de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la primera part d'aquest debat, abans d'ahir, vam tenir ocasió de posar de manifest quina era la posició del Grup Centrista pel que fa referència a l'elecció del President de la Generalitat i l'aprovació i posta en pràctica d'un programa de govern. El que va passar en la primera votació ha servit de confirmació de les nostres paraules. La feblesa de plantejaments de la minoria majoritària va quedar en evidència, i a causa d'això s'està posant en perill l'operativitat del govern català i la ràpida posta en marxa de les seves responsabilitats.

Fa quaranta-vuit hores, jo deia que ens trobàvem en la necessitat de ser coherents i en l'obligació de respondre al que ens exigeix el nostre poble. Avui continuen existint els mateixos condicionants polítics d'aquell moment. A més, se n'hi han afegit alguns de nous. La impossibilitat d'arribar a una majoria en l'elecció del President en la votació anterior n'és una mostra. El Grup Centrista no vol, tanmateix, insistir en un tema que considera ja prou explicat en aquest Parlament i també fora d'aquesta casa. El que era veritat fa dos dies continua essent-ho ara. La responsabilitat i la coherència que són principis bàsics de la nostra trajectòria política ens han de permetre arribar a una solució de les actuals dificultats per a formar govern. Per això em sembla oportú recordar ara la freqüència amb què molts hem defensat la configuració d'una àmplia base de centre que estigués en condicions de reflectir la voluntat real de la gran majoria dels catalans.

El candidat ha respost aquest matí a la nostra proposta d'unitat natural quan ha parlat de l'àmplia majoria parlamentària que requereix el seu programa de govern. Això ens sembla un inici d'apropament que potser possibiliti en el futur una major coincidència en les col·laboracions. Ja hem manifestat quines són les realitats ideològiques i estratègiques que ens separen de la minoria majoritària d'aquest Parlament. El candidat a la Presidència de la Generalitat, el Diputat senyor Pujol, ha intentat replicar a les nostres observacions crítiques, però considerem que hi ha aspectes centrals del seu programa que encara continuen amb una certa indefinició. I per això voldríem ara plantejar públicament una sèrie d'interrogants específics per tal d'aclarir quins són els objectius reals que ens proposa el representant de la coalició de Convergència i Unió.

Com a partit autonomista, els Centristes de Catalunya creiem que una Catalunya autogovernada i plenament conscient del que és i del que ha de ser constitueix una necessitat urgent de tots els seus ciutadans. També pensem que la normalització cultural i lingüística ha d'arribar dins el màxim respecte a la pluralitat de cultures que conviuen al nostre país, sense mentalitat ni estil de revenja o de coacció. No concebem una democràcia sense autonomia i no concebem una autonomia que manqui dels mitjans requerits per una catalanitat plena i voluntàriament acceptada. Per a nosaltres resulta obligada la defensa de la identitat pròpia de Catalunya. Voldríem

saber de quina forma es pensa enfocar aquesta defensa sense perjudicar els legítims interessos dels ciutadans catalans no nascuts en aquesta terra i essent fidels al mateix temps a les exigències de la cultura pròpia del nostre país.

Pel que respecta a les relacions entre el Consell Executiu i el Parlament, hem escoltat un exprés reconeixement que el poder radica en el Parlament i una clara afirmació de respecte a la sobirania catalana. Els representants directament elegits pel poble són els qui seuen en els escons d'aquest hemicicle, i el Consell només pot executar el que hagi estat disposat per la Cambra de Diputats. El Parlament haurà de portar a terme una tasca especialment activa en aquesta fase inicial d'institucionalització de la nostra autonomia. En conseqüència, considerem molt oportuna aquesta declaració pública de respecte al Parlament per part del candidat a la Presidència del poder executiu, el senyor Jordi Pujol. I voldríem assegurar-nos que aquesta serà la forma efectiva de concertar les relacions entre els dos poders de la Generalitat.

Centristes de Catalunya ha manifestat molt sovint que la política territorial constitueix el veritable eix del redreçament del nostre país. Quan hem dit que calia reordenar el territori català, ens proposàvem un objectiu ambiciós però definit: instaurar unes noves relacions més justes que compensessin els desequilibris que el centralisme i els interessos privats han provocat a casa nostra. Encara que de forma més o menys vaga, el programa de govern sotmès en aquest Parlament afirmava, o almenys així ho vam entendre nosaltres, que la Generalitat respectaria l'autonomia funcional de les Diputacions, encara que la titularitat formal d'alguns serveis passés al Consell Executiu. Nosaltres considerem que cal promulgar amb la màxima urgència una Llei de Règim Local que institucionalitzi adequadament una estructura comarcal fidel a la nostra història passada i que estigui d'acord amb els reptes del futur: la millora de la qualitat de vida, la integració a les comunitats europees i la convenient descentralització de serveis. La correcció dels desequilibris econòmics entre les nostres terres exigirà sens dubte una nova distribució de les competències administratives. En el programa que se'n ha exposat se'n parla, d'això, sense precisar l'abast ni el contingut de la redistribució. Volem afirmar explícitament que la Llei de Règim Local ha de contemplar la creació d'institucions supracomarcales, tal com són les Diputacions, que defensin la històrica mancomunitat de les nostres terres sense lesionar tot allò que sigui aprofitable i sense deixar en un desamparament injust nombrosos sectors populars. No admetrem en cap circumstància que una mena de «vacatio legis» pugui perjudicar en el més mínim la nostra realitat comarcal i supracomarcal. Per això, demanem fonamentalment al candidat a la Presidència quin és el procés concret que proposa el seu programa pel que fa referència en aquest tema de tanta transcendència per a nosaltres.

En relació amb la política territorial, també volem deixar ben clar que la Corporació Metropolitana de Barcelona reclama un tractament específic i que l'actual macrocefàlia del nostre país ha de ser urgentment corre-

gida. S'han de crear els mitjans oportuns per tal d'evitar una concentració gegantina de població, indústries i serveis culturals i educatius en un territori saturat i que no pot respondre a les exigències que se li plantegen des de fa molts anys.

Aquesta omisió del programa de govern hauria d'omplir-se de forma suficient si és que vol afrontar els problemes reals. Sabem que la situació és complexa i que a les qüestions de dret administratiu de règim local s'afegeixen factors d'ordre social, econòmic i polític. Però precisament per això cal donar prioritat absoluta a un tema que afecta un percentatge tan elevat dels habitants del nostre país.

Continuem pensant que resultarà molt difícil no incrementar la pressió fiscal per tal de fer rutilar una estructura del Consell, tan complexa des del primer dia com la que avui es torna a sotmetre a la nostra aprovació. El Diputat senyor Pujol ens ha dit que de moment no pensa fer ús d'aquesta potestat en un futur previsible. L'ambigüitat de la fórmula no ens aclareix gaire les dues coses. L'experiència comuna a tots, ens indica que és molt infreqüent el cas d'un aspirant al Govern que afirma el contrari. Tanmateix, en aquest cas, seria impensable que el Consell Executiu, si arribés a comptar amb el suport majoritari d'aquesta Cambra, no fes honor a la seva paraula per les raons que ja vam fer públiques abans d'ahir. L'autogovern no pot transformar-se en opinió del ciutadà en un sistema administratiu més car, més ineficient i més burocràtic encara, que el sistema vigent amb antelació a l'Estat de les autonomies. En aquest sentit s'ha dit que el gran nombre de Conselleries existents tindria una estructura interna racionalitzada que permeti el seu funcionament eficaç però que no resulti gravosa per al contribuent. Això podria coincidir amb el nostre programa d'austeritat burocràtica que propugna la creació dels serveis imprescindibles, però evita la ineficiència provocada per programacions massa teòriques o massa electoralistes. Els objectius proposats són massa ambiciosos. Quines garanties de control, de contractació de personal i de la contenció de la despesa es pensen adoptar? No ho sabem i per això ho demanem aquí de manera explícita. En canvi, no són precisament els criteris electorals els que motiven el nostre desig de concedir al sector agrari una atenció privilegiada. Per a nosaltres, les xifres fredament quantitatives que aquí s'han citat d'uns cent mil pagesos, que en números rodons hi ha a Catalunya, s'ha dit fa dos dies, no poden ser considerades com a factor numèric exclusivament. Els Centristes tenim la convicció que la Catalunya agrària ocupa un lloc molt més decisiu del que li atorguin en l'actualitat aquestes quantificacions estadístiques. L'agricultura és la forma de viure i de produir que en les presents circumstàncies té i tindrà cada dia més importància per al nostre poble. La crisi energètica, la dependència de les primeres matèries, la integració d'Espanya a la Comunitat Europea el 1983, i el deteriorament de les condicions de vida urbanes, són factors que justifiquen sobradament l'esmentada importància. El sector agrícola i ramader resta esperant des de fa molts anys l'atenció que mereix. En primer lloc requereix una millora de la qualitat de vida

del medi agrari. Ens va sorprendre que en la primera, llarga i a vegades massa àmplia exposició del Diputat senyor Pujol s'evités qualsevol tractament específic del problema, al qual es féu esment només de passada. Aquest matí s'ha parlat una mica més del tema però no voldríem limitar-nos a un tractament de simple tràmit. La competitivitat, la modernització tecnològica, la no-desertització de les nostres terres, i l'estabilitat del productor rural depenen bàsicament de la qualitat de vida, de la qualitat de vida en el camp. Que el camp tingui un nivell estrictament comparable al que és propi de les grans concentracions urbanes. Per això, nosaltres defensem amb tanta convicció l'enriquiment progressiu dels caps de comarca amb tota mena de serveis sanitaris, financers, educatius, culturals i administratius. Per això, abans de crear i fomentar canals de crèdit als agricultors joves, hem de configurar les condicions requerides per a motivar la permanència dels joves a la seva terra fins i tot el retorn dels qui s'havien vist obligats a abandonar-les. És en aquest context i per tal d'afavorir aquests processos que cal promocionar la creació de noves empreses agrícoles i el cooperativisme de primer i de segon grau.

El Diputat senyor Jordi Pujol ha parlat aquest matí, dins dels paràgrafs dedicats al món rural, de les Cambres Agràries. Nosaltres no fem qüestió del nom, sinó de la realitat viva i operativa que representa. Els mateixos agricultors han de dirigir aquestes Cambres com ja ho fan des de les eleccions democràtiques celebrades fa dos anys per primera vegada. Les Cambres han de funcionar amb una plena coordinació amb la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, i a través de la Conselleria hauran de tenir en compte la política agrària global de l'Estat que s'enfronta en un futur proper amb la integració a les comunitats europees.

Mitjançant el present debat parlamentari, voldríem aconseguir més precisions i desitjariem que, encara que les garanties demanades no existissin, se'ns definís si més no les actituds de base. Voldríem confirmar que ha estat només la necessitat de concisió expositiva la que ha provocat les omissions a les formulacions que hem qualificat de perilloses o d'explicables. A la vista del que se'ns digui públicament i de les garanties que se'ns ofereixin pràcticament i de forma explícita, comprovarem si hem avançat o no en el camí de dotar Catalunya d'un Consell Executiu sense ambigüitat ni contradiccions.

Els Centristes de Catalunya ens sentim responsables del futur del nostre poble. No volem que el partidisme ni la rigidesa d'altres pugui perjudicar la immediata constitució dels òrgans executius de la Generalitat. Creiem alhora que el servei del país, que passa sempre per sobre dels interessos de partit, ens obliga a donar audiència a la segona petició de vot del Diputat senyor Pujol, sempre que els nostres interrogants tinguin una contestació afirmativa pel candidat. En tant que partit defensor de la nostra autonomia i de l'Estat d'autonomies, els Centristes exhortem el candidat de la presidència de la Generalitat i el seu proposat Consell Executiu que, per estimació a Catalunya, posin totes les seves energies al servei del nostre país, si la voluntat dels representants del poble aquí reunits li concedeix un vot afirmatiu majoritari. Si

es donés aquesta possibilitat, no dubtem que tindreu una plena consciència del que significa la responsabilitat que el poble català actualment li adjudica.

Pel que fa referència al Grup Parlamentari de Centristes, som conscients que, ajornar encara més la constitució del Consell Executiu i la seva posta en funcionament, podria perjudicar greument els interessos de Catalunya i de la seva autonomia. La nostra actitud es troba condicionada per aquest fet. I tampoc no pot ignorar la seva pròpia responsabilitat en representar un important sector de Catalunya.

Els ciutadans de Catalunya volen solucions, i la democràcia a casa nostra és encara massa feble per a perdre's ara amb personalismes. El desencís del nostre poble, quasi un quaranta per cent d'abstenció, obliga a la formació ràpida del Consell Executiu i pensem que caldria, si fos possible, evitar la tercera votació per a l'elecció de President de la Generalitat. Que mai no se'ns pugui dir que Centristes de Catalunya no ha posat tota la seva voluntat fins al darrer moment per aconseguir un Govern sòlid i estable a Catalunya. La nostra intenció de vot no estarà condicionada com fins ara s'ha pogut constatar de forma suficient per cap aliança, pacte o acord polític amb la minoria majoritària. Conseqüentment, gaudirem de la més absoluta llibertat d'acció. Per això, el nostre eventual suport no serà incondicional i molt sovint caldrà reconfigurar la majoria necessària, cosa que es podrà comprovar al llarg de la present legislatura. Aquesta llibertat d'iniciativa i d'acció tindrà, tanmateix, un únic objectiu: el servei als homes i a les dones del nostre país, la construcció d'una Catalunya autònoma més justa i solidària cada dia amb la resta dels pobles d'Espanya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez.

El Sr. GUTIÉRREZ DÍAZ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha escoltat amb atenció la intervenció que en nom del seu Grup, aquest matí, ens ha fet el Diputat senyor Jordi Pujol després del refús àmpliament majoritari que la Cambra va fer en la sessió anterior a la seva proposta de Govern. Entenem que les quaranta-vuit hores de reflexió que el senyor Jordi Pujol ha tingut, tal vegada són poques per a emprendre una tasca tan important com oferir un projecte amb capacitat per a reinvertir l'opinió majoritària de la Cambra.

Breument, el senyor Jordi Pujol ha desqualificat les propostes de Govern unitari que el PSU ha anat fent —hauré de referir-me de nou a aquesta qüestió com a qüestió fonamental—, i després ha ocupat els seus quaranta-set minuts fonamentalment per fer-nos reflexions programàtiques. Però ens ha dit amb claredat, sense ambigüitats de cap mena en aquest cas, que això és feia dins d'una revaloració global del seu programa. És a dir, les reflexions programàtiques que puguem fer avui cal referir-les totes elles al programa que ens va presentar el primer dia, a l'explicació que ens va donar abans de la votació. Jo voldria de nou, breument, sense cansar la

Cambra ni el senyor Jordi Pujol, expressar encara alguns elements no sols de vaguetat i d'inconcreció, sinó de l'esclatant manquement que hi ha en el seu projecte de programa. I vull fer-ho, senyores Diputades, senyors Diputats, perquè em serveixi com a element de reflexió d'allò que considero fonamental en la intervenció que el meu Grup m'ha encomanat avui aquí, i és el que s'amaga darrera de la proposta del senyor Pujol.

És veritat. El senyor Pujol no ens ha parlat d'una política per a la joventut. I aquest el considerem un manquement molt greu; que és que Catalunya ha de donar per perduda la joventut? És que no cal una seriosa, responsable, activa acció de Govern, una reflexió autocrítica per intentar incorporar la joventut a la tasca que hauria de ser engrescadora de la reconstrucció nacional de Catalunya en el progrés? El senyor Jordi Pujol tampoc no ens ha ofert unes línies generals, almenys, d'acció política des de les Institucions, enllaçant precisament amb una trajectoria històrica de la nostra Generalitat cap a la situació de la injusta discriminació que pateixen les dones. I és clar que jo li agraeixo l'allusió simpàtica que em feia l'altre dia amb referència als llocs a la Mesa, però ell sap molt bé que no es tracta d'un problema ni de llocs a la Mesa ni de llocs als departaments de les Conselleries de la Generalitat. Es tracta d'un problema de política cap a un sector marginat de la nostra societat.

El senyor Pujol ens ha parlat dels traspassos de finances i ens ha dit amb quina energia cal impulsar aquests traspassos, però no ens ha dit res que no estigui en la Disposició transitòria tercera, paràgraf segon, de l'Estatut.

El senyor Jordi Pujol ens ha dit que portarà una política activa per evitar que no hi hagi rebaixes als sostres de l'actual Estatut. I nosaltres entenem, equivocats o no, que això ja ha estat admès pel Grup Parlamentari del senyor Jordi Pujol en el Parlament espanyol, en votar afirmativament la llei de centres docents.

El senyor Jordi Pujol ens ha parlat vagament del problema de l'energia i de la instal·lació de centrals nuclears a les terres de l'Ebre, refusant aquesta possibilitat. El que no ens ha dit és quina política global hi ha d'instal·lacions en el conjunt de Catalunya; perquè el problema no és sols —ja és prou important— que no hi hagi noves centrals nuclears —ni sindicals, ja n'hi ha prou, també (*rialles generalitzades*), és que també pot haver-hi la temptació de crear noves centrals sindicals (*rialles generalitzades*)—, que no hi hagi noves centrals nuclears a les terres de l'Ebre sinó tampoc en el conjunt de Catalunya: el problema també és que pot haver-hi la temptació d'instal·lar-les a Osona, perquè l'urani estaria més pròxim.

El senyor Pujol ens ha parlat del problema de l'aigua. I ens n'ha parlat repetidament. Però, senyores i senyors Diputats, jo no voldria trair mínimament les paraules del candidat, i vull llegir-li separat del seu context un paràgraf de la seva intervenció de rèplica del dia 22 que diu, textualment: «El problema de l'aigua pot ser el tap d'ampolla del desenvolupament català. Nosaltres tenim solucions que caldrà negociar amb instàncies de fora de Catalunya. Fer públic aquí el sentit d'aquelles negocia-

cions podria distorsionar-les i donar lloc a falses interpretacions.» Aquí, en el Parlament, davant de la representació legítima de Catalunya. ¿És que això, tal vegada, és una forma, un estil de Govern que pensa portar el senyor Jordi Pujol, el de plantejar-se en la intimitat, no sabem on, problemes de tanta transcendència perquè avui, aquí, en el Parlament de Catalunya, podrien distorsionar-se?

El senyor Jordi Pujol ha sentit una i una altra vegada, i nosaltres ho repetirem, el desig de veure una posició clara davant del problema de les Cambres Agràries. I el senyor Jordi Pujol ens ha dit que no es tractava d'un problema de noms, òbviament. Avui encara es diuen Càmaras Agrarias, no es diuen Cambres Agràries. No és un problema de nom, és un problema de contingut. I ens ha dit que ell entén que les Cambres no han de tenir cap intervenció sindical. Però és que això està en el decret de juny del 77. Del que es tracta és que no siguin utilitzades instrumentalment contra els interessos de la pagesia, al nivell municipal, al nivell cooperatiu i a través de l'Institut Nacional de la Seguretat Social. En aquests moments, en la negociació agrària del Mercat Comú, no hi ha les centrals sindicals, legítimes representants de la pagesia, hi ha les Cambres Agràries.

I el senyor Jordi Pujol de nou ens ha ajornat el seu programa econòmic, en una situació tan greu com la que estem patint, fins al setembre. Ens va recordar que, efectivament, ell es preocupa de la petita i mitjana empresa, que és en certa forma un patrimoni de la seva preocupació, però que ja era això implícit quan parlava de la capacitat d'iniciativa. Però és quelcom més que necessitem, perquè a darrera d'això hi ha la identitat econòmica i social de Catalunya, hi ha un tractament seriós del problema de l'atur.

No ens ha dit res de la pesca, no ens ha dit res dels problemes de l'habitatge amb un programa concret de projectes de futur, i no ens ha dit res —i jo sé que també està en aquest concepte global del valor de la iniciativa pròpia, del tarannà de Catalunya—, de la situació dels petits comerciants agredits dia rera dia per la instauració de les multinacionals a través dels hipermercats. Tampoc no ens ha dit res de la separació de funcions en el Govern de la Generalitat, que nosaltres havíem demanat, amb un Conseller Primer i un President que pogués, efectivament, donar la imatge de la nostra Institució per damunt de les contingències polítiques. I ens ha parlat, de nou, dels continguts constituents, dels quals nosaltres volem afirmar, una vegada més que són patrimoni de tots.

Però jo no voldria distreure l'atenció de la Cambra amb una tirallonga de deficiències del plantejament programàtic del senyor Jordi Pujol. Perquè entenc que això, em permetin l'expressió, en termes mèdics, és un tractament simptomàtic, però no un tractament etiològic. S'apunten unes quantes conseqüències i no es busca on és el fons de la qüestió. I ell, que ha treballat en farmacologia sap que la terapèutica de la perdigonada era una forma de saber quan un professional era un mal professional. No, no. Darrera de tot això hi ha quelcom de fonamental per a Catalunya. Jo entenc la preocupació feixuga que té avui Convergència i Unió a l'hora de presentar a la Cambra una proposta. Però aquest no és sols el problema de

Convergència i Unió. És el problema de Catalunya. I no es poden invocar urgències quan, darrera de les propostes del senyor Jordi Pujol, hi ha la promesa d'obrir una etapa d'instabilitat a Catalunya. Perquè el que ens proposa, senyor Jordi Pujol, és una etapa d'instabilitat. Un govern monocolor que pugui aconseguir el vot aprovatori per coincidències puntuals, per habilitat en l'equilibri, no pot plantejar-se cap al futur com una promesa d'estabilitat per a una Catalunya que s'ha de reconstruir en les seves Institucions, en la seva economia i en la seva cultura.

Al marge de la voluntat, de la bona voluntat que pugui haver-hi en la proposta del senyor Jordi Pujol, es desferma a Catalunya, ho hem vist ja, aquí, aquests dos dies, una dinàmica d'enfrontaments, de competitivitats que, exposarem, malgrat la voluntat de tots els Diputats, de totes les Diputades, en el centre de la dinàmica d'aquest Parlament. No es pot dir: «Catalans, hi ha tràngol! Catalans: bufa el mestral, agafeu el rem i vogueu amb força, que jo portaré el timó!». Cal vogar i cal portar el timó a la vegada.

Se'ns ha recordat aquí que, durant el període constituent, el Govern de l'Estat va oblidar els problemes econòmics. Però, ¿i després de la Constitució? ¿Que no va aprovar la minoria del senyor Jordi Pujol en el Parlament espanyol el programa econòmic del govern? ¿I quin reflex en la realitat econòmica del país hi ha d'aquest programa econòmic? Cap, ni un. La realitat va per un camí i la política de principis per un altre. I no podem omplir aquesta Cambra de paraules buides. Calen realitats, i fer una política unitària, al nostre entendre, no és la quadratura del cercle. És un paràmetre per a mesurar la dimensió d'home d'Estat del qui fa la proposta. I que no se'ns digui que no es pot arribar a la unitat. Es pot arribar a la unitat si aquesta és fruit d'una negociació en la qual els qui negocien, negocien de tu a tu. No quan s'intenta fer la unitat en un passadis, a última hora i amb l'angoixa que darrera d'això pot haver-hi un buit de poder. És per això que entenem que cal evitar introduir a Catalunya una dinàmica hegemònica, i per tant, que cal replantejar-se seriosament la necessitat de dotar Catalunya d'un govern que li doni estabilitat, que retorni la confiança al nostre poble, un govern en el qual se sentin representades totes les capes i classes socials amb contingut de progrés. Un govern en el qual sigui representada la classe treballadora.

El senyor Jordi Pujol ha dit: No és possible un govern d'unitat, la quadratura del cercle, aquí hi ha els del PSU, que una i una altra vegada el demaneñ, però no és possible perquè no és norma habitual. Afirmació del senyor Jordi Pujol. Aquí ja s'ha dit: ha estat norma habitual, jo diria, en la trajectòria històrica més recent de la vida autonòmica de Catalunya. Però també ha estat un exemple, com aquí s'ha recordat, per part del senyor Josep Benet, en situacions en què les col·lectivitats han tingut problemes de reconstrucció nacional. Ha dit que no era convenient a Catalunya. Nosaltres entenem que, en tot cas, no és convenient a una determinada concepció de Catalunya, que creiem unilateral. I ens ha dit que cap altra força no vol aquest Govern. Però qui ens fa la pro-

posta és el senyor Jordi Pujol, i qui creiem que ha desqualificat inicialment aquesta possibilitat ha estat el senyor Jordi Pujol, que ja en la seva campanya electoral va decretar l'excomunió del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Jo voldria preguntar al senyor Jordi Pujol, a la seva minoria, en funció de quines raons catalanes es pot decretar de principi l'excomunió del Partit Socialista Unificat de Catalunya amb un projecte plenament corresponsable. ¿Arrenca això de la trajectòria de lluita nacional d'aquests quaranta anys? ¿Arrenca això de l'experiència de treball conjunt amb la presidència de Josep Tarradellas en el Govern de la Generalitat? ¿Arrenca això de les propostes programàtiques que el PSU va elaborar el desembre en la seva tercera conferència? Nosaltres entenem que no. Que no hi ha cap raó catalana, que no hi ha cap raó nacional per a intentar de principi excomunicar els comunistes de la tasca comuna de reconstruir la nostra petita pàtria, de fer tasca d'Estat. Perquè, certament, sense ambigüitats —cal dir-ho, cal subratllar-ho—, la Generalitat és també Estat.

És per això que nosaltres demanem a la Cambra que refusi de nou la proposta del senyor Jordi Pujol. I que la refusi amb tot el sentiment, perquè no podem avui sortir amb una solució. Però també amb una voluntat de reconsideració. Per evitar que a Catalunya s'installi la inestabilitat que voleïava ja per aquí en algunes intervencions, quan es parlava de cremar-se aviat, o de no arribar al final de la legislatura. Nosaltres volem oferir al senyor Jordi Pujol i a la Cambra la consideració que es porti a la propera sessió una proposta de govern amb una presència substantiva de les forces d'esquerra. No entrem en la consideració si són tants o tants vots. Parlem de la realitat inqüestionable que les forces d'esquerra han d'estar en aquesta corresponsabilització. I ho entenem amb un compromís que, no anés més enllà, en tot cas, d'un any. Un any, que ens permetés enfrontar-nos conjuntament amb la dimensió dels obstacles que hem de sobrepassar, les dificultats lligades als dèficits inicials, les solucions d'urgència que són de patrimoni col·lectiu.

I això ens permetria iniciar aquesta singladura a Catalunya amb una voluntat d'estabilitat, entenen que aquest seria un programa d'urgència en el terreny legislatiu, en el terreny de la reconstrucció econòmica.

En el terreny legislatiu això ens permetria millorar les condicions segons les quals s'elaboressin les lleis fonamentals, les lleis constitucionals, això que històricament entenem com l'Estatut Interior de Catalunya. Ens permetria conjuntament, evitant tensions parcials, l'elaboració d'un projecte d'ordenació territorial de Catalunya urgent, i ens permetria una acció conjunta en l'eficàcia dels traspassos. I quan el senyor Jordi Pujol ens diu: «bé, però nosaltres oferim treballar unitàriament en la Comissió de Traspassos», el senyor Jordi Pujol oblida que la Comissió de Traspassos és sols un instrument gestor que depèn de la direcció del Consell Executiu de la Generalitat, que és a qui correspon la responsabilitat de dirigir, impulsar i aconseguir aquests traspassos.

En el terreny de la reconstrucció cultural, això ens permetria avançar en un projecte de la normalització irrenunciable de la nostra llengua, de la creació d'instru-

ments de potenciació cultural que defugissin qualsevol sospita clientelar. Ens permetria treballar conjuntament per un efectiu control parlamentari de la ràdio i la televisió, i ens permetria conjuntament elaborar des de la Generalitat una iniciativa política que ens portés a la institucionalització de l'ajut a les expressions culturals d'immigració.

I en el terreny econòmic, això ens permetria elaborar un programa comú, ens permetria, efectivament, aquest marc d'acords polítics, econòmics i socials que fan falta per a la reconstrucció de Catalunya, que fan falta per a reprendre seriosament la reestructuració del tèxtil, com van reclamar l'altre dia, de la construcció, del ram de l'alimentació; que ens permetria, efectivament, de dotar la Generalitat de recursos polítics i financers i d'elaborar les primeres mesures de l'activitat econòmica.

Senyores Diputades, senyors Diputats: No discutim avui si donem el sí o el no a la proposta de Convergència i Unió, sinó el tipus de compromís que tots anem a prendre en la reconstrucció nacional de Catalunya; i anem, en certa forma, a predeterminar el seu futur en un sentit o en un altre. El PSUC desitja contribuir a l'enfortiment de les nostres Institucions, al redreçament de la nostra economia, a la potenciació de la nostra cultura en plena corresponsabilització. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest mati hem escoltat l'exposició que ha fet —ampliant la seva proposta com a candidat a la Presidència de la Generalitat, la seva proposta de formació del Consell Executiu i, sobretot, la seva proposta de programa de govern— el senyor Jordi Pujol, amb tota l'atenció i el respecte que sempre ens mereix.

Jo voldria destacar d'aquestes paraules, en primer lloc, un fet que considerem important. El candidat a la Presidència de la Generalitat ha reconegut d'una manera explícita, clara i precisa, que avui, en aquesta Cambra, existeixen dos projectes nacionals diferenciats per a Catalunya. Un projecte, el de Convergència, i un altre projecte, un projecte nacional del nostre partit, dels Socialistes.

Evidentment, el candidat ha fet un esforç per tractar de fer ressaltar les coincidències i els punts de contacte que hi havia en els dos programes. Ha acceptat algunes de les crítiques que abans d'ahir li vàrem fer, i a algunes altres no els ha donat resposta. Les diferències en el programa són importants, però, sobretot —i això és bo que el candidat ho hagi acceptat i reconegut—, el que és fonamentalment diferent és el projecte polític nacional per a Catalunya. Ahir vaig significar algunes de les diferències en el programa. Vaig parlar de temes tan importants com eren l'ensenyament, les Cambres Agràries, les Caixes d'Estavis, la Llei Electoral i altres. Evidentment, avui no em repetiré. Podria fer referència a molts altres aspectes programàtics que són substancialment diferents entre el nostre programa i el programa de Convergència i Unió, en el camp dels serveis socials, en la sanitat, en el medi ambient, en la Llei d'Alta Muntanya, en molts altres.

Però parlaré d'alguna de les novetats que en la intervenció d'aquest matí ha introduït el candidat.

El candidat, aquest matí, ha tractat d'un aspecte, el de la política dels desequilibris territorials, que evidentment és un problema clau per al futur de Catalunya. Ha dit, amb una gran sorpresa de la meua part, que el tema dels desequilibris li agradava. A nosaltres, ens preocupa. I no solament ens preocupen els desequilibris territorials. Ens preocupen els desequilibris socials. Perquè l'un i l'altre són part del mateix fenomen i són el problema polític fonamental del país. Cal corregir-los, perquè tenen aspectes punyents i cruels, aspectes punyents i cruels que es concreten en els dèficits dels equips col·lectius, que és un dels aspectes que fa patir més el nostre poble. El candidat ha dit que no s'hi volia allargar. Jo sí que m'hi vull allargar una mica, i ho faré amb prudència, perquè haig de dir, amb tota sinceritat, que el que ens ha dit ens ha deixat molt preocupats.

Els desequilibris territorials no és amb ajuts paternalistes als municipis de Catalunya que es resolen. No és un problema de camins o de ponts. El problema dels desequilibris territorials, cal resoldre'l sobre la base de potenciar l'autonomia municipal, de racionalitzar els serveis mancomunats, de potenciar els serveis tècnics a l'escala comarcal, de definir les àrees d'actuació territorial prioritàries que permetin una major inversió pública *per capita* en cada comarca, de potenciar —algun altre Diputat ja ho ha dit— el poder de la decisió econòmica en les diferents comarques de Catalunya. En definitiva, de canviar l'òptica tradicional i paternalista amb què han actuat l'Estat i les Diputacions en l'elaboració dels plans d'obres i serveis. Perquè, senyores Diputades, senyors Diputats, el que ara és fonamental és basar les decisions de les inversions públiques a Catalunya en una sèrie de principis clars. Per exemple, un diagnòstic en la diversitat de les necessitats sectorials i comarcals de Catalunya, sobre la base de plans d'actuació, pla de carreteres, o xarxa viària bàsica a Catalunya, pla ecològic.

Cal evitar la hipoteca política que representaria l'elaboració de plans per part de l'Estat, que convertiria la Generalitat en una simple gestió de decisions acordades. Cal l'elaboració de criteris de participació en la confecció dels plans d'actuació. Cal l'elaboració de programes, situats en el temps i en l'espai, que permetin la creació d'un marc de solidaritat entre totes les comarques de Catalunya. I no m'hi vull estendre més. Però sí que voldria assenyalar que no es poden plantejar prioritats bàsiques i exclusives, en relació amb obres públiques, que responen a criteris que recorden actituds que han estat tradicionals en aquest país en el passat. A Catalunya, cal, si tenim la decisió i voluntat de desconcentració, la potenciació simultània tant de la comunicació transversal com de la resta dels eixos bàsics que permetin una política que respongui a la planificació global de cada aspecte sectorial i al servei de totes les comarques de Catalunya, sense exclusió. I diria al senyor candidat que, com que per a nosaltres els desequilibris territorials i els desequilibris socials tenen una importància clau per al futur de Catalunya —i espero que també en tingui per a ell—, els emplacem a un debat en profunditat en aquest

Parlament, perquè aquesta és una temàtica crucial per al futur de Catalunya.

Hem d'insistir en el que ja vaig qualificar, abans d'ahir: en la manca d'un pla econòmic. Això ha estat reconegut pel candidat de manera explícita, quan parla que d'aquí a uns mesos, el mes de setembre, proposarà un pla econòmic d'actuació. I això és greu, perquè sóc molt conscient que el candidat s'adona de la gravetat de la situació econòmica que veu Catalunya, de com s'està deteriorant la vida econòmica catalana. I no tenia en aquest moment un pla econòmic d'urgència. I quedar-se en una promesa a cinc mesos i ni arribar a formular altra cosa que intencions, sense propostes d'accions concretes és o bé que se'ns vol amagar l'ou o que no s'ha reflexionat en profunditat sobre el que cal fer en aquests moments a Catalunya. Els socialistes creiem que en aquests moments, tan difícils, hi ha necessitat d'una certa audàcia, si es vol afrontar amb eficàcia la crisi. La Generalitat ha de començar la seva tasca de govern arribant als problemes claus d'avui, dels ciutadans i de les seves necessitats. I si per això és necessari trobar formes de finançament, cal fer-ho. Per exemple: amb un finançament d'un emprèstit que llanci la Generalitat amb força endavant, col·locat de manera ortodoxa en el mercat de capitals, com ho fan els Estats i com reconeix l'Estatut que podem fer. Un emprèstit adreçat a un doble objectiu polític i econòmic: corregir precisament o començar a corregir aquells desequilibris territorials i socials i aconseguir avançar en la política de l'ocupació i de l'atur.

Ahir, i salto a una altra qüestió, ja vaig parlar del tema dels traspassos de serveis. Avui haig de tornar-ne a parlar perquè també ens preocupa, i molt, el que ha dit el senyor Jordi Pujol en la seva intervenció d'aquest matí; més, quan ofereix la possibilitat de fer un front únic en l'acció dels traspassos davant del Govern de Madrid. El senyor Pujol confon el calendari de la negociació amb l'Estat i el resultat d'aquesta negociació amb una altra cosa diferent que és la fixació d'uns criteris, uns criteris d'objectius i de prioritats en els traspassos a aconseguir. I aquesta és una gravíssima mancança. Jo n'hi assenyalaré dos —ell n'ha dit un—: el de completar els traspassos ja aprovats en la negociació de la Generalitat provisional, però no portats al Butlletí Oficial de l'Estat pel Govern de Madrid. Nosaltres creiem que hi ha dues probabilitats clares en els traspassos: una, d'aconseguir d'equilibrar el conjunt de les Conselleries a través d'una política prioritària en els traspassos, perquè el Consell de la Generalitat no sigui arrítmic; i la segona, per a nosaltres socialistes és prioritat fonamental l'objectiu de traspassos en aquelles àrees que més directament afecten els interessos concrets de la majoria dels ciutadans de Catalunya, aquells que permeten incidir directament en la vida quotidiana del nostre poble.

Vull tornar al tema inicial de la meua intervenció: la reconstrucció nacional de Catalunya. Per a nosaltres els socialistes, és molt clar que aquesta reconstrucció passa per aquest Parlament i això per una raó fonamental, perquè hi coincideixen els dos projectes nacionals que avui hi ha en el país, el de Convergència, que pot estar en el Govern, i el nostre, el dels socialistes, que podem estar a

l'oposició. La reconstrucció nacional de Catalunya no pot ser la tasca d'un partit, però tampoc ho és la tasca d'un Govern, un Govern no té per missió construir Catalunya. Només es pot fer des del Parlament, perquè hi coincideixen totes les forces polítiques que expressen les forces socials del nostre poble. I és aquí, en el Parlament, on nosaltres vam fer abans-d'ahir, i continuem fent avui l'oferta per desenvolupar les accions fonamentals per a la institucionalització nacional de Catalunya. La construcció de la Generalitat, la consolidació de l'autogovern a través del que ha de ser un ampli treball parlamentari, un treball parlamentari que ha de ser fet en un doble diàleg i en una doble confrontació, la de govern i oposició, i en una doble confrontació, que també es un doble diàleg, que és entre els dos projectes polítics nacionals diferenciats. I aquesta política, a més, té l'avantatge que va adreçada directament contra un perill que hi ha en el nostre país avui, que és que es faci una política partidista feta des del Govern volent utilitzar el Parlament, un Parlament domesticat, consensuat o concertat, digueu-ho com vulgueu, per a dur en llibertat la seva política; i nosaltres, els socialistes, serem amatents que això no passi.

Evidentment, hem valorat el programa en la globalitat que ha presentat el candidat senyor Pujol. El senyor Pujol ens diu que ha presentat un programa que qualifica com un programa de progrés. No en tenim dubtes, no ho és! Neguem que ho sigui, i ho neguem perquè li donen suport unes forces socials que ens és impossible acceptar com a progressistes o, si més no, en una seva bona part, i mai no en la seva totalitat. I això ha quedat expressat molt clarament aquest matí en una frase, una frase que ha dit el candidat que deia —i a mi m'agrada que ho hagi dit—, que no admetran rebaixes en la política de progrés. Això per a mi es tant com no dir res, perquè no n'hi ha de política de progrés. Ara, del que sí estic segur és que, malgrat això, tindrem rebaixes abans del mes de gener. Ja acabo.

Un projecte diferent no és sols un llistat de diferències de programa. Un projecte polític es singularitza principalment pels espais socials que li donen suport i les forces socials que se'n fan portadores. I aquí les diferències no poden ser més paleses, el nostre projecte polític es basa en la voluntat i la força organitzada dels treballadors per a la construcció nacional d'una Catalunya lliure i autogovernada, igualitària i solidària. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els debats en el Parlament poden ser sovint un aparador on se succeeixen els monòlegs successius, o en definitiva poden ser un diàleg de sords on cadascú és esclau del seu paper. Però d'aquest debat, almenys per a nosaltres, en surten, evidentment, matisacions, puntualitzacions, explicacions de les quals algunes han estat ja acceptades per nosaltres, com reconeixia fa poc el mateix senyor Reventós i d'altres explicacions que se'ns han demanat, puntualitzacions, evidentment, que poden ser explicades perquè el debat parlamentari

només té sentit si és enriquidor de les posicions de cadascú i, evidentment, perd tot el sentit si es van repetint les mateixes actuacions, sobretot en unes sessions tan llargues.

El senyor Benet, el primer que ha intervingut aquesta tarda, ens repeteix avui una cosa que ja va dir l'altre dia i és que nosaltres oblidem que estem en una etapa constituent a Catalunya. I realment, nosaltres, en el nostre programa, hem partit d'aquest fet. No parlem pràcticament d'altra cosa que d'aquest fet i per això proposem nosaltres tot un desenvolupament institucional —que, en gran part, i des de les seves posicions, acaba de recollir el senyor Reventós—, un desenvolupament institucional en aquest Parlament que, evidentment, ha de ser basat en una oposició, en un programa de govern i una oposició, però també hi ha d'haver uns acords bàsics perquè es tracta d'unes Institucions per a Catalunya que han de servir governi qui governi. D'altra banda, també proposem unes Comissions de traspassos unitaris, i aquí potser hi ha una mica de confusió: segons l'Estatut aquestes Comissions de traspassos depenen del Consell Executiu, les nomena el Consell Executiu, per tant, si el Consell Executiu fos el nostre i tinguéssim la confiança d'aquesta Cambra, podrien ser unes Comissions de traspassos constituïdes per gent del nostre Grup o per gent nomenada directament pel Consell Executiu. I nosaltres proposem unitat en les Comissions de traspassos perquè creiem que és un bé per al país. I, d'altra banda, proposem un programa econòmic 1980-1984 perquè la crisi en el nostre país és realment gravíssima i creiem que això ha de ser objecte d'un debat parlamentari i que d'aquí n'ha de sortir un programa que reculli les aportacions de totes les forces polítiques presents en aquesta Cambra —ara mateix el senyor Reventós ens proposava un debat en aquest Parlament sobre Obres Públiques que, evidentment, tindrà lloc, que nosaltres acceptem. El senyor Benet en la seva intervenció continua dient que el nostre programa —una cosa que va dir també l'altre dia— es confús, contradictori, ambigu. Però no l'examina, no entra en cap dels punts del nostre programa. Tots els seus arguments van evidentment a una cosa que ja sabem, que és el govern d'unitat, a justificar el govern d'unitat. Diu que el nostre programa és contradictori perquè barregem l'etapa constituent amb les coses que es faran quan s'hagi superat l'etapa constituent. I, aleshores, ens diu que el nostre programa no deixa prou clares les prioritats i la quantificació, però a continuació diu que, evidentment, no es poden establir prioritats a Catalunya perquè no és un país estructurat ni es pot quantificar; és a dir, que jo crec que la seva crítica, realment, és contradictòria, perquè ens critica perquè no tenim prioritats i quantificació, i a continuació diu que, evidentment, no se'n poden fer ni de prioritats ni de quantificació, perquè estem en una etapa constituent. Nosaltres creiem que hem fet prioritats, nosaltres hem proposat un programa d'etapa constituent, amb un desenvolupament institucional, unes Comissions de traspassos unitàries, un programa 1980-1984. Tot això forma part de l'etapa constituent, però creiem al mateix temps, com deia el candidat aquest matí, que hem de

començar a caminar en el camp de l'actuació concreta sectorial i de la legislació sectorial en aquesta Cambra. Segurament, amb un Govern d'unitat els temes de prioritats i de quantificacions deixarien immediatament de ser problemes, però no canvia en absolut la dificultat d'establir prioritats i quantificacions amb un govern monocolor o amb un govern d'unitat. L'esperit de la crítica és tan fort, que el senyor Benet ens critica pel tema de la reforma de l'Estatut per a dir, a continuació, que aquesta reforma es pot fer a iniciativa de vint-i-set Diputats. Evidentment, això ho sabem perfectament. És a l'Estatut; es pot fer també a proposta del Consell Executiu; hi ha tot un procediment marcat i ens recorda també la possibilitat de l'Article 150 número dos, però em sembla que aquests dos temes són temes que precisament ha indicat el candidat aquest matí, i concretament, ha fet referència a aquest Article 56 de l'Estatut que parla de la reforma i a l'Article 152 de la Constitució.

La intervenció del senyor Hidalgo, que ha tingut lloc a continuació, ens parla de desenvolupar la cultura, la llengua i la identitat de Catalunya, que és una cosa que era en el nostre programa i que és en el nostre programa com a tema prioritari. Ens diu que ell hi està d'acord, que s'ha de desenvolupar aquesta cultura, aquesta llengua, aquesta identitat, però després utilitza una expressió que ens ha deixat perplexos, com és la «demagògia de la catalanització», que no crec que ningú hagi fet en aquesta Cambra. Recuperar la identitat, normalitzar la llengua i la cultura catalana no té absolutament res a veure amb cap demagògia. Quant als drets dels catalans vinguts d'altres terres a conservar la seva identitat, que reivindica el senyor Hidalgo, li haig de dir que nosaltres hi estem plenament d'acord, estem plenament d'acord amb el que diu l'Estatut sobre aquests temes i li recordo l'Article tres de l'Estatut que estableix una igualtat dels drets i dels deures de tots, quant al tema de la llengua.

Posteriorment, hi ha hagut una intervenció, que jo qualificaria de molt important per a nosaltres, del senyor Vicens i que, evidentment, com que eren unes preguntes concretes dirigides al candidat, jo crec que moltes d'elles el candidat les ha de contestar.

Pero sí que volia dir que el fet d'haver citat sanitat i política territorial i obres públiques com a Conselleries no representa pas cap menyspreu a les tasques importantíssimes que hagin pogut fer les altres Conselleries. El candidat ha oblidat —perquè no ha sortit en el tema, o no li ha vingut en l'exposició—, ha oblidat també de citar la Conselleria de Cultura i Ensenyament, que, com és conegut de tothom, era ocupada per un membre significat del nostre Partit. Per tant, que no s'interpreti en aquest oblit cap mena de marginació de ningú, sinó tot al contrari.

Quant al tema de què ha tractat el senyor Vicens —i em deixo altres temes, perquè ja dic que seran contestats pel candidat—, el tema dels desequilibris, ell ha dit que, a part les solucions tècniques o d'infraestructura, hi havia aquí una qüestió política, una qüestió de descentralització del poder. Jo voldria dir que, és clar, aquests actes que fem, aquestes sessions parlamentàries, en el fons, encara que siguin amb quaranta-vuit hores de separació, crec que tenen totes una certa unitat. I en la intervenció

d'abans-d'ahir del candidat i en la que jo mateix vaig fer em sembla que vam parlar —i això es podria confirmar, no tenim cap inconvenient a insistir-hi— del tema dels Consells Comarcals, del poder comarcal, de la iniciativa legislativa que tenen aquests Consells Comarcals i que, a més a més, recull l'Estatut, però que en el nostre programa de desenvolupament institucional hi fem una referència explícita, a tot el que, en parlar de la Llei de Règim Local i Urbanització Territorial de Catalunya, vam dir sobre el tema dels desequilibris i del poder que s'havia de donar a la nova organització territorial de Catalunya i a les representacions polítiques d'aquestes noves organitzacions, el poder, en definitiva, els òrgans de govern comarcal, o qualsevol altra organització territorial que decideixi aquesta Cambra. Jo crec que aquest és un tema sobre el qual hem insistit. Tot això també té una certa referència, un cert contacte amb la Llei Electoral, en la qual nosaltres vam expressar el nostre criteri de dir que les comarques havien de tenir una representació política en aquest Parlament i que també té alguna connotació important en tot el tema de la qüestió política referida als desequilibris.

Sobre el tema que ha plantejat el senyor Vicens de reforma o revisió de l'Estatut, el candidat probablement ha dit «revisió». En els discursos, hi ha molt sovint errors d'aquest tipus. Però jo vull recordar que, quan ha parlat d'aquest tema, el candidat ha citat d'una manera explícita l'article 56 de l'Estatut, el títol quart, i el títol és «Reforma de l'Estatut», i comença dient «La reforma de l'Estatut». Per tant, si el candidat n'ha dit «revisió», em sembla que és senzillament un error, perquè, en citar l'article, queda claríssima la seva intenció. I, a més a més, ha citat també d'una manera explícita l'article 150 número 2 de la Constitució, al qual el Diputat senyor Vicens també ha fet referència.

Sobre el tema de la justícia, s'ha referit a uns exemples del candidat. Però jo crec que coincidim amb el senyor Vicens en el fet que les competències, en aquest camp de la justícia, són evidentment baixes i que és la nostra intenció treballar aferrissadament per obtenir el Tribunal de Cassació de Catalunya, que és una de les Institucions que sempre ens havíem proposat tots plegats de recuperar.

Quant a la intervenció del senyor Cañellas, aquest ens ha parlat del respecte també a la pluralitat cultural de Catalunya. Em sembla que hi he contestat una mica amb el que he dit al senyor Hidalgo. Però voldria ser més explícit. Em refereixo també a l'aplicació de l'article 3 de l'Estatut, que nosaltres respectem, sobre el tema de la cooficialitat de català i de castellà a Catalunya, sobre l'acció que s'ha d'emprendre des de la Generalitat per la igualtat de drets i deures pel que fa a cada un dels dos idiomes. Però és que, a més a més, en l'Estatut hi ha una disposició addicional que diu que l'Estat i la Generalitat consideraran el servei de la cultura com a deure i atribució essencial, i per això col·laboraran en llurs accions en el foment i desenvolupament del patrimoni cultural comú en les seves diferents expressions lingüístiques i modalitats. En aquesta redacció d'aquesta Disposició addicional, jo crec que hi ha tot el respecte pels catalans vinguts

d'altres llocs a Catalunya i que són catalans i als quals se'ls ha de respectar la seva identitat. Això està en el text estatutari, i nosaltres, en tot moment, evidentment, ens proposem respectar-lo.

Hi ha una altra preocupació del senyor Cañellas que, evidentment, crec que el candidat va aclarir l'altre dia en la seva intervenció i que també va tornar a explicar en la rèplica, que és la preocupació que té el senyor Cañellas, preocupació legítima, sobre el tema de l'augment de la pressió fiscal a Catalunya. Però jo voldria dir que, a part les declaracions que nosaltres fem aquí des del punt de vista del nostre Grup, que creiem que no s'ha d'augmentar la pressió fiscal a Catalunya, la preocupació del senyor Cañellas ha estat perfectament coberta per l'article 50 de l'Estatut, que diu: «Correspon exclusivament al Parlament la potestat pròpia de la Generalitat d'establir i exigir els impostos, taxes i contribucions especials, així com la fixació de recàrrecs.» Correspon a aquest Parlament, i si resulta que som un Govern tan dèbil, un Govern minoritari, un Govern que està totalment a la mercè del Parlament, no ens inquietem. El poder de fixar nous impostos, contribucions i recàrrecs està aquí, al Parlament. No solament perquè en el Parlament hi ha unes majories, sinó perquè, a més a més, l'Estatut diu d'una manera clara que això és funció del Parlament.

En la seva intervenció, el senyor Gutiérrez ens ha atacat, d'entrada, pels esclatants mancaments que té el nostre programa, que té la nostra actuació, que té la nostra exposició. Ens ha tornat a parlar del tema de la joventut. Evidentment és un tema de què ja vam dir l'altre dia que formava part de les nostres màximes preocupacions: la impulsió del Consell Nacional de les Joventuts de Catalunya, on és tothom, la Taula dels Joves, els partits. Ha estat una cosa que s'ha fet des de la Conselleria de Cultura i d'Ensenyament i que nosaltres pensem continuar propiciant i impulsant. La recuperació immediata que s'ha de fer de les instal·lacions que eren de l'OJE, la creació de Consells Locals de la joventut. En fi, tot un programa de la joventut que és el mateix del programa que dèiem l'altre dia de les Caixes d'Estalvi. Això és una línia programàtica general on nosaltres destaquem unes prioritats i destaquem uns objectius. Evidentment hi ha mancaments, potser alguns són esclatants, potser d'altres no ho són tant, però intentem corregir-los, i, en tot cas, aquí volem deixar constància de la nostra gran preocupació, que compartim amb el Diputat senyor Gutiérrez, sobre el tema de la joventut.

Sobre el problema de l'aigua i la Llei d'Aigües, el senyor Gutiérrez també ha expressat un temor per unes expressions que ha dit aquest matí el candidat: que tota aquesta acció en el tema de la Llei d'Aigües, la porti el Govern amb un Parlament domesticat, amb un Parlament que no intervingués en aquest tema greu, que tots coincidim a dir que és greu per a Catalunya. Però jo li vull dir que nosaltres hem proposat que una Llei d'Aigües vingui en aquest Parlament, que això forma part de les lleis que ha proposat el candidat. I torno a dir el mateix que deia ara referit al senyor Cañellas: si realment el poder polític és aquí, en aquest Parlament, i aquí s'han de discutir els grans projectes, ¿com pot haver-hi

una acció de govern que sigui a part del control, de la fiscalització, de la intervenció primordial del Parlament? Ens ha parlat que és l'etapa de reconstruir Catalunya i que s'ha de reconstruir des d'un Govern d'unitat. I ha dit que hem de reconstruir Catalunya en uns camps fonamentals, que són les Institucions, l'economia i la cultura.

Nosaltres estem plenament d'acord en això, perquè resulta que aquests tres objectius que ell mateix ha citat aquí aquesta tarda són les tres prioritats del nostre programa: Institucions, economia i cultura. Exactament els mateixos. I per això sobre aquests temes nosaltres proposem una política d'unitat. El govern d'unitat ja s'ha vist que no és possible. S'ha comprovat encara aquesta tarda aquí amb la intervenció del senyor Reventós, quan ha dit com creia ell que, des d'un joc Govern-oposició aquí, en aquest Parlament, s'havia de fer el desenvolupament institucional de Catalunya. Això ha estat dit aquí, aquesta tarda, i, per tant, creiem que la insistència sobre el govern d'unitat aquests moments és sobrera perquè és impossible. I, en canvi, si que ens podem orientar cap a una política d'unitat en temes bàsics de Catalunya, en les Institucions, en l'economia i en la cultura.

Sobre la Comissió de Traspassos, li vull recordar el que jo he dit, que no és que regalem el que no tenim, com l'altre dia ens va dir el senyor Gutiérrez. Si realment rebem la investidura d'aquesta Cambra, si el candidat rep la investidura d'aquesta Cambra, nosaltres aquí regalem una cosa que ens podríem reservar, que és una Comissió de Traspassos que podria nomenar el Consell Executiu de la Generalitat, segons diu l'Estatut. Perquè nosaltres creiem que aquest és un tema fonamental, que és el tema primer de la reconstrucció nacional junt amb les Institucions, nosaltres creiem que aquestes Comissions de Traspassos han de ser amb representació de totes les forces presents en aquest Parlament.

Sobre la seva proposta de govern d'unitat, jo avui he interpretat una lleugera variant —potser ho he interpretat malament— en la qual proposa un govern d'unitat de duració d'un any —em sembla que ho he interpretat bé—, i que podria ser presentat pel mateix candidat dissabte, és a dir, ampliant la composició del seu Govern cap a forces de l'esquerra. Em sembla que he entès això. Això és una variant, evidentment, del govern d'unitat perquè el senyor Gutiérrez —que ens ha parlat del mestral, de vogar, del timó— fins ara en el seu govern d'unitat sempre també ens havia parlat d'un timó portat pel número u de la seva llista.

El senyor Reventós ha començat dient que els desequilibris territorials el preocupaven i que al senyor Pujol li agradaven. Em sembla que ha estat una ironia que hem interpretat molt bé, però que, evidentment, no ha estat del millor gust. Ens ha parlat també, en el tema dels desequilibris territorials, que nosaltres només havíem parlat de problemes tècnics i de solucions paternalistes quant als poder locals, i ha dit que hi havia altres solucions polítiques: l'autonomia municipal, els serveis mancomunats, el poder polític dels Consells Comarcals. És clar, tots ells temes que nosaltres havíem desenvolupat llargament abans-d'ahir, tant el candidat, el senyor Pujol, en la seva intervenció com jo mateix. Sobre els desequilibris

territorials, ens ha proposat un debat en el Parlament. Em sembla que jo abans he parlat d'obres públiques, i ell s'ha referit a desequilibris territorials. Demano perdó pel lapsus, però en tot cas acceptem aquest debat plenament i tots els debats, perquè, a més a més, cada un dels Grups jo crec que té prou iniciativa per a plantejar en aquest Parlament els debats que facin falta.

Ens ha parlat, com d'un instrument de superació de la crisi econòmica —que evidentment és una crisi unida a tota una crisi internacional molt profunda, a la crisi de l'energia i de les matèries primeres, amb tota una recessió a tot el món occidental i al món en general—, ens ha parlat d'un emprèstit audaç de la Generalitat. Però els emprèstits estan marcats per unes lleis financeres inexorables, i aquest emprèstit em sembla que podrà ser molt petit amb el pressupost actual de la Generalitat, una Generalitat que no podrà fer front a les càrregues financeres. I jo entenc que aquest emprèstit és només una solució d'emergència. Evidentment, recollim la idea del senyor Reventós, que pot ser estudiada. Però em sembla que només és una solució d'emergència, o una mesura més, però que evidentment no és la solució per a resoldre la crisi econòmica.

Una altra observació que ens ha sorprès és la seva afirmació que, simplement, el programa no és de progrés perquè no està abonat per forces progressistes. És a dir, que aquí, més que examinar i veure el programa possible i viable, interessa realment qualificar-lo en funció de qui el presenta. Sobre el tema del calendari, un tema important que ha plantejat el senyor Reventós i que va plantejar l'altre dia —del calendari de les transferències dels traspassos de serveis i, per tant, de la Comissió Mixta de Traspassos—, jo voldria dir que, precisament perquè nosaltres proposem una Comissió de Traspassos unitària i que aquesta Comissió de Traspassos és, a més a més, paritària junt amb l'Estat, aquesta Comissió de Traspassos pot establir el seu propi calendari amb control parlamentari, i que en aquesta Comissió de Traspassos hi haurà, a més, representades, totes les forces polítiques d'aquest Parlament. Però és que, a més a més, el mateix Estatut preveu que la Comissió Mixta haurà d'establir el calendari per a cada un dels serveis i que, si al cap de dos anys no estan traspassats tots els serveis, haurà de fer el calendari per a tots els que queden. Per tant, tot i que tenim posició perfecta sobre el tema de les prioritats i que coincideix fonamentalment amb els grans eixos que ha indicat el senyor Reventós, nosaltres creiem que aquest és un tema que deixem perquè la mateixa Comissió de Traspassos pugui establir el seu calendari.

Aquests són els aclariments que en el curs d'aquest debat hem volgut fer, amb el permís de vostès i del senyor President, a les intervencions dels representants dels diferents Grups Parlamentaris. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tenim gairebé mitja hora d'avenç sobre l'horari, i la Presidència i la Mesa entenen que podem aprofitar-los per a un descans que permetrà, d'altra banda, al senyor candidat a la Presidència potser de recapitular les intervencions dels diversos Grups.

Per tant, interrompem la sessió durant vint minuts, aproximadament, de manera que la reprendrem exactament a dos quarts de vuit del vespre.

(La sessió s'interromp a un quart menys cinc minuts de vuit del vespre i és represa a un quart i cinc minuts de nou).

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, reprenem la sessió. I jo els demano la seva indulgència pel retard ja que, com poden comprendre, estem en circumstàncies excepcionals, i això ha fet impossible aquesta vegada de mantenir estrictament l'horari anticipat. Espero que això, doncs, ens serà perdonat, i per intentar ja ara no retardar més, donem immediatament la paraula al senyor candidat a la Presidència, Diputat senyor Jordi Pujol, perquè faci la seva intervenció.

El Sr. PUJOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo també els prego que em disculpin pel meu retard. Espero que ho sabran comprendre.

En primer lloc he de dir que jo he fet en aquest Parlament, d'ençà del dia que es va iniciar aquest debat, diverses intervencions; dues abans-d'ahir, i una avui, fins ara. Naturalment, no en totes les intervencions puc repetir tot el que he dit en la intervenció anterior, és a dir, jo ara no puc repetir els conceptes que he dit en les tres intervencions anteriors, que en conjunt deuen representar quatre hores de parlament. Bé. Ho dic perquè, jo ho comprenc molt bé, passa que a vegades, se'm diu: «Oh, és que aquest matí no ha dit tal cosa», però és que aquesta cosa s'havia dit abans-d'ahir al matí, o abans-d'ahir a la tarda, no? Per exemple —i després en parlarem—, quan s'ha parlat de l'aspecte polític del comarcalisme. Jo avui he volgut subratllar un altre aspecte del comarcalisme que m'havia semblat, precisament, que a través de la meua pròpia intervenció i potser també de les intervencions dels altres oradors, aquest altre aspecte, el de tipus econòmic i social, havia estat negligit. Però en cap moment, nosaltres com a partit, ni jo com a candidat, no havíem oblidat l'aspecte polític del comarcalisme, que havia quedat subratllat quan demanàvem, quan per exemple deïem que volíem que les comarques juguessin un paper molt important en la llei electoral; això és política; o quan parlàvem de la iniciativa legislativa que, d'altra banda, reconeix l'Estatut, però no ens ho oblidàvem pas. Això també és política. Bé. He dit això només per a justificar i per dir-los que, naturalment, crec que algunes de les coses que se'm diu que no he dit, doncs havien estat dites, si no avui, un altre dia, però no les puc repetir totes, i precisament ara tampoc no les repetiré totes. Dit això, passaré ara a comentar i, diguem-ne, mirar de contestar o aclarir, doncs, tota una sèrie de preguntes que se m'han fet.

En primer lloc, jo agraeixo molt al senyor Benet una cosa que ell m'ha dit, que ho comprenc molt bé, que el candidat no hagi, per exemple, fet un pressupost, no hagi donat segons quines precisions. Això és per la simple raó, en part, que l'Estatut per segons quines coses no dona possibilitats i, en part, perquè si que en dona, però en donarà en tot cas el dia que nosaltres tinguem tota una sèrie de traspassos que avui no tenim. I jo els he dit des del primer dia —i aquesta serà en tot cas la nostra actitud

si vostès m'elegeixen, i si no m'elegeixen, doncs, des de la nostra funció, la que ens correspongui dintre del Parlament—, que nosaltres parlarem sempre amb un to de sinceritat. Allò que no es pot fer no es pot fer, i aleshores el que passa és que s'ha d'explicar, perquè ningú no ens demani que fem allò que no podem fer. I evidentment, i això és un tema que també sortirà avui, aquesta tarda, allò que no es pot fer, no es pot fer. Però hem de mirar de seguida si és que ens convé fer-ho; si no ara d'aquí a sis mesos, o si no d'aquí a dos anys, ho podem fer, allò que ara no podem fer. Però, en fi, hi ha coses, algunes de les coses que se m'han demanat aquí en aquest Parlament, que avui no estem en condicions de fer encara i d'altres que potser trigarem molt de temps a poder fer. Sí que jo agraeixo aquesta observació que m'ha fet, molt clara i molt honesta, el senyor Benet. I això subratlla una cosa, que ja hem subratllat també aquest matí, i abans-d'ahir, i és que si que n'hi ha de prioritats, és clar que en tenim, de prioritats. Tenim unes prioritats; que les tingui aquest Govern, si vostès li donen la seva aprovació, o un altre, o un altre Govern, qualsevol Govern tindrà avui una prioritat, que és la prioritat que li dona un fet objectiu, i és que hem d'anar pels traspassos. Això és el que és fonamental. Quan jo, aquest matí, els deia: «Escollin, el pressupost de la Generalitat en els traspassos que ara tenim, és de 1600 milions de pessetes, i això no és res», dir «això no és res» és un altre motiu, diguem-ne, de modèstia per a tots nosaltres; saber on estem en aquests moments, que anem a legislar sobre 1000 anys d'història, si vostès volen, però sobre un pressupost de 1600 milions de pessetes. Que naturalment, poden ser molts més, més de cent mil milions de pessetes, però això està per fer i aquesta és la feina més important que ara tenim. Per tant, en aquesta primera resposta —no és tal resposta, perquè de fet és agrair al senyor Benet el fet que amb això, diguem-ne, m'hagi ajudat— evidentment continuo no estant d'acord amb el que és el plantejament polític fonamental del senyor Benet.

I el senyor Alavedra ha contestat per mi, ja abans, les observacions que havia fet el representant del Partit Socialista Andalús. Jo, aquest matí, no n'he parlat perquè el tema que els representants, tant el senyor Hidalgo com el senyor Acosta van plantejar l'altre dia, nosaltres —almenys dintre del que nosaltres sabem explicar-ho i dir-ho, i crec que som autènticament sincers ara i sempre sobre aquest tema— ja vàrem dir que actuaríem amb respecte pels interessos culturals de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya. No solament que en parlàvem, sinó que actuaríem amb respecte, pels interessos culturals de totes les persones que viuen i que treballen a Catalunya, i que, pel que fa a la llengua, i amb això també em refereixo a una observació que ha fet abans el senyor Cañellas, pel que fa a la llengua actuaríem d'acord amb l'article tres que suposo que tots acceptem, l'article tres de l'Estatut, perquè tots l'hem votat i suposo que també l'accepta el PSA.

Dit això, passo a una altra de les intervencions que hi ha hagut, que ha estat la intervenció del senyor Francesc Vicens. M'ha fet moltes preguntes, algunes de les quals han estat contestades també pel senyor Alavedra, però

algunes no. Primera, el problema de la renegociació de les clàusules financeres de l'Estatut. Això va quedar molt clar, i aquí hi ha algunes persones, alguns Diputats, amb els quals vàrem compartir aquells dies la negociació de l'Estatut, del nostre partit i d'altres partits. Nosaltres creiem que és absolutament necessari que Catalunya arribi a tenir realment unes Finances autònomes, i això només podrà ser el resultat d'aquesta negociació, del bon èxit que tingui, del bon resultat que tingui aquesta renegociació que haurem de fer.

Quan? Parlem-ne ara. L'Estatut diu que aquesta renegociació l'hem de fer en tot cas abans de sis anys i al cap de sis anys com a màxim. Però que la podem iniciar de seguida que tinguem completada la transferència..., totes les transferències. Aleshores, jo els dic el següent: és voluntat del Govern que jo presento en aquest Parlament fer tot el que calgui —i els torno a dir, suposo que no cal, que som dos a posar-nos d'acord sobre el tema de les transferències, però, en el que depengui de nosaltres, fer tot el que calgui, recollint d'altra banda el que acabo de dir abans, referint-me al senyor Benet, posant-ho, això, com un objectiu prioritari— perquè dintre de la legislatura, que vol dir quatre anys, la totalitat dels traspassos sigui un fet. En aquest cas, si nosaltres aconseguim això abans dels quatre anys, nosaltres, immediatament, tal com ens dona permís l'Estatut, iniciariem la renegociació de les clàusules financeres de l'Estatut. Aquesta era la primera de les respostes que jo havia de donar al senyor Francesc Vicens. O sia, compromís de fer tot el que estigui a les nostres mans, tot el que calgui i estigui a les nostres mans. Compromís que, d'altra banda, assumeix el Govern i en té la responsabilitat, en tindrà en el seu cas la responsabilitat el Govern, perquè és el responsable —segons el text Estatutari—, però que en el grau en què el Parlament accepti el plantejament unitari que volem fer de tota la negociació dels traspassos serà, no diré assumida, perquè la responsabilitat és del qui diu l'Estatut, però la responsabilitat sí que serà, en un cert sentit, políticament, si més no, compartida per la resta del Parlament. Farem, almenys per part nostra, tot el que calgui per tenir la totalitat dels traspassos abans no s'acabi el període legislatiu i, immediatament després, plantejariem la renegociació de les clàusules financeres de l'Estatut.

Segon punt que ha plantejat el senyor Vicens, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya: el problema de les comarques. Aquí és un dels punts on abans, possiblement he posat aquest exemple per dir que les coses que ens ha reclamat el senyor Vicens les havíem dites, però en tot cas, si no les havíem dites prou clares, no ens costa gens ni mica de tornar-les a dir. Nosaltres, evidentment, creiem que valia la pena de recordar que el problema de les comarques no és només un problema de les comarques, no és només un problema polític, sinó que és també un problema econòmic i social, i estic segur que això hi ha molta gent de les comarques que també ho agraeix, que sàpiga que, en el Parlament, aquesta dimensió de la problemàtica comarcal és tinguda en compte. Ara, òbviament, que és no solament també, sinó d'una manera molt principal un problema polític, i nosaltres ho hem tingut en compte en tot moment quan, per exemple, hem

parlat —ahir, concretament abans-d'ahir— de la descentralització, d'aquesta descentralització administrativa i de gestió sobre la qual s'ha de poder assentar un poder comarcal. Quan hem parlat de la capacitat d'iniciativa legislativa que tenen les comarques, cosa d'altra banda —en fi, no regalem res aquí, evidentment, perquè això està reconegut per l'Estatut, però ho subratllem— que ha de desencadenar la constitució de Consells Comarcals. O bé, com he dit abans, quan en parlar de la Llei electoral, entenem que les comarques hi hauran de jugar un paper. Òbviament que aquí hi ha, a més, un altre tema, que és el de les organitzacions supracomarcals que haurem d'estudiar, i haurem de definir en el seu moment, quan fem aquesta Llei que forma part del gran paquet de lleis d'Organització bàsica, que n'hem dit, que és la Llei de Règim Local i d'Organització Territorial, i potser és en aquest punt on hem d'introduir el tema, que també s'ha plantejat altre cop, de les Diputacions.

Sobre el tema de les Diputacions, nosaltres hem dit en tot moment el següent: reclamem per a la Generalitat la total titularitat de les funcions i de les competències que tenen les Diputacions. El que passa és que hem dit: mentrestant no hi hagi aquesta Llei d'Ordenació Territorial, que és la que ha de —com ho diu la paraula— donar una nova estructura territorial, no solament sobre el mapa, sinó pel que fa al repartiment de poder dintre de Catalunya —poder que tindran les comarques per a administrar, per a gestionar, per a decidir tota una sèrie de qüestions, poder financer, poder econòmic, poder de gestió, etc.— mentrestant no hi hagi aquesta Llei, nosaltres entenem que, per al bé de les comarques, convé que, si no totes almenys la gran majoria d'aquestes funcions, d'aquestes competències, siguin de cara a la seva gestió. No pas que se'ls retorni el poder, però sí, de cara a la seva gestió, que sigui retornada aquesta competència als òrgans que avui estan en condicions d'aplicar-la eficaçment, d'exercir-la eficaçment. És a dir, el que nosaltres voldríem evitar és el següent: voldríem evitar que si en aquest moment, quan l'alcalde de Viure, o l'alcalde d'Olost —Olost deixem-lo—, l'alcalde de Viure, o l'alcalde de... Port Bou, doncs, per tal de poder fer un pou necessita un crèdit de la Diputació i ha d'anar a Girona, que a partir d'aquest moment aquest alcalde hagi de venir a Barcelona. Parlant clar, passaria que hauríem fet, hauríem subratllat el centralisme que tant critiquem i que tant temem, i que sobretot temen tant les comarques. I de fet, parlant clar —perquè jo els parlaré clar—, molt probablement en aquests moments l'exercici d'aquestes funcions es fa millor de moment des de Girona amb els instruments que tenen, que no pas el farem de moment des de Barcelona, que evidentment des de Barcelona no l'hem de fer mai. El problema que hem d'estudiar un dia és si aquesta qüestió s'ha de fer des de Girona o des de Figueres, en el cas de Viure, per exemple, que és de l'Alt Empordà. Però, de fet, l'important no és qui en aquests moments gestiona això, l'important és que la titularitat d'aquests competències, que el poder de les Diputacions, per entendre'ns, ha de ser traspasat a la Generalitat. Això és el que nosaltres entenem que s'ha de fer. I, evidentment, tot el que estem dient posa de manifest una cosa, que és la urgent, la molt

urgent necessitat que tenim de, amb el màxim possible de celeritat, i perdonin la redundància, anar a aquesta Llei d'Ordenació Territorial, perquè, mentre no la tinguem, naturalment, estarem en una situació, diguem-ne, en fals. Aquest, em sembla recordar, que era un altre dels punts fonamentals de la intervenció que hi ha hagut per part del senyor Francesc Vicens.

Un altre punt sobre el qual se m'han demanat aclariments aquest matí, millor dit, aquesta tarda, respecte al que havia dit al matí, és sobre el tema, de les Cambres Agràries. Jo, sobre això voldria dir el següent, amb el màxim possible de precisió: tenim en aquests moments tota una sèrie de serveis que són donats, que són proporcionats a la pagesia a través de les Cambres Agràries. Per moltes raons, a part la raó de sempre que tenim pressa per tal d'aconseguir transferències, per moltes raons, a part d'aquesta, nosaltres, en tant que Govern de la Generalitat, si vostès ens donen la seva confiança, demanarem el traspàs ràpid d'aquests serveis a la Generalitat; serveis que passarien, que passaran, a dependre de la Conselleria d'Agricultura, la qual n'assumirà la gestió. Tenint present que els serveis que toquen molt de prop els interessos i, fins i tot, la vida quotidiana i el treball, i les necessitats més bàsiques de la pagesia, entenem que aquests són uns serveis que en la seva gestió convé que hi hagi una intervenció dels pagesos. El que s'ha de veure és com s'ha de fer, però entenem que hi ha d'haver aquesta intervenció. Podria donar-se el cas, cosa que en aquests moments plantejo simplement com a possibilitat, que la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat pogués suggerir alguna altra solució —i evidentment serà consultada en aquest sentit. Però, en aquests moments, de fet, el que jo d'una manera ferma i d'una manera precisa puc assumir com a responsabilitat de Consell Executiu és el que els acabo de dir.

Hi ha hagut un altre punt important, que ha plantejat el senyor Francesc Vicens, que és el de la reforma, efectivament, el de la reforma de l'Estatut. Jo, en aquest sentit, els vull, aquí, ara, declarar la meva intenció com a candidat a la Presidència de la Generalitat, d'iniciar el procés de reforma de l'Estatut dins del marc estatutari, i d'acord amb el que diu la Constitució, en el curs d'aquesta legislatura. I en el cas —i això, evidentment, ja no forma part de la meva declaració programàtica en tant que candidat a la Presidència, però sí que ho puc dir, no solament no em sap gens de greu dir-ho, ho puc dir— en el cas, doncs, que per qualsevol motiu durant la legislatura, d'acord amb el que evidentment és a l'abast del Parlament, en qualsevol moment la Presidència de la Generalitat estigués a mans d'una altra persona, nosaltres, evidentment, seguiríem donant suport a una iniciativa d'aquest tipus.

El senyor Antoni Gutiérrez Díaz... És clar, amb el senyor Gutiérrez Díaz ens passa una cosa, no? Tots dos som metges, oi? Tots dos som metges. Metges una mica especials, eh? Vull dir que hi hauria altres metges que resoldrien millor qualsevol problema que es plantejés ara, aquí a la sala. Però, en tot cas, el que li vull dir és el següent: el problema que hi ha entre el senyor Gutiérrez Díaz i nosaltres, i jo en tant que candidat a la Presidència de la Generalitat, és que no estem d'acord en el diag-

nòstic. No és un problema de tractaments simptomàtics o de tractament etiològic, és que no estem d'acord en el diagnòstic, i com que no estem d'acord en el diagnòstic, no estem d'acord en el tractament. I naturalment, aleshores, qualsevol discussió —que en podríem dir programàtica, a efectes polítics, o terapèutica, de si unes gotes més d'això o unes gotes més d'allò—, és evident que no resol el problema. No estem d'acord en el diagnòstic. Això, dit, naturalment, sempre amb la cordialitat que ell ja sap que, en fi, que voldria que caracteritzés totes les nostres relacions. I, a més, no solament amb cordialitat —això de fet, en darrer terme, podria ser una expressió poc política—, sinó, a més, amb l'afirmació de la voluntat que, ja he dit aquest matí, però ara ho voldria refermar, que el fet de no estar d'acord en un determinat diagnòstic, no vol dir que moltes vegades no es pugui coincidir en moltíssimes altres coses, i potser fins i tot un dia posar-se d'acord en coses importants. Evidentment, aquest és el nostre desig i això ho tindrem en compte. Però avui, en aquest moment no estem d'acord en el diagnòstic, i per tant, òbviament, no estem d'acord en el tractament.

Absolutament d'acord amb el senyor Reventós quan ha parlat de la necessitat d'insistir en el tema de l'autonomia municipal. Em sembla que és un tema poc o molt tractat ja, però no hi fa res que en parlem més. Insistia l'altre dia, a més que des de la Generalitat havíem de fer un esforç, fins i tot una mica depassant o desbordant el que pròpiament és el camp d'acció estricte de la Generalitat, per tal que per part dels municipis hi pogués haver el màxim possible de participació en les finances, evidentment, de la Generalitat, que ja he dit ara per ara que són limitades, però també de l'Estat.

Quant a la qüestió de l'emprèstit que ha plantejat el senyor Reventós, és una idea de què jo no he parlat perquè m'ha semblat que era prematur plantejar aquest tema. Però quant al principi de l'emprèstit, no hi som contraris. El que passa és que entenem que és un tema que avui no podem plantejar: que hem de tenir més cos de pressupost, en primer lloc —amb 1.600 milions de pessetes de pressupost és difícil demanar un emprèstit mínimament important—, més cos de competències, i jo diria que, fins i tot en cert aspecte, més cos administratiu. Però així com d'una manera molt taxativa, i en aquest sentit ara em refereixo altre cop al senyor Cañellas, jo l'altre dia vaig deixar ben clar, ben clar, que nosaltres, —evidentment no pas per sempre, però en un futur previsible— renunciàvem a la potestat que l'Estatut ens dona de fer impostos, en canvi no renunciem, en una data molt més apropada, a recollir el suggeriment que ens ha fet el senyor Reventós.

Bé, i bàsicament, a mi em fa l'efecte que aquests eren els temes fonamentals..., no, però, faltaven ara uns quants temes més. En primer lloc, el senyor Cañellas.

El senyor Cañellas ha plantejat, concretament, alguns temes que em sembla recordar que ha contestat el senyor Alavedra. També el del respecte a tota la gent que visqui a Catalunya, en què el que li he de dir és que el que hem de fer és aplicar l'Estatut i la Constitució, que ja s'han fet, tant l'Estatut com la Constitució, amb ànim que

tothom pogués tenir la seguretat que serà respectat i que tindrà els instruments legals perquè sigui respectat.

Respecte al que ha dit el senyor Cañellas de la Corporació Metropolitana, en el sentit de dir que la Llei de Règim Local i d'Organització Territorial hauria de ser feta de tal manera que fos possible evitar la concentració, absolutament d'acord. En l'única cosa que no estaria d'acord amb el que ha demanat el senyor Cañellas és que diu que això ha de produir una ràpida —m'ha semblat entendre, i és possible que m'equivoqui; he dit que tinc poca memòria auditiva— desconcentració. Els processos que s'han produït de concentració poden ser corregits però requereixen temps. Vull dir que és una cosa sobre la qual no podem demanar cap mena de miracle. I em sembla recordar que no hi havia cap altre tema pendent per part del senyor Cañellas.

Hi ha un últim punt, i és que se'ns demana que precisem més el que hem dit, que donem algunes dades més sobre aquest programa d'acció, d'actuació, aquest programa d'actuació econòmica que hem anunciat, que hem dit que presentaríem a primers de setembre. No recordo haver dit en cap moment que l'anavem a presentar ara, que el tenia a punt de presentar-lo ara mateix. Sempre hem dit que el presentarem a primers de setembre. De tota manera, efectivament, nosaltres podríem, només que se'ns hagués donat potser una mica més de temps, fins i tot aquesta mateixa tarda, mitja hora més, haver pogut presentar ben estructurades les línies bàsiques d'aquest programa. Això no obstant, ho podem fer, encara que sigui molt breument i potser d'una manera una mica més desordenada. Però ja que hi ha interès per part d'algun sector del Parlament que això es faci, aleshores amb molt de gust, encara que sigui una mica per sobre, jo els en parlaré.

Vostès ja saben que el que ens dona l'Estatut és limitat. S'ha de dir pel seu nom. Les coses són com són i no s'han d'ocultar de cara a tota una sèrie d'actuacions. Nosaltres no podem, ja ho vaig dir ahir, tenir el que se'n diu una política monetària eficaç. De fet, no podem tenir una política fiscal eficaç —encara que fiquéssim mà als impostos no podem fer una política fiscal eficaç—, no podem intervenir d'una manera directa i eficaç sobre la política de renda, sobre els sous i sobre els preus. Podem intervenir-hi indirectament. Jo personalment els he de dir, senyores i senyors Diputats, que sóc dels qui crec que la Generalitat té un gran poder, en el camp econòmic, en el camp polític, en el camp cultural, en tots els camps. Si fem les coses bé —i evidentment això no depèn només del Consell Executiu, sinó que depèn d'aquest Parlament—, nosaltres tindrem un gran poder dintre de Catalunya, que desbordarà el que és el text estricte de l'Estatut, però el tindrem també fora de Catalunya, i això ho hem d'utilitzar. Dins d'aquesta línia, si que podem —jo n'estic segur— influir, que podem pressionar, que podem tenir una capacitat de proposta positiva i eficaç.

D'aquesta línia, jo n'estic segur. Però, textos en mà, nosaltres, en aquest camp, tenim unes possibilitats molt limitades. Per tant, no podem explicar al nostre país que ara que hi ha la Generalitat podem dur a terme una política que permeti a les empreses petites i mitjanes, grans,

les que siguin, que vagin millor. No ho podem dir, això, des d'aquest punt de vista del crèdit, per exemple, no podem dir: «Reduirem ràpidament l'atur o farem unes subvencions de tants i tants milers de milions de pessetes.» No ho podem dir això, ja ho vaig dir l'altre dia. No és que no hi hagi urgència d'una política d'aquest tipus, perquè, en realitat, com més a llarg termini són les coses, més ràpidament s'han de començar; ja que són lluny, doncs posem-nos en camí de pressa, no? Però, de fet, el que hi ha al nostre abast és preparar Catalunya des del punt de vista de les Institucions i des del punt de vista de les iniciatives, des del punt de vista, diguem-ne, d'una política de fons, per a modificar les seves estructures econòmiques de tal manera que, d'aquí a un temps, no gaire però en tot cas alguns anys, no els vull enganyar, i de cara a això que en diem el gran desafiament dels anys vuitanta, Catalunya estigui en condicions de plantar-hi cara d'una manera eficaç.

També els vaig dir l'altre dia, així molt superficialment, molt per sobre, en què basàvem nosaltres la nostra confiança sobre l'economia de Catalunya, i a través de l'economia sobre tot el que en podem dir una política de redistribució, una política diguem-ne de progrés social i d'infraestructura social, etc. ¿En què basàvem nosaltres el nostre optimisme? El basàvem en el fet que si encertàvem a trobar exactament aquell sector en el qual nosaltres econòmicament podem ser eficaços —que òbviament no són, és a dir, no farem grans computadores, òbviament no farem avions supersònics, òbviament no farem tota una sèrie de coses d'aquest tipus, òbviament no ho farem, i coses molt més modestes òbviament no les farem—, nosaltres encertem a trobar aquest tipus d'activitat, i la nostra gent tradicionalment ho ha trobat i ho està trobant ara en molts aspectes, nosaltres tenim en allò que ja els vaig estar explicant de l'economia intersticial un gran camp a jugar. El que passa és que, aleshores, això ho hem d'ajudar. Ho hem d'ajudar a través d'una política, i quan dic política econòmica no vull dir tant política econòmica en el sentit de política monetària —ja els ho he dit abans—, sinó en el sentit d'admetre —perquè, dintre d'aquest marc en què, com deia abans el senyor Benet i té tota la raó, sempre ens movem, que és el marc general de l'Estat i del Parlament i de la legislació i, per exemple, del Banc d'Espanya, del Ministeri de Treball o de les institucions del Ministeri de Treball, o d'aquest fons de distribució estatal per a l'atur on difícilment, si no es fa per aquesta acció indirecta que deïem, no arribarem a posar la mà eficaçment, per dir-ho així— bé, doncs, com els deia, dintre d'aquest marc nosaltres hem d'organitzar-nos per tal de treure el màxim possible de profit, el màxim possible de resultats de les nostres possibilitats.

Com? A base de presentar una proposta al país perquè totes aquelles activitats que es poden fer en els diversos camps econòmics —l'agricultura, el turisme, la comercialització, etc.—, que tot això es pugui articular i ho poguem anar fent d'una manera sistemàtica. Per exemple —per posar un exemple que avui ha estat especialment tocat i que, en fi, ens resulta a molts de nosaltres simpàtic i espero que no serà objecte de cap mena

d'interpretació per part del Diputat i bon amic Reventós—, en el camp de l'agricultura. Quan nosaltres diem que hem de posar l'accent en dos problemes: el de la competitivitat i el de l'empresa familiar agrària, perquè dona estabilitat i el tipus d'agricultura que nosaltres volem és una agricultura que es basi en aquest tipus d'esforç de l'empresa familiar agrària, de fet estem posant, estem introduint elements d'aquest programa econòmic de caràcter general que els deia. Però, en fi, podria evidentment ara jo entrar en el detall d'alguna d'aquestes coses i dir-los, per exemple, doncs, com creiem que aquest tipus de política agrària ha de tenir una traducció en el camp jurídic, en el camp fiscal, o bé, per exemple —més important des d'un punt de vista econòmic—, en el camp del crèdit agrari. O bé podria parlar-li de com nosaltres hem de mirar de poder intervenir en un tema ja aprovat, i que de fet és un problema que es va aprovar al nivell general d'Estat, però en el qual hem de poder tenir una intervenció, i la hi podem tenir, que és el camp, per exemple, de les assegurances agràries. Com això ho podem fer de tal manera que, així com tradicionalment moltes vegades la legislació general espanyola escapa molt al nostre aprofitament, a les nostres possibilitats d'aprofitament, no sigui així en aquest cas? Com podem, per exemple, en el camp de la comercialització dels nostres productes, fer que la comercialització dels nostres productes sigui millor que no és?

En aquest moment ens trobem —el Conseller Roig ho sap prou bé, evidentment millor que jo: no fa gaires dies ens en parlava, em sembla que al Consell Executiu de la Generalitat—, que hi ha sectors d'agricultura en els quals nosaltres podríem ser una primera força, una primera força europea no cal dir-ho, i en el qual estem important moltes coses. Ningú no ha explicat encara —i això ho hem de fer ara— a la nostra pagesia, per exemple, que en aquests moments s'estan gastant alguns centenars de milions de pessetes important a Espanya, i també a Catalunya, plantes i, en alguns aspectes flors, sobretot plantes. Bé, aquesta acció d'orientació, per tal que l'esforç de la nostra pagesia no es perdi, tot això s'ha d'integrar en un pla de tipus d'acció econòmica que no resol cap problema a sis mesos vista, entenguem-nos, sinó que el que fa és posar les bases perquè es comencin a trobar els resultats d'aquí a dos, d'aquí a tres, d'aquí a quatre anys.

En aquesta línia, si ho volen, jo els puc llegir una relació de mesures que evidentment jo crec que no resoldrà bàsicament el problema d'informació que vostès reclamen, perquè això requereix un altre tipus de presentació. Per exemple: nosaltres hem de fer una política de despesa i d'inversió pública que, dirigida a Catalunya per la Generalitat, afavoreixi les inversions a sectors d'ocupació intensiva en mà d'obra, evitant la promoció de sectors de capital intensiu lligats a un model d'industrialització que ara està en crisi. O bé: nosaltres hem d'anar —això és importantíssim— a la potenciació i educació dels centres de formació professional, que d'altra banda, és una competència exclusiva nostra, per tal que es pugui realitzar el reciclatge de la població en situació de desocupació forçosa que tota política de reconversió recla-

ma. O bé: nosaltres hem d'anar a la revisió dels programes d'ensenyament tècnic i superior en funció de les noves coordenades per a facilitar una millor adequació de les noves generacions al mercat del treball i a la demanda de la base econòmica catalana. O bé: nosaltres hem d'anar a la potenciació i reestructuració de les oficines locals d'ocupació en les quals han d'intervenir les organitzacions sindicals i empresarials d'aquí per a supervisar-ne l'actuació i impulsar els centres de formació professional. O bé: nosaltres hem de tenir uns plans d'actuació específica als nivells municipal i comarcal destinats a ocupar la població desocupada i a potenciar les seves possibilitats per tal de desenvolupar per a aquesta el treball social.

Bé, tota una sèrie de mesures d'aquest tipus són les que nosaltres volem presentar d'una manera articulada i a través del que ha de ser un gran debat, perquè entenem que aquí ens juguem, no només la perspectiva econòmica a sis mesos vista com els deia abans, sinó que donem un canvi, que puguem fer un tomb copernicà al que són els nostres plantejaments i fins i tot, en aquest sentit, a la nostra mentalitat econòmica, per tal d'estar en condicions que no passi una cosa que, si no, passarà: passarà que d'aquí a cinc, d'aquí a sis, d'aquí a set anys, nosaltres haurem deixat de ser aquesta desena regió industrial i econòmica europea —europea dic— que som. I no s'hi amoïnin si resulta —penso jo que és així— que ara no podem donar satisfacció a unes necessitats immediates, que no són al nostre abast. En canvi, preocupem-nos seriosament de fer que el país estigui en condicions, d'aquí a tres, d'aquí a quatre anys, de no estar en una situació diguem-ne d'indefensió davant dels profunds, dels enormes canvis que es produiran.

Naturalment, jo els he parlat d'una cosa de tipus industrial. He fet una referència a algunes coses de tipus agrícola. Podria parlar, per exemple, d'una altra gran font de riquesa que nosaltres hem d'estimular; per exemple, el turisme.

Del turisme es diu, i és veritat, que es troba a casa nostra en una situació de crisi. De cara a això, Convergència Democràtica i Unió Democràtica, Convergència i Unió, el Grup parlamentari, si vostès ens donen la seva confiança, des del Govern de la Generalitat —si no, evidentment, també ho podrà fer fent ús de la seva capacitat d'iniciativa legislativa—, farà, doncs, simplement, unes propostes del tipus següent, com per exemple, que es defineixi el que en diem el municipi turístic: en aquests moments ens trobem amb molts municipis que a l'hivern tenen poca gent, que a l'estiu tenen una gran munió de persones i que, de fet, no estan en condicions de respondre a les necessitats de tota mena de tipus sanitari, de tipus de circulació, de tipus de tota mena, que tenen en els seus moments punta. I, aleshores, ells han de fer un esforç que no està al seu abast fer, per tal de resoldre aquests problemes durant dos mesos, durant tres mesos. Per això, nosaltres, hem d'introduir aquest caràcter que en diem de municipi turístic que tingui, naturalment sempre que això sigui acceptat democràticament per l'Ajuntament corresponent, que tingui uns determinats ajuts, unes determinades compensacions que està al nostre

abast poder-li donar. Cal que el municipi tingui un tractament específic sobretot pel que fa a la fiscalitat, així com també als serveis sanitaris de seguretat, de comunicacions d'horari i d'altres coses d'aquest tipus. Bé, en el camp turístic hem de fer una cosa i és que hem de trobar la manera —hi ha certes dificultats; l'Estatut en aquest sentit no és prou clar, però entenem que és una d'aquelles coses que hem de trobar—, la manera, doncs, que el turisme pugui ser promocionat per nosaltres mateixos. En realitat, l'abandó que els organismes estatals tenen de la política turística és molt i molt gran. Bé, amb això podria jo ara seguir, però em fa l'efecte que no és ben bé això, no és funció d'aquest programa, simplement ara ho contesto perquè es vegi que hi ha hagut un treball en aquesta línia, com l'altre dia vaig contestar tot allò referent a les Caixes d'Estalvi, o com podríem contestar alguna cosa referent al Consell Català de Crèdit, o com podríem contestar, doncs, també alguna cosa referent a les finances públiques. Però, en tot cas, aquest és el treball que nosaltres hem d'ordenar i hem de presentar en el Parlament i entenem que no és el moment de fer-ho ara per una raó molt simple, perquè aquest programa d'actuació econòmica, tal com nosaltres l'entenem, hauria de ser alguna cosa més que un programa conjuntural, i és una cosa que jo, per dir-ho així, i si m'ho permeten, no crec que s'hagi de presentar en el moment en què es ve a demanar un vot, que es ve a demanar per raons polítiques més que no pas tècniques. Hauríem de ser capaços tots plegats —i si vostès no volen que aquesta iniciativa la tingui el Govern, que la tingui el Parlament—, de crear el que en podríem dir la Carta Magna de l'actuació econòmica catalana, perquè si no ho fem, si no ho fem, Catalunya perdrà el ritme econòmic. I si perdem el ritme econòmic perdrem el ritme social, perdrem el ritme que pugui exigir qualsevol política, això que n'hem dit avui, una política de progrés i jo també els vull recordar una cosa que és que la Catalunya moderna ha estat el fruit, d'una banda, d'un esforç, començo pel final, sobretot durant el segle actual, de convivència, però a més, històricament, durant els dos últims segles ha estat el resultat d'un gran esforç de llengua i cultura i d'un gran esforç de creació de riquesa. Per tant, nosaltres, com a representants del poble de Catalunya en un moment decisiu i en un gran tombant de la nostra història, nosaltres ens hem de plantejar aquest tema econòmic, no per quedar bé, no per fer ofertes de rendiment immediat que no podem fer, a no ser que vulguem enganyar l'opinió pública. No les podem fer. El que sí hem de fer és elaborar un gran pla que el Govern proposarà i que el Parlament discutirà per tal de posar les bases del desenvolupament econòmic i, conseqüentment també social, de Catalunya durant aquesta dècada dels vuitanta. D'una manera molt improvisada, de fet jo penso que no era el moment de fer-ho, però m'ha semblat, perquè se m'ha requerit que plantegés aquest tema, que convenia que assenyalés algunes línies i potser dissipés algunes il·lusions d'algun Diputat i de l'opinió pública. Ara presentaran un pla, ara anirem bé; no és això. El pla que volem presentar, és, repeteixo, un pla per a donar a Catalunya els instruments per a anar endavant a més llarg termini.

Senyores i senyors Diputats tinc la sensació, tinc la sensació que he contestat, almenys fonamentalment —en tot cas hauria de ser un oblit que hi hagués hagut per part meva—, he contestat, o jo o bé abans el senyor Alavedra, totes les preguntes que se m'han fet aquesta tarda.

Comprenquin que és obligació d'un candidat a la Presidència de la Generalitat, evidentment, dir —i s'ha fet pel dret i pel revés, entenc que s'ha fet molt, que ho hem dit en tot moment— que nosaltres no tenim més poder, no tenim més autoritat que la que ens dona el Parlament. Realment la representació del poble de Catalunya, les decisions polítiques, la sobirania del poble de Catalunya, —en el grau en què nosaltres a través de l'Estatut hem recuperat sobirania—, pertany al Parlament i no pertany a ningú més. Però vostès comprendran també que és obligació d'un candidat a la Presidència de la Generalitat —i els he de dir que entenc que també ho seria si no ho fos—, de presentar les coses de tal manera que l'acció del Consell Executiu pugui ser eficaç. Perquè serà de la bona col·laboració que hi pugui haver entre l'executiu i el legislatiu que nosaltres, aquí a Catalunya, podrem tirar el país endavant d'una manera eficaç. Ho dic només perquè alguna vegada he hagut d'insistir en alguns d'aquests punts del poder executiu, entenc que aquesta era la meva obligació. Dit això no em queda res més a dir, estem a la seva disposició per a escoltar les seves declaracions de vot. No cal dir que nosaltres, en tot moment, acceptarem les opinions, com acabo de dir, del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, aquest matí la Mesa, junt amb els Portaveus dels diferents Grups parlamentaris, ha decidit que hi hauria una interrupció de la sessió després de les intervencions dels Grups per donar temps al senyor candidat a la Presidència de preparar la seva resposta. I ha decidit també que, després d'aquesta resposta, hi hauria una nova interrupció perquè els Grups poguessin considerar si realment els punts que havien exposat havien quedat contestats de manera satisfactòria o no, i poguessin, doncs, decidir sobre el seu vot. Per tant, interrompem ara la sessió que reprendrà exactament, però aquesta vegada sense cap retard, a dos quarts de deu del vespre.

(La sessió s'interromp a les nou i set minuts del vespre i és represa a dos quarts i set minuts de deu).

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ocupin els seus escons, si els plau. Reprenem la sessió interrompuda fa uns quants minuts. Comencem la tanda de les explicacions d'intenció de vot. Té la paraula, en nom dels Diputats independents del Grup Mixt, el Diputat senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només unes paraules per no ser reiteratiu, i perquè em sembla que en aquesta hora poques coses més cal dir. El programa i el Govern que ens han estat presentats, i que hem estat debatent durant aquestes hores —un programa, un Govern sense la presència dels partits representatius majoritàriament de les classes treballadores i de les esquerres— crec que no són els que corresponen al període constituent que anem a viure. No són,

al meu parer, els que poden construir una Catalunya autònoma de tots i per a tots, sigui quin sigui el lloc de la nostra naixença. Nosaltres no volem ser responsables de l'existència d'aquest Govern. Per això votarem negativament. Senyores i senyors Diputats, que Catalunya avui no repeteixi una vegada més el que tantes vegades s'ha repetit a la seva història. Que avui Catalunya no es trobi altra vegada davant d'una ocasió perduda. Res més, senyor President, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Diputats del PSA, integrats en el Grup Mixt, té la paraula el Diputat senyor José Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA SÁNCHEZ: Señor President, señoras y señores Diputados, este turno lo consumimos en cuanto que creemos que las razones dadas a las cuestiones planteadas por el señor Jordi Pujol no son fundamentales. No hemos recibido una respuesta fundamental. En resumen, nosotros queríamos exigir las siguientes cosas al primer Gobierno de Cataluña.

La primera, un reconocimiento explícito de la gran aportación que han hecho las masas trabajadoras de otras tierras a la riqueza y al progreso de Cataluña. Creemos que este reconocimiento no hubiera disminuido en lo más mínimo el ser de Cataluña, ni hubiera perjudicado en nada a la esencia de Cataluña. Y, sin embargo, hubiera facilitado bastante esta gran empresa que hay pendiente de que las masas trabajadoras de otras tierras se incorporen de forma activa a la reconstrucción de Cataluña. Yo creo que este primer Gobierno, que parece que va a salir, no va a poner las bases de esta gran tarea creadora.

En segundo lugar, habíamos pedido, queríamos que el primer Gobierno de Cataluña hubiera reconocido también muy explícitamente, hubiera manifestado de forma clara, la solidaridad de este pueblo con los pueblos subdesarrollados de España. En este tema, se nos ha vuelto también la espalda, se nos ha respondido con evasivas. La primera evasiva fue que el señor Pujol ya lo había planteado en Madrid, que parece ser que era donde había que plantearlo. Nosotros creemos que éste es tema de esta Cámara, i tema de Cataluña, y ha de ser tratado políticamente en Cataluña, y ha de ser recogido por las Instituciones catalanas. La segunda evasiva que se nos dio es que este tema es un poco incómodo porque siempre se trata en clave anticatalana. Esto es una exageración. En primer lugar, cierta históricamente, pero injusta, porque el centralismo actúa no solamente contra Cataluña, sino contra todos los pueblos de España. Y la última clave del centralismo es la clave antiandaluza, que está tan fresca, tan bochornosa y tan escalofriante que excusa de todo comentario. Entonces, nos parece del todo injusto que un partido nacionalista catalán pretenda, de alguna manera, monopolizar los agravios históricos del centralismo contra todos los pueblos de España en favor solamente de Cataluña. Seamos justos, y seamos equitativos. El centralismo va contra todos los pueblos de España.

En tercer lugar, exigíamos un reconocimiento de la realidad diversa y plural de Cataluña, un reconocimiento de las diversas comunidades culturales que existen en

Cataluña. Este reconocimiento no daña tampoco en nada a la reconstrucción nacional de Cataluña. Este reconocimiento no perjudica al catalanismo, ni a la catalanidad. Todo lo contrario, es una gran tarea histórica: la gran tarea histórica que tiene pendiente Cataluña, la de articular las diversas culturas que aquí han ocurrido como consecuencia del hecho inmigratorio. Aquí han llegado masas trabajadoras de otras partes. Nosotros decimos que es necesaria una Institución en la Generalitat que se ocupe de la articulación de estas culturas. Nosotros decimos que es necesario, que tiene derecho el trabajador que ha llegado de otras tierras, el trabajador andaluz, el aragonés, el extremeño, a que alguien y aquí, e institucionalmente, le explique la historia que le ha traído aquí, la historia que él está haciendo, la historia de su pueblo y, en realidad, la razón de ser de su cultura, su cultura propia. Éste era el sentido de nuestra propuesta, un sentido totalmente constructivo, activo y positivo y también aquí, el partido llamado a gobernar ha vuelto las espaldas. Hemos reanudado hoy el diálogo de sordos entre el señor Alavedra, el señor Pujol, el señor Acosta —perdonen— y el señor Hidalgo. Diálogo de sordos que hoy se ha reproducido en los términos de que el señor Pujol, el señor Alavedra reconocen que sí, que aquí hay culturas, diversas a la catalana, reconocen que hay otras comunidades y otras identidades, pero nos dicen: «Cuidado, no piensen Vds. que el Gobierno se va a ocupar jamás de este asunto. Ese asunto no es tarea del Gobierno. Eso no es cuestión de la Generalitat. Existen, las respetamos, las reconocemos, pero no vamos a...»

Y ahí viene la cuestión de nuestra discrepancia fundamental. Para dejar claros esta discrepancia y este diálogo de sordos, lo único que realmente les ha faltado al señor Pujol o al señor Alavedra, es decirnos lo que ya una vez oímos de ciertas instancias de la Generalitat actual. Se nos dijo: «Sí, señor; aquí existen otras culturas, otras identidades, otras personalidades culturales. Pero, cuidado, que nadie piense nunca que la Generalitat va a dedicar un duro a una cultura que no sea la catalana.» Si se nos hubiera dicho esto, el asunto estaría meridiano y absolutamente claro. Y es lo que faltaba por decir. Nosotros, lo que creemos es que el partido llamado a gobernar no ha afrontado esta cuestión, no porque se le haya olvidado ni porque la tema, sino por razones de una estrategia, y esto es lo más peligroso para nosotros. Nosotros creemos que la estrategia del partido llamado a gobernar, en este sentido, es dejar el problema, este gran problema, este gravísimo problema, a la inercia histórica, que se solucione por sí mismo. Y nosotros decimos que esta estrategia es irresponsable. Y respetuosamente, pero con toda firmeza, lo volvemos a decir aquí, y ésta es la esencia de la intervención mía en este momento.

En cuarto lugar, queríamos también del primer Gobierno de Cataluña, un plan de prioridades sociales que compensara a las masas trabajadoras que están agrupadas tan precariamente, en tan malas condiciones en el cinturón industrial de Barcelona, un plan de prioridades sociales para esta masa, que compone más del ochenta por ciento de la clase obrera de Cataluña, y en consecuencia, un gran porcentaje, un porcentaje extraor-

dinario de la propia población catalana. También es una exigencia racional. Comprendemos que, desde el punto de vista de la ideología del partido llamado a gobernar, esta iniciativa es prácticamente imposible, pero nosotros estábamos en el deber de formularla.

Entonces, tenemos aquí las cuatro exigencias que nosotros pedíamos al primer Gobierno de Cataluña, y que constituyen para nosotros las mejores bases para asegurar la convivencia en este país. En consecuencia, es evidente que no podemos dar el voto a un partido cuyo programa de gobierno no incluya ninguno de estos puntos que nosotros consideramos básicos para la convivencia de Cataluña. Es decir, no podemos dar el «sí», evidentemente, pero tampoco nos es indiferente la cuestión. Y no podemos abstenernos, por la misma evidencia. Está claro que votaremos «no». Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable senyor President, senyors i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana vol començar aquesta intervenció d'explicació d'intenció de vot per una cosa que no tindriem necessitat d'explicar. Havia decidit el Grup, independentment del que passés avui, en aquesta Cambra, donar dissabte un vot afirmatiu al candidat i això fer-ho per Catalunya. Però, tenint en compte les explicacions que han estat fornides pel candidat, estimem que assumeixen positivament els punts fonamentals de les qüestions que li hem plantejat i creiem que hem de tenir una actitud afirmativa, una actitud afirmativa, però, en què no ens podem estar de fer certes reserves. Per exemple, quan jo he parlat aquesta tarda del programa econòmic que presentava el senyor Pujol, no li he demanat que expliqués el programa econòmic, li he demanat que expliqués per quina raó haviem d'esperar el mes de setembre per a posar-lo en funcionament. Potser és que el senyor Pujol no m'ha entès que aquesta era la pregunta.

En el que es refereix a les Cambres Agràries, ens veiem obligats també a un esforç d'interpretació. El senyor Pujol ha explicat que faria una consulta a la Comissió Jurídica Assesora del Parlament, però creiem que ha estat excessivament pudorós en no dir clarament quina és la consulta que faria a la Comissió Jurídica Assesora. Nosaltres interpretem que el candidat vol dir que consultarà la Comissió Jurídica Assesora, si el Parlament de Catalunya pot legislar per suprimir les Cambres Agràries, ja que l'Estatut diu que té potestat exclusiva, competència exclusiva, en matèria d'agricultura, i que actuarà en conseqüència en la consulta aquesta que farà al Consell Jurídic Assessor. Per tant, dintre d'una estona no impedirem que el primer Govern de la Generalitat tingui l'autoritat que creiem que ha de tenir dintre Catalunya per a poder governar d'una manera eficient i no impedirem que tingui la força i el prestigi que li caldran en la capital de l'Estat per a representar els interessos de Catalunya. Valorem afirmativament el que ha estat dit pel candidat i, per tant, no li farem impossible la majoria absoluta que li és necessària per a tenir aques-

ta autoritat en la nostra nació, i aquest prestigi i aquesta força davant d'Administració central de l'Estat espanyol. Però l'advertim, l'advertim que tindrà en nosaltres una actitud crítica, severa i clara. Aquesta actitud crítica tindrà els dos eixos de l'exigència nacionalista i de la defensa dels interessos del poble treballador i de les capes mitjanes que són les dues línies mestres de la política d'Esquerra Republicana. Si les promeses que ens han estat fetes aquí, aquesta tarda, no es compleixen, ho denunciarem al poble i a davant d'aquesta Cambra. Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Centristes de Catalunya té la paraula el Diputat senyor Eduard Punset.

El Sr. PUNSET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria només recordar que l'objectiu prioritari de les eleccions que vam celebrar el dia 20 de març no era tan l'elecció d'un president sinó l'elecció de Diputats que havien de compondre aquest Parlament. I és d'aquest Parlament sobirà, d'on haurà de sortir el President, el programa de govern.

El partit que va tenir més vots és al que pertanyia activar el procés de l'elecció del President, i per a això es comptava amb dues vies o dos canals. Podia, o bé gràcies al seu poder de negociació, o a la seva flexibilitat, haver aconseguit que cristallitzessin unes majories de manera que tinguéssim un Govern que representés sectors socials i econòmics més amplis o molt amplis. L'altra via, si això no tenia èxit, era la formulació i l'explicació d'un programa que fos suficientment reformista, que fos suficientment complet i profund perquè mereixés, al marge de les majories, el suport de la Cambra.

La veritat és que, malauradament, no hem tingut ni una cosa ni l'altra, de la manera que hauriem volgut. Quan això passa, ens trobem, o ens hem trobat aquest matí, que les dues vies per a potenciar i per a accelerar, que és el que tots volem, l'elecció del President de la Generalitat estaven pràcticament bloquejades. I en aquesta situació, la iniciativa passava als altres partits, i els altres partits, què és el que podíem fer? Podíem fer, bàsicament tres coses: en primer lloc, podíem decidir anar a una tercera votació a la recerca de nous perfeccionaments i millores d'aquest programa. Això, per a nosaltres podia comportar, ens semblava, unes millores potencials potser, però molt dubtoses, i no és la via que hem volgut escollir. La segona via possible que s'obria als altres partits per a potenciar la iniciativa i accelerar la iniciativa de l'elecció del President, era de proposar altres opcions de governs i d'homages; és una altra solució que nosaltres també hem rebutjat. I quedava la que, al meu veure, molt humilment, era la senzilla assumptió per part d'aquests partits del que era l'interès general de Catalunya en aquests moments. I què volia dir assumir l'interès general de Catalunya en aquests moments? Bàsicament volia dir només dues coses: condicionar el vot exclusivament de manera que preservéssim i consolidéssim les Institucions democràtiques que acabem de recuperar i això fer-ho com més aviat millor. I la segona cosa era respectar escrupolosament l'esperit del resultat de les eleccions i, per tant, del criteri proporcional. I és en virtut

d'aquests dos factors, bàsicament, que el meu grup proposa avui votar favorablement el candidat Jordi Pujol.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ DÍAZ: Honorable senyor President, senyores i senyors, una breu, molt breu intervenció. La intenció de vot del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és de votar negativament la proposta presentada pel candidat senyor Jordi Pujol. Hem explicat, amb voluntat de fer-nos entendre i amb voluntat de trobar solucions, les posicions del Partit Socialista Unificat de Catalunya. A aquestes altures ja, cal deixar com un testimoniatge per a la nostra experiència política —i la Cambra no és un moment sinó que és un procés— que el nostre vot negatiu és perquè entenem que la proposta del senyor Jordi Pujol obre per a Catalunya un període d'inestabilitat governamental, un període, fins i tot, en perill d'obrir una dinàmica de divisions en la nostra collectivitat nacional. Nosaltres entenem que es prefigura aquesta nit la nostra ubicació en l'oposició. Voldria dir que aquest no és un mèrit que es pugui atribuir al PSU, perquè el PSU es trobarà col·locat en l'oposició. La nostra voluntat ha estat una voluntat de govern, una voluntat de corresponsabilització, una voluntat de treball unitari, el progrés de Catalunya a tots els nivells. Però, cal dir-ho també, anem a practicar, si avui s'aprova la proposta del candidat, el que nosaltres n'hem dit una oposició nítida a aquest Govern. Això vol dir que davant del poble de Catalunya, davant de la classe treballadora, volem significar que aquest Govern no la representa, que és un Govern que no té el suport de les més àmplies masses populars de Catalunya. I que precisament des de l'oposició intentarem defensar davant d'aquest Govern una política de progrés per a Catalunya, una política de reconstrucció nacional. En el Parlament, senyores, senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, treballarà incansablement per trobar vies de coincidència per a avançar en l'enfortiment de les nostres Institucions. Catalunya trobarà constantment el suport del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el dia 22, el candidat senyor Jordi Pujol va tenir únicament els vots del seu Grup. Avui, això serà diferent. No ens estranya. Alguns Grups han canviat d'opinió. Aquests Grups ens han explicat les seves raons i jo haig de dir, a algun d'aquests Grups, que ni les comprenem ni les compartim, ni les comprenem ni les compartim, més, sobretot, després d'escoltar la desordenada exposició que sobre el programa econòmic, demanat amb tanta insistència per molts de nosaltres, ha fet aquesta tarda el candidat. Jo penso que el que ha fet és encendre una bombeta que no dona cap llum en aquest programa econòmic que ens explicava. I més, també, l'ambigüitat i la llugeresa amb què ha tractat, en la seva darrera intervenció, els temes de les Diputacions i de les Cambres Agràries, que són dos

mecanismes d'obstaculització del procés democràtic en la vida del camp i dels municipis rurals. Avui, Catalunya tindrà nou President i tindrà nou Govern, un Govern en el qual no hi haurà els treballadors, per les pròpies característiques del projecte polític. Tindrà Govern, però no tindrà programa.

El contrapunt és que Catalunya, si això succeeix —que succeirà d'aquí a pocs minuts— guanya al mateix temps una oposició que assegura una vida parlamentària rica, que és la que garanteix el mecanisme per a la defensa dels interessos de tot el poble amb la presència d'aquests dos projectes nacionals per a Catalunya a què tantes vegades he alludit.

També per a nosaltres és clar que avançarem en el procés institucional de Catalunya, en aquest objectiu comú d'enfortir l'autogovern, de construir la Generalitat, de construir Catalunya. Aquesta continuarà essent la tasca primordial d'aquest Parlament. Un Parlament que em permetran de felicitar —i també em permetran de felicitar-me— perquè aquesta és la primera vegada, després del 15 de juny de 1977 —i no només a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat—, que hem estat fent, i estem fent, un debat polític amb profunditat i amb rigor, en les intervencions abans de pronunciar-nos democràticament per l'elecció del President de la Generalitat, del seu Govern i del seu programa. Aquest és un bon exemple per a l'afermament de la democràcia en el conjunt de l'Estat i per a la confirmació del protagonisme del Parlament de Catalunya.

Penso, és clar, que les intervencions d'aquests dos dies, les intervencions que he fet en nom del Grup Socialista, han posat de manifest davant de tots vostès, senyores Diputades i senyors Diputats, que el nostre és un projecte polític diferent, una alternativa global. És una alternativa global que creiem —i n'estem convençuts i hi estem compromesos— que servirem ara des del lloc que ocuparem en els escons de l'oposició en el Parlament de Catalunya. És un compromís per la reconstrucció nacional de Catalunya que avui nosaltres creiem que cal fomentar en la base mateix d'allò que constitueix el fet nacional, la consciència i la solidaritat. Consciència que tenim gran part dels catalans d'origen i que també tenen els catalans de destí, perquè l'han anada assumint amb l'esperança que el projecte nacional de Catalunya significava una millora de les condicions de vida i de treball i un accés a la seva plena dignitat. I, alhora, perquè significava la voluntat de participar en el nostre destí com a poble. Aquesta consciència creixent del català de destí va ser, recordem-ho tots, un element bàsic en la lluita per la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya. Solidaritat, vull dir-ho ara, aquí, que només és possible en un programa inequívoc de progrés concebut pensant en tots els ciutadans de Catalunya vistos com un sol poble. És per totes aquestes raons, les expressades abans d'ahir i avui i assumint molt responsablement el nostre lloc, que avui el nostre vot continuarà essent negatiu a la proposta de candidat a la Presidència de la Generalitat, al seu Consell Executiu i al seu programa. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del grup de Convergèn-

cia i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn d'explicació d'intenció de vot, haig de dir que, òbviament, votarem sí. Estem decidits, ho hem dit aquests dies, a assumir les nostres responsabilitats si el Parlament dona la seva confiança al candidat, al seu Govern i al seu programa. Comprenem que, a part dels nostres vots afirmatius, els altres Grups parlamentaris que han anunciat que voten sí ho faran perquè Catalunya, avui, pugui tenir Govern; i creiem que això és realment bo per Catalunya. Però ho fan expressant unes reserves i unes observacions que nosaltres recollim. A ells i als altres Grups, els diem que actuarem amb un esperit d'obertura, de diàleg, amb un esperit d'unitat en els temes bàsics, Institucions, cultura, economia, traspassos. Buscarem àmplies majories per donar a Catalunya unes institucions estables. La tasca és difícil, però ens proposem realitzar-la junt amb tots, amb entusiasme i serietat. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, acabades les intervencions dels diversos Grups exposant la seva intenció de vot, anem a procedir immediatament a la votació. Tornarem a sortejar, com vam fer abans d'ahir, la primera lletra per la qual començarem a llegir la relació alfabètica dels senyors Diputats. *(Els senyors secretaris procedeixen al sorteig.)*

La lletra t és la que ha sortit del sac. El senyor Secretari Primer procedirà a la lectura i els Diputats respondran, com l'altre dia, «sí», «no», «abstenció».

(El senyor Secretari Primer va anomenant els senyors Diputats per l'ordre indicat, els quals donen el seu vot.)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Daniel Terradellas i Redón: «no»; Higiní Torras i Majem: «sí»; Víctor Torres i Pereña: «sí»; Luis Valentín Fernández: «no»; Joan Ventura i Solé: «sí»; Miquel Verdén i Enrich: «sí»; Francesc Vicens i Giralt: «sí»; Joan Vidal i Gayolà: «sí»; Marià Vila d'Abadal i Vilaplana: «sí»; Ramon Viñals i Soler: «sí»; Lluís Virgili i Farrà: «sí»; Maties Vives i March: «no»; José Acosta Sánchez: «no»; Josep Maria Ainaud de Lasarte: «sí»; Macià Alavedra i Moner: «sí»; Albert Alay i Serret: «sí»; Alfred Albiol i Paps: «sí»; Alfred Amestoy i Sáenz: «no»; Josep Andreu i Abelló: «no»; Pere Ardiaca i Martí: «no»; Lluís Armet i Coma: «no»; Pere Ayguadé i Ayguadé: «no»; Rosa Barenys i Martorell: «no»; Josep Benet i Morell: «no»; Joan Besa i Esteve: «sí»; Xavier Bigatà i Ribé: «sí»; Jordi Borja i Sebastià: «no»; Josep Borràs i Gené: «sí»; Maria Dolors Calvet i Puig: «no»; Teresa Eulàlia Calzada i Isern: «no»; Jaume Camps i Rovira: «sí»; Ferran Camps i Vallejo: «sí»; Anton Cañellas i Balcells: «sí»; Vicenç Capdevila i Cardona: «sí»; Ignasi Carner i Jorba: «sí»; Esteve Casado i Poveda: «no»; Josep Maria Casals i Guiu: «sí»; Marçal Casanovas i Guerri: «sí»; Francesc Casares i Potau: «no»; Carles Cigarrán i Rodil: «no»; Higiní Clotas i Cierco: «no»; Josep Clua i Queixalós: «sí»; Joan Codina i Torres: «no»; Joan Colominas i Puig: «sí»; Miquel Coll i Alentorn: «sí»; Joan Comas i Basagañas: «no»; Alfonso Carlos Comin i Ros: (absent); Joan Cornudella i Bar-

berà: «no»; Francesc Craviotto i Blanco: «no»; Josep Maria Culler i Nadal: «sí»; Francesc Dalmau i Norat: «sí»; Joan Descals i Esquiús: «sí»; Jordi Escoda i Vila: «sí»; Raimon Escudé i Pladellors: «sí»; Juanjo Ferreiro Suárez: «no»; Helena Ferrer i Mallol: «sí»; Xavier Folch i Recasens: «no»; Jaume Fonolleda i Aspert: «sí»; Josep Fornas i Martínez: «sí»; Agustí Forné i Roe: «no»; Ramon Franch i Baiges: «sí»; Francesc Frutos i Gras: «no»; Joan Ganyet i Solé: «no»; Luis Andrés García Sáez: «no»; Josep Garrell i Pubill: «sí»; Josep González i Navas: «no»; Xavier Guitart i Domènech: «no»; Antoni Gutiérrez i Díaz: «no»; Francisco Hidalgo Gómez: «no»; Joan Hortalà i Arau: «sí»; Joaquim Jou i Fonollà: «no»; Josep Laporte i Salas: «sí»; Miquel López i Tortosa: «no»; Marià Lorca i Bard: «sí»; Antoni Lucchetti i Farré: «no»; Agustí Luna i Serrano: «sí»; Joan Manuel Margalef i Miralles: «sí»; Joan Martí i Ferré: «sí»; Eduard Martín i Toval: «no»; Justiniano Martínez i Medina: «no»; Jordi Martínez i Planas: «sí»; Ricard Masó i Lluñes: «sí»; Marta Mata i Garriga: «no»; Lluís Medir i Huerta: «no»; Josep Mesegué i Utgé: «sí»; Josep Montero i García: «no»; Trinitat Neras i Plaja: «sí»; Josep Maria Nolla i Panadés: «sí»; Joan Oliart i Pons: «no»; Enric Olivé i Martínez: «sí»; Joan Oro i Florensa: «sí»; Francesc Padullés i Esteban: «no»; Josep Panisello i Zaragoza: «sí»; Pere Parera i Cartró: «sí»; Alexandre Pedrós i Abelló: «sí»; Laureà Pérez i Ciutat: «no»; Alfons Pérez i Guerra: «sí»; Joaquim Pibernat i Lleixà: «sí»; Pere Pi-Sunyer i Bayo: «sí»; Ramon Pla i Nadal: «sí»; Albert Planasdemunt i Gubert: «sí»; Marcel Planellas i Aran: «no»; Josep Maria Poblet i Guarro: «sí»; Ferran Pont i Puntigam: «sí»; Pere Portabella i Rafols: «no»; Joan Prats i Català: «no»; Jesús Pruja i Puig: «sí»; Xavier Puig i Andreu: «sí»; Antoni Puigvert i Gorro: «sí»; Jordi Pujol i Soley: «sí»; Eduard Punset i Casals: «sí»; Antoni Quadras i Campos: «no»; Joan Ramos i Camarero: «no»; Joan Reventós i Carner: «no»; Rafael Ribó i Masó: «no»; Delfí Robinat i Elias: «sí»; Joan Roig i Borrás: «no»; Josep Roig i Magrinyà: «sí»; Pere Rosselló i Esteban: «sí»; Ramon Sala i Canadell: «sí»; Celestí Andreu Sánchez i Ramos: «no»; Antonio Santiburcio Moreno: «no»; Simeó Selga i Ubach: «sí»; Josep Maria Simó i Huguet: «no»; Antoni Subirà i Claus: «sí»; Francesc Subirà i Rocamora: «sí»; Salvador Suñer i Aimerich: «no».

(Tot seguit vota la Mesa.)

Enric Manuel Rimbau i Tomàs: «sí»; Ramon Espasa i Olivé: «no»; Felip Lorda i Alàiz: «no»; Ramon Camp i Batalla: «sí»; Concepció Ferrer i Casals: «sí»; Isidre Molas i Batllori: «no»; Heribert Barrera i Costa: «sí».

El Sr. PRESIDENT: La votació acabada, el senyor Secretari procedirà al recompte dels vots. *(Pausa.)* Si no ens equivoquem, tots els senyors Diputats eren presents menys un.

(La Mesa procedeix al recompte de vots.)

Senyores i senyors Diputats, per 75 vots a favor i 59 en contra, ha estat elegit President de la Generalitat el senyor Jordi Pujol i Soley. *(Tots els senyors Diputats i la resta de la sala es posen drets, mentre els senyors Dipu-*

tats dels Grups que han votat favorablement i la majoria del públic aplaudeixen llargament.)

Senyores i senyors Diputats, jo invito el senyor Jordi Pujol i Soley a adreçar-se a la Cambra.

El Sr. PUJOL: Honorable President, senyores i senyors Diputats, òbviament, jo penso que és important per Catalunya, deixant de banda qualsevol consideració de tipus personal, que hàgim portat més enllà encara, tot el que ha estat tot el nostre procés de restabliment de les nostres Institucions polítiques. És evident que això també, en l'ordre personal, representa per a mi una emoció que voldria poder transmetre a tots vostès, però és evident també que aquest no és el moment de consideracions personals. Jo només els voldria fer dues consideracions: la primera, felicitar com abans ha fet el Diputat senyor Reventós el Parlament, perquè els qui hem estat Diputats al Parlament espanyol, podem dir, com he dit abans, que un debat amb la profunditat, amb la intensitat —jo crec sincerament també, sense cap mena de petulància—, per part de tothom amb la serietat que l'hem tingut aquí, nosaltres —i no voldria que això es prengués com una menysvaloració del Parlament de Madrid, tot al contrari—, no l'hem viscut al Parlament espanyol. Per tant, amb un Parlament que ha sabut assumir en tot moment, com ha demostrat en aquests dies, la seva responsabilitat, i que ha sabut ser exigent, i que ha sabut fer ús plenament de tots els seus drets, jo penso que Catalunya té una base, té un trumfo molt important per a anar endavant. Per tant, a tots vostès, senyores i senyors Diputats, senyor President, moltes felicitats, i moltes gràcies per tot. Naturalment, el Parlament és un component, l'altre és l'Executiu. Ho farem, posarem en aquest treball que hem de fer des de l'Executiu, jo com a President, i la resta del Consell Executiu, tota la dedicació, tot l'esforç, tota la competència de què siguem capaços, i sobretot hi posarem tot l'ideal, tota la devoció, tot el patriotisme, tota la voluntat de servei de què siguem també capaços. Una dedicació i una voluntat de servei que —molt conscients, a més, com ja deia l'altre dia, que un poble i un país no el fa només, mai, un sector, encara que fos majoritari— una devoció i una voluntat, doncs, de servei, que hem de fer un gran esforç per posar al servei de tot el poble. Ho podrem fer millor o ho podrem fer pitjor; en aquella línia de sinceritat i de modestia que crec que tots hem de tenir, hem de dir que ho podrem fer millor o ho podrem fer pitjor, però en tot cas el nostre compromís, i el meu compromís, és de fer un gran esforç per tal de poder treballar al servei de tot el poble.

En aquest sentit voldria fer una sola i única referència a un sector concret: no hauria tingut cap inconvenient, senyor Acosta, si hagués endevinat que el que es demanava era aquest reconeixement, a fer un reconeixement a tots els ciutadans de Catalunya vinguts de fora i que, com vostè ha dit, han contribuït al progrés del nostre país. No hi hauria tingut cap inconvenient, perquè és veritat, i no hi hauria tingut cap inconvenient, tot el contrari, perquè sé que aquest és un país en el qual o bé tirarem endavant tots junts, o bé ens ensorrarem tots plegats.

En aquest moment, per acabar caldria, òbviament, suposo, fer una referència a tot allò que ha estat la

gloriosa tradició de la Generalitat. Nosaltres, en l'estil de realisme que voldria que fos el meu en tot moment, hem de dir que iniciem una etapa que no és fàcil, i una etapa en la qual no tenim els mitjans que en altres èpoques brillants i glorioses ha tingut la Generalitat. I que, per tant, aquestes insuficiències que jo dic que tenim —que les tenim—, no demanaré mai que s'utilitzin perquè aleshores puguem excusar les nostres pròpies falles els homes de l'Executiu. Però les tenim. Això ens obliga a nosaltres i a tots, i tot el poble de Catalunya, a fer un esforç suplementari. Per tant, aquestes meves primeres paraules com a President electe són per dir a vostès, senyores i senyors Diputats, i a través de vostès a tot el poble de Catalunya, allò que ha estat una mena de tornada, de *ritornello* constant del meu pensament de fa molt de temps: aquest és un país en el qual mai no ens ha regalat res ningú; aquest és un país que s'ha tirat endavant sempre amb l'esforç de la seva gent, i que ara tirarem endavant tot i que tenim uns instruments que, ara per ara —i esperem que de mica en mica seran millors—, són insuficients.

És amb aquesta crida a la col·laboració, amb aquesta crida a la convivència, és amb aquesta crida al realisme,

és amb aquesta crida a l'esforç que jo vull acabar aquest meu primer parlament, una crida, però, complementada amb la fe en el futur, amb la fe profunda en el nostre poble, i amb l'afirmació que som aquí després de mil anys d'història, que som aquí després d'haver superat situacions més difícils, i que ens en sortirem. Moltes gràcies. (*Aplaudiments perllongats a la part dreta de l'hemicicle i d'una gran part del públic.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, crec que tot el Parlament dempeus i els aplaudiments d'una gran majoria dels senyors Diputats han expressat la nostra felicitació al Molt Honorable Senyor President que acabem d'elegir. Jo voldria fer extensiva aquesta felicitació també als altres senyors Diputats que formaran part del Consell Executiu i també als altres Consellers que no són Diputats. Hem viscut avui un moment històric, i jo desitjo, en nom de tot el Parlament, el més gran encert al nou President.

La nova sessió serà convocada adreçant-nos personalment a cada un dels senyors Diputats. Avui em sembla que tota paraula sobraria. S'aixeca la sessió. (*Aplaudiments perllongats. És un quart i cinc minuts d'onze de la nit.*)